

Ърл Стенли Гарднър
Ленивият любовник

ГЛАВА I

В понеделник сутрин, обикновено имаше голяма купчина поща. Дела Стрийт, личната секретарка на Пери Мейсън, която бе дошла половин час преди отварянето на кантората, с бързо, сръчно движение на ръката разрязваше пликите, прочиташе писмата и ги сортираше на три купа.

Първо, купчината, която Пери Мейсън трябваше да прочете и отговори. Втората купчина не изискваше незабавен отговор, но Мейсън трябваше да бъде запознат със съдържанието на писмата. Третата купчина бяха писма, които тя щеше да обсъди с Мейсън, но сама щеше да отговори.

В последния плик, който отвори, се намираше загадката. Това бе тънък плик и можеше да съдържа просто някоя фактура за някаква покупка на Мейсън. Всъщност в него имаше сгънат лист леко оцветена хартия с назъбени краища. Текстът бе написан на машина, а подписът — с черно мастило.

Дела Стрийт видя, че това е чек за 2500 долара, който Пери Мейсън можеше да осребри във Фармърс, Мърчънтс енд Механикс банк и който носеше подписа Лола Факсън Олрид.

Дела опипа плика, за да се увери, че няма нищо друго вътре. После, за да бъде сигурна, че паметта не ѝ изневерява, провери в картотеката с имената на клиентите на Мейсън.

Името Олрид не фигурираше там.

Разбира се, това можеше да бъде нечий изплатен със закъснение дълг, затова Дела Стрийт пристъпи към картотеката, където фигурираха всички лица, с които Мейсън имаше делови контакти: свидетели, съдебни заседатели по дела, водени от неџа, хора, озовали се в затруднение ответници по граждански дела, страни при подписването на договори, свидетели на противната страна.

Нямаше Олрид.

Дела Стрийт тъкмо затваряше чекмеджето, когато Мейсън стремително влезе в кантората.

— Здравей, Дела. Нещо ново? Обичайният преглед на пощата, както виждам. Бога ми, колко обичам да получавам писма! И колко

мразя да им отговарям!

— Коя е Лола Факсън Олрид? — попита Дела Стрийт.

— Една точка в твоя полза. — Мейсън се замисли за миг. —

Потърси ли в картотеката?

— Аха.

— Откри ли нещо?

— Абсолютно нищо.

— А защо те интересува?

— Изпраща ви чек за две хиляда и петстотин долара — отвърна Дела Стрийт.

— Защо?

— Не пише.

— Няма ли писмо?

— Не.

— И няма нищо в картотеките ни?

— Не.

— Нека да видя чека — каза Мейсън.

Разгледа го, обърна го така че светлината от прозореца да пада косо върху нето и попита:

— Сигурна ли си, че нямаше писмо в плика, Дела?

— Напълно, ето плика, шефе. Така е изпратен.

— Първоначално е имало писмо, прикрепено към чека.

— Как разбрахте?

— Първо, по начина, по който е сгънат. Второ, в горния край на чека има отпечатък от кламер. Подръж го под този ъгъл, Дела. Не, по-скоро така. Виж лекото нацърбване на хартията, където е имало кламер.

— Вярно — съгласи се Дела. — Там е имало кламер. Защо мислите, че е било прикрепено писмо?

— Заради начина, по който е сгънат чекът. Ако слагате чек в плик, го сгъваш само веднъж. Когато чекът е приложен към писмо, го прикрепяш към горния край на писмото, после сгъваш писмото най-напред от долния край, а след това два пъти отстрани. С други думи, сгъваш го по веднъж от всяка страна. Забележи как е сгънат този чек. Веднъж отляво, после отдясно.

— Какво предполагате в такъв случай, че е станало с писмото?

— И аз се питам същото. Дела. Погледни в телефонния указател. Дела Стрийт прокара пръста си по буквата „А“ в указателя и каза:

— Не откривам никаква Лола Факсън Олрид. Има Бъртрънд К. Олрид.

— Бъртрънд К.! — удиви се Мейсън.

— Да. Защо? Познавате ли го?

— Е, да, чувал съм за него.

— И какво знаете за него, шефе?

— Важна клечка е в рудодобива. Едновременно е предприемач и борсов посредник. Слави се като умен човек, но в същото време е и мошеник. Преди около година откри мина. След като разпродаде акциите, бяха открити богати залежи на руда. Олрид с ловък юридически трик си върна акциите. Спечели един милион.

— Ловките юридически трикове ме интересуват — заяви Дела.
— Как го направи?

— Накарал свой приятел акционер, който всъщност бил подставено лице, да го осъди за измама, да твърди, че акциите са без покритие и да иска да му върне парите. После това подставено лице разпратило писма до всички други акционери, в които ги уведомявало, че е започнал дело, че Олрид ги е подвел с мината, че ако действат организирано, ще успеят да спасят парите си, че Олрид несъмнено гледа да спечели време, за да прахоса активите на компанията. Два дни по-късно Олрид писал поотделно на всеки акционер, че според него мината е изключително богата на руда, че новите разкрития неимоверно увеличават стойността на акциите, че всяка продадена акция не е била пусната от компанията и после изкупена от нея, а частни акции на Олрид, че неговото желание било инвеститорите да спечелят много пари от това и ги съветва да изчакат и да не бързат да си искат обратно парите, че според него рудникът бил сега дори по-ценен, отколкото когато им продал акциите. Представяте си въздействието на подобно писмо. Акционерите са сметнали, че ще могат да си възвърнат парите, ако действат всички заедно. Продадеш ли някому акции за минна компания и после се опиташ да купиш обратно акциите, той ще иска поне десет пъти повече, отколкото е платил. Предложиш ли му същата цена, която е заплатил, ще ти се изсмее в лицето. Но ако му кажеш, че съществува възможност, ако действа незабавно, „да си върне парите“, тези думи звучат като музика в ушите му. Той иска да си получи парите. Е добре, резултат от всичко това бе, че Олрид откупи почти всички акции на същата цена, на която ги бе продал. По-късно някои акционери претендираха, че са били изиграни, но Олрид просто

показа писмото, което бе написал на всеки от тях, уведомявайки ги, че рудникът е невероятно богат на руда, че неотдавнашните разкрития са повишили надеждите му. С други думи, написал им е цялата истина, като ги е умолявал да не искат да им върне парите. Естествено, моралният ефект на писмото е бил именно да ги накара панически да се опитат да си вземат парите обратно, но от юридическа гледна точка Олрид не ги е заблудил.

— Сигурно е умен — съгласи се Дела.

— Хитър е. Има ли други Олрид?

— Няма други с фамилията Олрид и адрес, който да съответства на чек за две хиляди и петстотин долара.

— Просто ей така, Дела, опитайте се да наберете номера на Олрид.

— Кого да търся?

Мейсън се поколеба, после отвърна:

— Аз ще говоря. Само наберете номера, Дела, аз ще взема слушалката.

Дела взе външна линия. Обиграните ѝ пръсти бързи въртяха шайбата. Тя кимна на Мейсън:

— Набрах.

Мейсън вдигна слушалката, почака малко. След миг се обади женски глас:

— Домът на мисис Олрид.

— Вкъщи ли е мисис Олрид? — попита Мейсън.

— Кой я търси, моля?

— Мистър Пери Мейсън, адвокатът.

— Очаква ли тя да ѝ позвъните, мистър Мейсън?

Мейсън се засмя:

— Зависи. Кажете, пълното ѝ име Лола Факсън Олрид ли е?

— Точно така — отвърна гласът на другия край на жицата.

— Тогава мисля, че вероятно ме очаквала да ѝ се обадя.

— Почакайте за миг, моля.

След около десетина секунди се обади мъжки глас:

— Ало, мистър Мейсън?

— Да.

— На телефона е Бъртърнд К. Олрид. Вие желаете да разговаряте със съпругата ми?

— Да.

— В момента не е вкъщи.

— Разбирам.

— Бихте ли ми казали за какво... в общи линии за какво бихте желал да разговаряте с нея? Може би не след дълго ще бъда във връзка с нея.

— Нищо важно — отвърна Мейсън. — Кажете й просто, че съм я търсил.

— Разбира се, но ако все пак бихте могъл...

— Проверях нещо, това е всичко. Може да предадете на съпругата си, ако обичате, че проверявах... просто проверявах нещо и бих желал тя да ми се обади във връзка с тази проверка. Разбирате, нали? Много ви благодаря.

— Какво всъщност проверявате? — попита Олрид.

— Служебен въпрос. Благодаря ви много, мистър Олрид.

Дочуване.

Той остави слушалката и се обърна към Дела Стрийт.

— Може да съм направил гаф. Съпругът й бе на телефона.

Прояви любопитство. Искане ми се да зная съдържанието на писмото, което е било прикрепен към чека.

— Той прекалено много ли се интересува? — попита Дела Стрийт.

— Да. Сега ще вземем изчаквателна позиция за известно време.

— А чекът?

— Ще го задържим и ще чакаме да видим какво ще стане.

— А пощата?

— О, да, ще трябва да се заема с нея. Вземете бележника си и да започваме.

В девет и половина едно писмо бърза поща бе оставело на бюрото на Дела Стрийт от Гърти, секретарката в приемната. Дела Стрийт го отвори. Тънкият плик съдържаеше един единствен лист хартия, оцветен четириъгълник.

Този чек беше сгънат точно по средата, както Мейсън бе казал, че се сгъва чек, когато няма придружително писмо и беше изготвен от Първа национална банка в Лас Олитас. Чекът бе на името на Пери Мейсън, сумата бе две хиляди и петстотин долара и бе подписан от Лола Факсън Олрид.

— Писмото е било пуснато рано тази сутрин.

— Вашата приятелка има странни приумици. Чудя се докога ли ще продължи всичко това — подхвърли Дела Стрийт.

— И двата чека изпратени в събота? — попита Мейсън.

— Точно така.

— Ние самите имаме ли сметка във Фармърс, Мърчънтс енд Меканикс банк? — позаинтересува се Мейсън.

— Естествено.

— Отидете в банката, представете двата чека. Помолете касиера да им отдели специално внимание и когато изпрати чека за осребряване на Първа национална банка в Лае Олитас да поиска банката внимателно да го провери.

— Поемате ли известни задължения спрямо мисис Олрид, ако приемете чековете, без да знаете защо са изпратени?

— Винаги мога да ѝ върна парите, ако реша да не ѝ бъда адвокат. Отидете в банката лично. Дела, и проверете чековете. Във всичко това има нещо, което никак не ми харесва.

— На мен ми харесва — усмихна се Дела. — Тъй като съм човекът, който отговаря за финансите в тази кантора, ще бъда очарована, ако мисис Олрид ни затрупа с чекове с всяка поща. А на вас защо не ви харесва, шефе?

— Не зная. Ако искате, наречете го предчувствие, но ми се струва, че щом представя чековете в банката, събитията ще се заредят едно след друго — и тъкмо поради това чековете са изпратени. Нека да участваме и да видим какво ще се случи след това.

ГЛАВА II

До десет и двацет Дела Стрийт вече можеше да докладва на Мейсън.

— Касиерът на Фармърс, Мърчънтс енд Меканикс беше страшно изненадан — заяви тя.

— Как така?

— Не можеше да проумее защо депозираме чек и в същото време го молим да го разгледа внимателно.

— Но все пак го разгледа, нали?

— Да.

— И го прие?

— Каза, че чекът е валиден, че е подписан от мисис Олрид, а тя е достатъчно богата, за да обезпечи покритието му. Дори не си даде труд да провери балансовия отчет. Само свери подписите. Сигурно мисис Олрид разполага с големи суми при тях.

— Това ме заинтригува. Мисис Олрид положително ще установи връзка с мен, освен в случай, че чековете са фалшиви.

— Вероятно — подхвана Дела Стрийт — е сгънала първия чек в писмо, в което е обяснявала какво очаква от вас, след това си е припомнила, че иска да добави още нещо в писмото си, извадила го е и е забравила да го сложи повторно. В плика е останал чекът и така пристигна при нас.

— Може би — съгласи се Мейсън, — но цялата тази проклета история ме дразни. Аз...

Телефонът на бюрото на Дела Стрийт извънтя еднократно, което означаваше, че секретарката от приемната иска да реши конкретен проблем със съдействието на секретарката на Мейсън.

Дела Стрийт вдигна слушалката:

— Ало, Гърти? Какво има... разбирам... Да, мисля. Покани го да седне само за миг. — Дела Стрийт закри с шепа мембраната и се обърна към Мейсън: — Мистър Бъртърнд К. Олрид е дошъл.

Изглежда е много възбуден. Исква да ви види, но не казва по какъв въпрос.

— Мейсън се ухили:

— Нещата се поразмърдаха! Кажи на Гърти да го въведе.

Бъртърнд К. Олрид беше около петдесетгодишен, нисък и набит, облечен в двуреден сив костюм, ушит майсторски, за да прикрие недостатъците му. Косата му, оредяла на темето, бе разделена на път и сресана с брилянтин. През тънките червеникаво-кафяви кичури се виждаше скалпа му. Червеникави късо подстригани мустаци закриваха горната му устна, но свършваха преди ъглите на устата му — сантиметър и половина грижливо поддържана четина от двете страни на горната му устна.

Очевидно бе човек, който разчиташе на способността си да отстранява всяко препятствие по пътя си и си проправяше път в живота, като слон през бамбукова гора.

Дебелите му крака го отведоха до бюрото на Мейсън. На лицето му се появи сърдита усмивка, той протегна ръката си още когато бе на два метра разстояние от бюрото на адвокатата и възкликна гръмогласно:

— Пери Мейсън! Пери Мейсън на живо! Какво удоволствие! Мистър Мейсън, толкова много съм чувал да се говори за вас. Много, извънредно много се радвам да се запознаем.

— Благодаря ви — отговори Мейсън, като се ръкува с него. —

Няма ли да седнете?

Олрид погледна многозначително към Дела Стрийт.

— Мис Стрийт, моята секретарка — поясни Мейсън. — Можете да разчитате напълно на дискретността ѝ. Тя си взима бележки по време на разговорите ми с клиентите, грижи се за документацията и в случай, че забравя нещо, веднага ми го припомня.

— Това не се случва често, предполагам — изграчи Олрид.

— Понякога изпускам някои подробности — призна Мейсън.

Олрид се настани в голямото кожено кресло, предназначено за клиентите, изкашля се и попита:

— Имате ли нещо против, ако пуша?

— Ни най-малко. Заповядайте. — Мейсън му предложи цигара от кутията на бюрото си.

— Не, благодаря. Цигарите ме изнервят, предпочитам пури.

Нали не възразявате?

— Разбира се, че не.

Олрид кръстоса пълните си крака. Добре поддържаните му нокти блеснаха на светлината, идваща от прозореца, докато той взимаше пура от кожен калъф, който извади от джоба си.

— Касае се за жена ми, мистър Мейсън.

— Какво се е случило? — попита Мейсън.

— Не зная как да обясня постъпките ѝ.

— Нека бъдем наясно, мистър Олрид. Дойдохте тук, защото телефонирах и исках да говоря с жена ви, така ли?

— Донякъде, но само донякъде.

— Когато разговаряте с адвокат, винаги трябва да имате предвид, че може да представите факти, относно които адвокатът няма свободата да действа.

— Искате да кажете, че представлявате жена ми?

— Искам да кажа, че няма да имам свободата да действам като ваш защитник, ако това имате предвид. Следователно трябва да ми кажете точно какво желаете, преди да ми дадете информация, която според вас е поверителна.

— Добре, добре — съгласи се Олрид, като запали клечка кибрит от подметката си, поддържа пламъка накрая на пурата и нервно всмукваше, докато тютюнът се разгори както трябва.

Олрид угаси клечката, хвърли я в пепелника и се обърна към Мейсън:

— Защитник на жена ми ли сте?

— Засега не мога да отговоря на въпроса ви!

— Е добре, ако е така, защо очаквахте да я намерите в моя дом?

— Не е ли логично именно там да търсиш една съпруга, в дома на съпруга ѝ?

През синкавия дим на пурата си Олрид се вгледа в лицето на адвокатата.

— Дявол го взел, голям хитрец сте — недоволно изсумтя той, — освен ако...

— Освен какво? — попита Мейсън, тъй като другият се умълча.

— Освен ако не сте в течение — но ако представяте Лола, вие трябва да знаете.

Мейсън само се усмихна.

— О, какъв смисъл има да играем на криеница, Мейсън? Нека обсъдим същината на въпроса.

— Говорете.

— Жена ми — с горчивина сподели Олрид — избяга с най-добрия ми приятел.

— Доста неприятно — уклончиво каза Мейсън. — Кога стана това?

— Като че ли не знаете всичко!

— Най-сетне, мистър Олрид, вие сам искахте да се срещнете с мен.

— Събота вечер — продължи Олрид. — Дявол го взел, за мен това бе гръм от ясно небе.

— Името на мъжа?

— Робърт Грег Флийтуд. Един от моите съдружници, служител, счетоводител, помощник, момче за всичко.

— Възнамерявате ли да поискате развод?

— Не знам.

— Предполагам, че вестниците все още не са научили нищо?

— Разбира се, че не. Досега журналистите нищо не са надушили, но дълго няма да опазя тайната. Прекалено известни сме в обществото и изобщо.

Вместо отговор Мейсън само кимна.

— Единственото, което не мога да си обясня — избухна Олрид, — е как жена на нейната възраст може да направи подобно нещо!

— На колко години е?

— На четиридесет и две.

— Мисля — подхвърли Мейсън, — че според психолозите това

е една от най-опасните възрасти за жената.

— Обобщавате! — упрекна го Олрид.

— Защо не?

— Е, както желаете... но вижте, Мейсън, Лола притежаваше много имоти, можеше да прави, каквото пожелае. Беше зряла жена. Ако се е отегчавала с мен, просто можеше да отиде в Рино, дискретно да обявя, че се е разделила с мен, да получи развод и да се омъжи за Боб Флийтуд. Но не, тя е искала да направи нещо екстравагантно, почти юношеско, нещо, което ще навлече на всички ни много неблагоприятна публичност.

— Можете ли да ми кажете нещо за Флийтуд?

— Всичко мога да ви кажа за него.

— И така?

— Боб Флийтуд е петнайсет години по млад от жена ми. Спрях се на него още когато бе съвсем млад и се помъчих да го направя човек. Тиках го напред според възможностите му. Доверявах му се. Повечето време той бе в моя дом. Бога ми, и през ум не ми минаваше, че той и Лола ще намерят нещо един в друг. Привидно Боб Флийтуд ухажваше Патриша.

— А коя е Патриша?

— Патриша Факсън, дъщерята на Лола от предишен брак.

— Ясно.

— И после, изневиделица, той изчезва с жена ми.

— Как реагира Пат?

— Много е нещастна, но се преструва, че не е. Слиза в трапезарията, яде, колкото да не умре от глад, показва се ведра, доволна, а всъщност сърцето ѝ се къса от мъка.

— Обича ли го?

— Струва ми се, че повече от всичко се чувства унижена.

Представете си едно момиче в такова дяволско положение: майка ѝ да избяга с любимия ѝ.

— Флийтуд наистина ли е любимият на Патриша?

— Е, нека го приемем така. Той беше... той... както и да е, той много се въртеше около Патриша и през цялото това време абсолютно никога не е проявявал някакъв интерес към Лола. Вероятно са били много потайни или това е някакво внезапно увлечение. Естествено Патриша е съвременно момиче. Около нея винаги е имало една дузина момчета. Много са били лудо влюбени в нея. По-късно в обкръжението ѝ останаха само двама, Боб Флийтуд и

един младеж на име Джон Багли. Чувствах, че Боб има преднина, но Джон Багли все още имаше шансове... в това нямаше никакво съмнение, Мейсън.

Адвокатът кимна.

— Предполагам — продължи Олрид, — че Пат са играеше и с двамата, за да разпали страстта им, както е присъщо на жените, и отиде твърде далеч. Може би е избрала Багли и е отхвърлила Боб. Не е ясно.

— Защо не я попитате?

— Невъзможно, Пат е момиче с характер. Мисли, че искам да й се налагам и се настройва срещу мен. Няма никакво основание, уверявам ви, Мейсън, Но тя така възприема нещата. Както и да е, ако е отхвърлила Боб заради Джон, наистина ме постави натясно. Предполагам, че Боб е решил да докаже на Пат, че не е единствената в света и е искал да я унижи, затова е избягал с майка й. Действително ме постави в дяволски трудно положение! Но не мога да си представя как Лола го е направила.

Мейсън само кимна.

— По дяволите! — ядно продължи Олрид. — Дори и Лола пет пари да не е давала за мен, дори да е искала всячески да ме нарани и да ме направи за посмешище, пак ми се струва невероятно да ми погоди такъв номер.

— Дали го е направила единствено за да ви нарани или за да ви се присмее? — попита Мейсън.

— Така изглежда, нали?

Мейсън замълча.

— Единственото обяснение е, че Лола тайно е била влюбена в него от известно време. Вероятно е смятала, че Пат не го обича истински. Предполагам, че се е бояла да ми каже, че иска развод и да чака, както изисква приличието, защото тогава Боб навярно щеше да й се изплъзне. В крайна сметка независимо дали една жена е младолика и привлекателна, когато тя започва връзка с мъж, петнайсет години по-млад от нея... всичко е до време, Мейсън. Всичко е до време.

— Какво точно искате от мен? — попита Мейсън. — Да коментирам семейните ви неуредици или да ви дам сведения?

— Всъщност исках от вас информация, Мейсън.

— Така и разбрах.

— Но само като предисловие към нещо друго.

— Боя се, че не разбирам.

— Исках да бъда наясно дали сте адвокат на жена ми. Искам да ми дадете съвсем недвусмислен отговор.

— Не съм в състояние.

— Ако сте неин адвокат, искам да установя връзка с нея...

— Тя ще влезе във връзка с вас, ако желае, предполагам — отвърна Мейсън.

— По дяволите, не тя иска това, а аз.

— Тъй ли?

— Да! Искам да се свържа с Боб Флийтуд.

— А Флийтуд се мъчи да бъде колкото се може по-далеч от вас, като знае опасностите, които крие срещата с един разгневен съпруг.

— Точно така — съвсем сериозно отвърна Олрид. — Той няма защо да се бои от мен.

— Може би това не е страх, просто предпазливост.

— Каквото и да е, искам да установя връзка с него.

— Той може да пренебрегне желанието ви.

— Вижте, ще разкрия още няколко карти върху масата — подхвана Олрид.

— Говорете.

— Знаете ли нещо за работата ми, Мейсън?

— Зная, че имате акции в рудодобива.

— Рудодобивът е най-големият хазарт на света. Купувате новооткрит участък. Влагате пари за разработването му. Мислите, че ще спечелите един милион. Надеждите ви са измамени. Похарчил сте повече, отколкото можете да си позволите. Естествено изкушението да разпродадете акциите и да си върнете поне част от парите е голямо.

Мейсън кимна.

— От друга страна, избирате малка дупка в земята и започвате да копаете, като смятате, че няма да ви струва твърде скъпо, и още в началото откривате, че сте попаднал на големи залежи на руда. Познавате ли Джордж Джеръм?

Мейсън пак кимна.

— Партньор ми е в доста сделки. Приятен мъж с отлични технически познания. Трудно могат да го надхитрят.

— Какво общо има Джордж Джеръм в случая?

— Притежавахме мината Уайт Хорс. Продадохме я на Диксън Кийт срещу една негова мина и малко пари. Беше добра сделка, бих

казал равностойна замяна.

Мейсън погледна часовника си.

— Няма да ви отнема повече от минута. Само минута. Всичко това е свързано с жена ми — каза Олрид. — Кийт направи замяната съвсем доброволно. Смяташе, че ни е хързулнал. Случайно бях узнал, че според него мината му не струва пукнат грош. Именно затова го надхитрихме, главно благодарение на техническите знания на партньора ми. Както и да е, мината, която получихме от Диксън Кийт се оказа ценна. Всъщност пластът се стесняваше и Кийт бе сметнал за по-изгодно да се отърве от тази собственост. Джордж реши, че Кийт е сгрешил и е пропуснал основния пласт. И така, Джордж нареди да копаят в друга посока и три седмици само, след като бяхме влезли във владение, открихме жила, твърде богата на руда. Опитахме се да го запазим в тайна, но тъй или иначе се разчу. Кийт също узна и естествено се вбеси. Най-доброто, което можеше да направи, бе да развали договора, да го обяви за невалиден. Претендираше, че сме го подвели и сме представили в невярна светлина нашата собственост. Естествено ние му казахме да ни остави на мира.

— И какво направи той? — попита Мейсън.

— Нае си адвокат и започна дело срещу нас, обвинявайки ни в измама, че не сме го осведомили за ред неща, че той разчитал на думата ни и лично никога не е разглеждал мината. А това беше лъжа, Мейсън. Диксън Кийт отиде там и я огледа, при това щателно, и дори да му бяхме дали невярна информация, не разчиташе на нея. Според закона едно е да си подведен от някого и съвсем друго, ако сам проучиш нещата и закупиш собствеността в резултат на това, тогава купувачът остава с вързани ръце.

— Общо взето законът е такъв — потвърди Мейсън. — Разбира се, има изключения...

— Зная, зная, но сега не говоря за изключенията. Говоря как е според закона. Защото случаят е повече от ясен. Просто един човек иска да анулира договора.

— Можете ли да докажете, че Кийт е направил оглед на собствеността ви?

— Точно в това се състои работата — заяви Олрид. — Само един човек може да докаже това.

— Кой?

— Робърт Грег Флийтуд — тъжно призна Олрид. — Мъжът, който избяга с жена ми.

— Случаят май наистина е заплетен — съгласи се Мейсън, като се поусмихна.

— Заплетен е, неприятен, объркващ. Взех Флийтуд на работа при мен и го създадох. Той е ленив негодник. Избяга с жена ми и може да провали съдебното дело, защото никой не може да го открие. Диксън Кийт очевидно знае какво става. Целта му е делото да се гледа възможно най-скоро. Искан да дам показания Притиснати сме до стената, Мейсън. Не искаме да разчитаме само на голословно твърдение, че той сам е взел решението си и е отишъл да инспектира мината Уайт Хорс, искаме да разполагаме с доказателство. Ако не представиш, доказателства в съда, си загубен... вие сте адвокат. Знаете тези неща.

— А какво точно желаете да направя аз? Не мога да бъда ваш адвокат в този спор.

— Разбирам всичко това. Ние имаме адвокат.

— Тогава какво очаквате от мен?

— Вижте, вие сте адвокат на жена ми. Независимо, че увъртате, зная че сте неин адвокат. Искан да установите контакт с нея.

— Защо мислите, че мога да установя връзка с нея?

— Уверен съм, че можете. Искан да й кажете, че бих желал да порасне и постъпките й да съответстват на възрастта й. Кажете й да отиде в Рино, да поиска развод и да знае, че аз съм съгласен. Бих желал да се свържете чрез нея с Флийтуд и да кажете на Боб Флийтуд да се върне и да се държи като мъж, да поеме своя дял от отговорността. Ако Лола иска да живее с него, тъй да бъде. Ще играя честно с него. Не мисля, че вината е изцяло негова. Искан да спечеля това дело! Искан Боб Флийтуд да се върне и да свидетелства. Ясно ли е?

— Съвсем ясно.

Олрид с мъка се надигна от стола си:

— Това е всичко, което имах да ви кажа.

— А в случай, че не бъда адвокат на жена ви?

— Вие сте такъв.

— Но да предположим, че не съм?

— Е, не смятам, че има някаква разлика тъй или иначе. Казах ви всичко. Надявам се да вляза във връзка с жена си. Разбирате чувствата ми и знаете какво трябва да правите.

— Боя се, че не мога да сторя нищо особено — отвърна Мейсън.

— Трябва да предадете това съобщение на своя клиент. В неин

интерес е да ѝ го предадете. Сигурен съм, че ще го направите.
Довиждане, мистър Мейсън.

Олрид понечи да излезе през вратата, през която бе влязъл, но видя изхода към коридора, рязко се обърна, дръпна дръжката и излетя от стаята, без дори да погледне назад.

Мейсън вдигна поглед към Дела Стрийт.

— Ето разгадката — подхвърли тя. — Мисис Олрид иска да ѝ бъдете адвокат. Очевидно ви е написала писмо, в което ви е уведомявала какво възнамерява да прави и какво очаква от вас, а после...

Дела не продължи.

— А после? — попита Мейсън.

— Може би е решила да почака и да ви телефонира по-късно — със слаб гласец довърши мисълта си Дела.

— Очаквах повече от вас, Дела — иронично се усмихна Мейсън.

ГЛАВА III

Десет минути след като Олрид си бе отишъл, Гърти влезе на пръсти в кантората на Мейсън и съобщи със страхопочитание:

— Ах, мистър Мейсън, президентът на банката е в приемната.

— Кой? — попита Мейсън.

— Мистър Мървин Канби, президент на Фармърс, Мърчънтс енд Меканикс банк. Исква да ви види във връзка с нещо поверително.

— Нека влезе — каза Мейсън.

— Веднага ли?

— Веднага!

— Добре, мистър Мейсън. Мислех... че-е по-добре да дойда при вас, отколкото да телефонирам.

— Отлично, Гърти. Нека влезе.

Мейсън и Дела Стрийт се спогледаха, когато Гърти изчезна зад вратата.

Мървин Канби, студен, посивял мъж със сива коса, сиви вежди, сиви мустаци и сиви очи се усмихна сърдечно първо на Дела Стрийт, после на Мейсън. Но от него не се излъчваше топлина и държането му съвсем ясно показваше, че идва по важен делови въпрос.

— Седнете, моля — покани го Мейсън.

Канби се настани на стола и каза:

— Ще говоря без заобикалки, мистър Мейсън. Аз съм зает човек, а и вие — също.

Мейсън кимна.

— Депозирал сте два чека в банката ни, мистър Мейсън. Единият е издаден от клон на нашата банка на ваше име за сумата две хиляди и петстотин долара и е подписан от Лола Факсън Олрид.

Мейсън мълчеше в очакване банкерът да продължи:

— Другият чек — поде Канби — е издаден от клона на Първа национална банка в Лас Олитас. Също на ваше име. Също за сумата две хиляди и петстотин долара. Когато сте представил чековете, вие сте помолил касиера внимателно да ги провери.

— Мис Стрийт направи това.

— Мога ли да попитам, мистър Мейсън, дали това е било по ваше нареждане?

— Разбира се.

— Защо?

— Защото исках да се уверя, че чековете не са подправени.

— Това не е обичайната практика.

— Може би не.

— Имахте ли основание да смятате, че чековете не са редовни?

— Трудно ми е да отговоря. Бихте ли ми казал първо защо дойдохте?

— Касиерът се колебаеше. След като сте си отишъл, той влезе в кабинета ми и поиска моя съвет. Проверих чековете и изпратих да повикат експерта ни по почерци.

— Колко странно! — възкликна Мейсън.

— Единият чек ме озадачи. Исках да сверя извода си с професионалист. Разбира се, засега преценката му не е окончателна... тоест за единия чек. Колкото до другия, положението е различно.

— В какъв смисъл?

— Чекът за нашата банка очевидно е бил подписан от Лола Факсън Олред. Чекът от клона на Първа национална банка в Лас Олитас вероятно е подправен.

— Дявол го взел! — не се сдържа Мейсън.

— Това е истината. Фалшифицирането може да се демонстрира.

— Как?

— С помощта на микроскоп. Някой е откопирал подписа върху чека посредством индиго. Това е един от най-старите методи за фалшифициране и е разновидност на формулата за прекопиране.

Дадено лице взема документ с оригиналния подпис на човека, чието име иска да подправи. Слага лист индиго под подписа, а документа, който трябва да се фалшифицира, под индигото. След това много леко фалшификаторът прекарва клечка за зъби или някакъв инструмент със заострен връх по линиите на оригиналния подпис. Натискът е слаб и оставя едва забележим отпечатък от подписа върху хартията отдолу.

— А после? — попита Мейсън.

— После фалшификаторът взема писалка, обикновено писалка с черно мастило, флумастер или какъвто и да било туш.

— Продължавайте.

— И очертава завъртулка след — завъртулка, чертица след чертица върху откопирания с индиго подпис. Откровено казано, мистър Мейсън, така се получава превъзходен фалшификат, който, ако е умело направен, може да бъде установен само от експерт — донякъде в зависимост от възрастта, манталитета и емоционалността на лицето, подправило подписа. Писалката естествено се движи по-бавно, отколкото при автентичен подпис. Следователно, ако човекът е нервен, съществува по-голяма вероятност от микроскопични неравности в линиите на подписа поради трепет на ръката. Но ако фалшификаторът има сигурна ръка и не е в състояние на нервна възбуда, подправеният документ може да бъде много убедителен.

Мейсън само кимна.

— Въпросният чек — продължи Канби — е бил подправен от човек, минал средната възраст или може би в стресово състояние. Докато с просто око нищо не се забелязва, под микроскоп ясно личат леко изкривени линии.

— Удивително! — възкликна Мейсън.

— И така, исках да вляза във връзка с вас и да разбера какво точно знаете за този чек.

— Защо не се свържете с мисис Олрид?

— Опитяхме се. Както изглежда, тя отсъства точно сега.

— Знаете ли къде е?

— Като че ли пътешества с приятели с кола. Съпругът ѝ явно не се тревожи, няма ни най-малка представа къде е в момента и очаква тя да му се обади отнякъде. Твърди, че е заминала със свои приятели, които се интересуват от фотография и просто кръстосват щата.

— Никак ли не го безпокои отсъствието ѝ?

Канби хвърли пронизателен поглед към Мейсън:

— Има ли причина за това?

— Не се дръжте така с мен, Канби. Въпросите ми имат единствената цел да ви помогна. Ако възприемате такава тактика, ще зарежа цялата тази история.

— Естествено, вие депозирахте чека — наблегна Канби.

— Разбира се, и ще ви кажа откъде го имам. Дойде по пощата в плик и нищо повече не мога да ви кажа.

— Това поставя банката в много затруднено положение — загрижено отбеляза Канон. — Съществува възможност, Мейсън, и чекът, издаден от нашата банка, да е подправен.

— Мисля, че казахте, че експертът ви е обявил подписа за автентичен?

— Той направи предварителна проверка и заключи, че вероятно подписът е автентичен. С други думи, все още не е открил дали не е фалшификат.

— Е, добре — попита Мейсън — какво целите? Нима дойдохте да ми съобщите, че няма да уважите чека?

— Не, не, ни най-малко.

— Тогава?

— При тези обстоятелства ми се стори, че е добре да знаете и може би да изтеглите чека за известно време.

— Но касиерът ви казва, че чекът е валиден. Експертът ви също смята, че не е подправен.

— Но чекът, който беше депозирал заедно с него, безспорно е подправен, много умело подправен.

— И така?

— Това ни кара да проверим внимателно и другия чек.

— Бога ми — извика Мейсън, — проверете го най-щателно.

Точно Това исках. Точно това ви казах да направите.

— Бих желал да зная нещо повече относно обстоятелствата, при които са получени тези чекове, мистър Мейсън. И, надявам се ще се съгласите с мен, че най-сигурното нещо в случая е да забавим плащането, докато се свържем с мисис Олрид.

— Подправен ли е чекът?

— Не зная.

— Ще уведомите ли полицията?

— Това би било рисковано — Канби неловко се поразмърда на стола си. — Семейството е много заможно, мистър Мейсън.

— Вижте какво, вие имате адвокат. Не съм ваш адвокат. Защо не

се посъветвате с него? Държете в ръцете си чек, който може да е фалшифициран. Ако е така, трябва да задържите престъпника.

— Естествено — промърмори Канби, — засега експертът ни не е открил нищо особено. Може би ще му са необходими няколко дни. Дори тогава може да се натъкне на някои трудности. Общо взето, мистър Мейсън, банката носи отговорността, ако изплати чек с подправен подпис, докато изплащането на чек с подправена стойност е небрежност.

— Простете, Канби, но това си е ваша работа — засмя се Мейсън.

— Но чекът е ваш... чекът с подправен подпис.

— Прав сте — отвърна Мейсън.

— И ние не можем да го изплатим.

— Това е ваш проблем, Канби.

Гърти се появи на вратата с телеграма. Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Вижте какво пише, Дела.

Дела Стрийт отвори телеграмата, погледна Мейсън малко странно, после отмести очи към Канби.

— Хайде, прочетете я — подкани я Мейсън.

Дела Стрийт му я подаде. Мейсън я прегледа набързо, изсумтя, след това я прочете гласно:

„Изпратих ви чек за 2500 долара защитете дъщеря ми в случай че се нуждае от помощ не я разпитвайте.

ЛОЛА ФАКСЪН ОЛРИД“

— Телеграмата е изпратена от Спрингфийлд — отбеляза Мейсън и я подаде на банкера.

Канби я огледа и каза:

— Телеграмата е изпратена в девет часа тази сутрин от Спрингфийлд. В нея се говори за чек от две хиляди и петстотин долара, но всъщност, както разбирам, вие сте получил два чека по две хиляди и петстотин долара.

— Точно така. Единият от тях очевидно е фалшифициран.

— Да, да, прав сте.

— Другият чек очевидно не е. Мисис Олрид иска да помогна на дъщеря й. Ако забавите плащането, носите отговорност.

— Е, да, тази телеграма напълно удовлетворява банката ни. Ще

прехвърлим две хиляди и петстотин долара на вашата сметка, мистър Мейсън.

— От това ми става ясно — нехайно подхвърли Мейсън, — че сметката на мисис Олрид е достатъчно голяма, за да покрие чека.

— Сметката ѝ е твърде внушителна, мистър Мейсън — усмихна се банкерът.

— Мъртви пари?

— Обича да има големи банкови сметки, предполагам.

— Известно ли ви е нещо за сметката ѝ в Лас Олитас?

— Не.

— Е, благодаря ви, че дойдохте — малко рязко каза Мейсън и Канби разбра, че срещата е приключила, ръкува се и си тръгна — един мрачен мъж, явно неудовлетворен от разговора.

Щом вратата след него се затвори, Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Ето ви един типичен банкер, Дела. Експертът по почерци не открива нищо нередно в първия чек, само че банката се опасява да изплати сумата. После пристига телеграма с написан на машина подпис, но на жълта официална бланка и ето че банката прелива от любезност. Всеки може да изпрати каквато си ще телеграма и да напише каквото си ще име... но банкерите приемат всичко, което изглежда „нормално“ — и се плашат до смърт от необичайното. Идеалният подход към банкер е да бъдеш банален. Отидете в приемната, Дела. Обадете се на частния детектив Пол Дрейк да дойде при мен. Искам да откроя кой всъщност е изпратил тази телеграма.

ГЛАВА IV

Пол Дрейк преви дългото си тяло и доста се въртя в голямото кресло, преди да се почувства удобно. Но след миг отново се загърчи и накрая провеси крака през облегалката.

Пол Дрейк най-грижливо поддържаше безличен външен вид и траурно изражение. Според него нямаше нищо романтично в дейността на частно детективско бюро. Отнасяше се — към професията си с песимистично отчуждение, вършеше работата си компетентно, но с пренебрежение.

— Знаеш ли нещо за Бъртърнд К. Олрид, Пол? — попита Мейсън.

— Твърде малко. Голяма риба е в рудодобива. Я чакай, знам още нещо. Завчера чух, че е замесен в някакъв съдебен процес за измама.

— Жена му го е напуснала — осведоми го Мейсън.

— О'кей, а какво се иска от мен?

Мейсън му подаде получената телеграма:

— Искам да разговарям с мисис Олрид. Ето телеграмата, изпратена рано тази сутрин от Спрингфийлд. Искам да я намериш.

— Имаш ли описанието й? — попита Дрейк.

— Разчитам за това на теб, Пол. Трябва да действаш бързо. Тя има дъщеря, Патриша Факсън, същата, която се споменава в телеграмата. Предполага се, че мисис Олрид е избягала с един мъж, Робърт Флийтуд. Строго поверително е, семейството не иска да се разчува.

— Кога е изчезнала?

— Вероятно в събота вечер. Изпрати ми чек за местна банка за две хиляди и петстотин долара. Във всеки случай, чекът като че ли е подписан от нея. Пуснат е по пощата в събота вечерта. Тази сутрин получих още един чек, изготвен от Първа национална банка в Лас Олитас също за две хиляди и петстотин долара, носещ нейния подпис.

— В телеграмата — прекъсна го Дрейк — се говори само за един чек.

— Точно така. Чек за 2500 долара. Според банката единствено той е валиден.

— А другият?

— Според експертите на банката той е подправен. Подписът е бил откопиран и след това изписан с мастило.

— А другият текст освен подписите как е написан?

— На машина — отвърна Мейсън. — И двата чека са еднакви и интересното в случая е, че са били написани на една и съща машина — поне така ми се струва от пликите.

— О'кей, подай ми ги — каза Дрейк.

Мейсън му подаде двата плика, в които бяха получени чековете.

— Къде са чековете?

— Единият вече е изплатен — ухили се Мейсън, — а другият е в ръцете на bankerите. Може би ще го предадат на полицията.

— И банката не е поискала пликите?

— Не още. Фотографирай пликите, после уголеми снимките,

за да можем да разберем каква е пишещата машина. Намери експерт, който да каже марката и модела на машината, на която са написани.

— Това ли е всичко?

— Всичко, което мога да ти кажа. Вероятно ще се сетиш за още нещо в процеса на работата.

Дрейк се надигна от креслото.

— А тази дъщеря, Патриша? Мога ли да ѝ кажа за телеграмата?

— Защо не?

— Да ѝ кажа, че ти ме изпращаш?

Мейсън се замисли за миг, след това каза:

— Отначало ѝ кажи, че си репортер. Нека видим версията ѝ за вестниците. После ѝ кажи, че работиш за мен и изобщо кой си. Виж дали няма да промени версията си.

— Нещо друго? — попита Дрейк.

— Диаграма ли да ти чертая, Пол? Полицейските архиви са пълни със случаи, когато богати съпруги изчезват, а съпрузите им скалпват една или друга история. Винаги по един и същ шаблон.

— Искаш да кажеш, че мъжът удря жена си по главата, отнася трупа в зимника, залива го с цимент, а после казва на съседите, че жена му е отишла на гости на „леля Мери“?

— В общи линии.

— В случая има още един човек, Флийтуд.

— Може би зимникът е голям.

— Целта е никой да не надуши нищо, нали?

— Прав си.

— Патриша трябва ли да узнае защо търсиш майка ѝ?

— Не. Остави я тя да говори... и да играе.

— Разбрано — отвърна Дрейк. — Кога ти трябвават сведенията?

Възможно най-скоро — отвърна Мейсън.

— С теб винаги е така — изсумтя Дрейк и излезе.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Оставям ви да защитавате форта, Дела. Ще отскоча до Лас Олитас. Ако имам късмет, ще успея да се видя с президента на банката, преди да отиде на обяд.

ГЛАВА V

Лас Олитас се гушеше сред осеяните с овощни градини

предпланини в сънливо доволство. Тук бяха домовете на фермери, които припечелваха добре от земеделие. Тук бяха и къщите на богати хора, оттеглили се в спокойствието на цветущото предградие от суматохата на големия град.

Разположено на триста и петдесет метра над равнината долу, загърбило островърхи планини, Лас Олитас се къпеше в слънчева светлина. Отгоре се виждаше синкав смог, там, където градът бълваше зловредни газове в атмосферата.

От бюрото на Мейсън до главната улица на Лас Олитас се стигаше за четиридесет и пет минути и Мейсън спря за миг да се възхити на чистата синева на небето и на планинските склонове в далечината. После адвокатът гарира колата си на паркинг и извървя пеш късото разстояние до Първа национална банка.

Учреждението като че ли бе отражение на общата атмосфера. Внушителна, просторна и добре проектирана, банката излъчваше невъзмутимо спокойствие.

Като огледа многото открити гишета, отделени едно от друго с мраморна преграда, видя месингова табелка със следния надпис: „К. Е. Полинг, директор“. Мейсън забеляза също, че в момента мистър Полинг не е зает.

Адвокатът се доближи до преградката и се вгледа внимателно в президента на банката, представителен мъж на около шестдесет години, облечен в скъп костюм; проницателният му спокоен поглед бе приветлив, но в същото време преценяващ с хладна обективност.

Мейсън се поклони и мъжът зад бюрото мигновено стана и се доближи до мраморното гише.

— Казвам се Мейсън — представи се адвокатът. Полинг протегна ръка.

— Адвокат съм.

— Да, мистър... да не сте Пери Мейсън?

— Да.

— А, мистър Мейсън! Много ми е приятно! Няма ли да влезете? Много съм чел за вас. Имате намерение да си откриете влог ли, мистър Мейсън?

— Не — отвърна Мейсън, влизайки през махагоновата врата, която президентът бе отворил. — Дойдох да ви видя по един въпрос, който, откровено казано, ме озадачи... тъй като засяга интересите и благосъстоянието на една от вашите вложителки.

— Така ли? Моля, седнете, мистър Мейсън, и ми разкажете.

— Тази сутрин получих чек по пощата, изваден от вашата банка за сумата две хиляди и петстотин долара.

— А, да — тонът на Полинг даваше да се разбере, че повечето от вложителите им бяха в състояние да изплатят подобни чекове.

Депозирах чека в моята банка в града, Фармърс, Мърчънтс енд Меканикс банк.

Полинг кимна.

— Вероятно вече знаете за това? — попита Мейсън.

— Би трябвало да узная повече подробности, мистър Мейсън — учтиво заяви Полинг.

— Лицето, подписало чека, е Лола Факсън Олрид. Тя има влог и в банката, където е моята сметка. Като разгледаха подписа върху чека, банковите служители се усъмниха, повикаха експерт и той заяви, че чекът е подправен.

— Нима?

— Предполагам, че са ви уведомили.

— С какво мога да ви бъда полезен, мистър Мейсън?

— Получих още един чек от Лола Факсън Олрид за 2500 долара.

Полинг седеше изправен на стола си с леко наклонена напред глава, така че да не пропусне нито дума от това, което адвокатът казваше.

— Този чек беше напълно в ред. Изпратен ми бе като аванс, за да защитавам интересите на мисис Олрид в определени случаи. Следователно се явявам получател на подправен чек и предявител на автентичен чек. Освен това съм адвокат на мисис Олрид.

— Разбирам — каза Полинг.

— В момента клиентката ми отсъства.

— Така ли?

— Струва ми се, че полученият от мен чек, издаден от вашата банка, може да не е единствената фалшификация. Дали обикновено чековете на мисис Олрид са написани на машина?

— Да, мисля, че е така.

— И само подписът е с нейния почерк?

Полинг кимна.

— От някои неща, които узнах, разбирам, че сметката ѝ не е много активна. Разбира се, ако една банка изплати подправен чек, отговорност носи банката. Но съм сигурен, че моята клиентка би желала да предприеме незабавни мерки, за да предотврати бъдещи фалшификации.

Полинг натисна един бутон на бюрото си. От съседната стая се появи секретарка, цялата в слух.

— Бихте ли ми направила справка за сметката на Лола Факсън Олрид и проверете при всички касиери. Искам да ми докладвате какви чекове са били представени днес но този влог.

Секретарката се оттегли.

— Прав ли съм да смятам, че сметката ѝ не е много активна?

— Мисля, че мисис Олрид обича да разполага с големи суми в брой. Предпочита собствеността ѝ да бъде в ликвидно състояние. Смятам, че като адвокат на мисис Олрид, не бихте се интересуval от информация, която тя самата не ви е дала.

— Разбира се, че няма да ви питам за нищо подобно.

Полинг кимна одобрително.

Секретарката се върна с писмо и анулиран чек.

— Касиерът е възнамерявал да ви докладва за това на заседанието утре. Смятал е, че трябва да ви уведоми, въпреки че формално няма нищо нередно. Ще видите, че писмото е адресирано до него.

Полинг взе писмото и анулирания чек, като внимаваше Мейсън да не прочете съдържанието им. В продължение на няколко секунди изучаваше писмото и чека, после забарабани по бюрото с върха на пръстите си.

Накрая вдигна поглед и освободи секретарката:

— Благодаря ви.

Момичето напусна стаята. Полинг се обърна към Мейсън. Очите му вече не се усмихваха. Те го гледаха хладно и преценяващо.

— Имате ли основания да повдигате този въпрос, мистър Мейсън?

— О, да.

— Мога ли да попитам какви са те?

— Клиентката ми ме ангажира да защитавам някои нейни интереси. После изчезна. Обстоятелствата около заминаването ѝ са малко странни. Помислих си, че може би някой, който е знаел за предстоящото ѝ заминаване, се е възползвал, за да изтегли суми от влога ѝ.

— Умело ли бе подправен чекът?

— Така ми се струва. С индиго и след това с писалка, но банката установи това, след като сам помолих служителите да го проверят най-внимателно.

— С други думи, имало е причина да смятате, че чекът е подправен?

— Струваше ми се, че е в интерес на моята клиентка, ако чекът бъде проверен най-щателно.

— Но, както разбирам, мистър Мейсън, предназначението на чека е било да ви ангажира да представяте интересите на мисис Олрид.

— Другият чек беше изпратен с тази цел.

— Но кому е притрябвало да фалшифицира чек във ваша полза, мистър Мейсън?

— Това е едно от нещата, които бих искал да изясня.

Полинг отново се загледа в писмото и чека, после внезапно взе решение и го подаде на Мейсън.

Адвокатът прочете писмото, адресирано до касиера на Първа национална банка в Лас Олитас. С изключение на подписа то бе изцяло на машина и съдържанието му бе следното:

„С това писмо ви представям Морин Милфърд, чийто подпис стои непосредствено над моя в левия край на листа.

Днес давам на Морин Милфърд своя чек за 5000 долара и желая да бъде изплатен веднага, без да искате Морин Милфърд да представи друг документ за самоличност, освен това писмо.

Както ще видите, чекът е на името на Морин Милфърд, тя се е подписала върху него и аз на свой ред съм подписала чека под нейния подпис, като по такъв начин служа за гарант.

Изпращам ви това писмо, за да няма никакво съмнение относно самоличността на Морин Милфърд. Моля за Вашето съдействие чекът да бъде незабавно изплатен.

Искрено Ваша, ЛОЛА ФАКСЪН ОЛРИД“

В левия горен ъгъл фигурираше подписът на Морин Милфърд, както и на Лола Факсън Олрид.

Чекът за 5000 долара бе подписан Лола Факсън Олрид, после джиросан Морин Милфърд и отдолу отново двата подписа на Лола Факсън Олрид и Морин Милфърд.

— Какво е мнението ви? — попита Полинг. Намръщен, Мейсън се втренчи в писмото.

— Имате ли лупа? — попита той.

— Много силна — отвърна Полинг и изтегли чекмеджето на

бюрото си.

Мейсън разгледа подписите и заключи:

— Не съм специалист, но бих казал, че тези подписи не са направени по същия начин, както подправения подпис на чека за 2500 долара.

Полинг кимна в знак на съгласие.

— Обстоятелството, че мисис Олрид си е дала толкова труд да снабди Морин Милфърд с документ за самоличност, е указание, че вероятно на мис Милфърд щеше да ѝ бъде трудно да си осигури други документи. С други думи, мис Милфърд очевидно не живее тук.

Отново банкерът се задоволи само да направи одобрителен жест.

— И явно е трябвало да бързат във връзка със сделката. Виждам, че писмото и чека носят дата събота. Документите са донесени днес, понеделник.

Мейсън обърна писмото, забеляза печат с часа на получаването му в банката и подхвърли:

— Както личи, то е представено малко след десет часа. Може би няма да е зле да разберем дали касиерът познава Морин Милфърд.

Полинг понечи да натисне бутона, но се въздържа, взе писмото и чека и каза:

— Извинете ме за момент, мистър Мейсън.

След това безшумно отвори махагоновата врата и без да бърза се запъти към гишето на касиера.

Когато се върна, носеше лист хартия, на която изглежда бе нахвърлил описанието, дадено от касиера.

— Морин Милфърд — подхвана банкерът — както изглежда е ефектна млада жена, двайсет-двайсет и петгодишна, стопроцентова брюнетка с черни очи и дълги мигли. Облечена е била в сивосин костюм и е носила тъмносини кожени ръкавици. Имала синя кожена чанта плик и ексцентрична шапка с червена украса, кацнала на главата ѝ. Свалила ръкавиците си, за да извади чека. Поради предпазливост касиерът я накарал да подпише допълнителна разписка, че е получила парите и после ѝ ги броил в банкноти по сто долара. Касиерът си спомня, че била добре сложена, тънка в талията и атлетична. Държала се съвсем свободно и самоуверено. С усмивка парирала всички въпроси относно това какво възнамерява да прави с парите. Разбира се, касиерът бил тактичен, това изобщо не му влизало в работата. Просто я попитал дали не смята да купи къща тук, дали

ще си открие влогова сметка, в какви банкноти би желала да получи парите, неща от този род.

— Единственото екстравагантно нещо в нея, което касиерът забелязал, освен факта, че била наистина красива, бил прекаленият ѝ грим, особено устните. Червилото било твърде ярко и естествената линия на устата била изкривена и удебелена. Щом ѝ броил парите, тя ги сложила в чантата си и излязла.

— И това, мистър Мейсън, като че ли е всичко, което знаем за сделките. Разбира се, веднага ще наредя един експерт да провери писмото и подписа върху чека, но виждате, че има три подписа — един върху писмото, един на лицевата страна на чека, един на гърба на чека, джиросването на Морин Милфърд. Всеки от тях изглежда напълно автентичен.

Банкерът замълча в очакване Мейсън да сподели още нещо.

— Бихте ли ми телефонирали веднага — Мейсън стана от стола си, — в случай, че вашият експерт има някакви съмнения?

Полинг кимна.

— Предполагам, че той ще извърши предварителна проверка, я после може би по-детайлна експертиза. Бих желал да зная резултата.

— Имате пълното право да го научите.

Като въртеше писмото между пръстите си, Мейсън подхвърли нехайно:

— Не съм сигурен уведомихте ли ме дали има още нещо необичайно напоследък във връзка с влоговата сметка на мисис Олрид.

— Това е единственото теглене за определен период от време... мистър Мейсън.

Мейсън рязко наклони листа на една страна, така че светлината да падне върху него под определен ъгъл. После плъзна върха на пръстите си по подписа.

— Откривате ли нещо? — попита bankerът.

— Бих казал, че сега можем със сигурност да съпоставим фактите. Ще забележите много леко назъбване по линиите на този подпис. Няма съмнение, че именно по него е очертан подписът на подправения чек.

— Ей Богу! — възкликна Полинг, сякаш бе раздразнен от нещо съвсем незначително както например ако се счупи графитът на молива му.

Мейсън го изглежда иронично:

— Какво пък, някакви си 2500 долара!

— Които банката не е изплатила — със светнали очи каза

Полинг.

— Това не променя тежестта на престъплението — отбеляза

Мейсън.

— Не, разбира се, че не.

— Нито факта, че по мое мнение трябва да се направи нещо.

— Какво например, магистре?

— Да се вземат мерки и да се предотврати изплащането на други фалшифицирани чекове.

— Това естествено ще бъде сторено, такава е практиката ни.

Представете си с подправен чек да бъде ангажиран адвокат, който да настоява влогът да бъде охраняван от следващи фалшификати. Човек дори би си помислил...

— Да, продължете? — подкани го Мейсън, тъй като банкерът се колебаеше.

— Че така е било планирано.

— Явно не е било! — отсече Мейсън.

— О, разбира се, че не! Просто казах, че човек дори би си го помислил.

— Благодаря — каза Мейсън, — че не отидохте по-далеч в мислите си.

И излезе.

Докато подаваше продълговатата квитанция на пазача на паркинга, Мейсън го попита:

— Бяхте ли дежурен в десет часа?

Пазачът кимна и полюбопитства:

— Какво се е случило?

— Нищо особено. Искях само да получа някои сведения за един човек, паркирал колата си тук за няколко минути.

— Вижте какво, приятелю, за да не закрием паркинга, трябва да обслужваме стотици коли дневно...

— Не може да не сте запомнил тази млада жена — прекъсна го Мейсън. Добре сложена, с прилепнал по тялото ѝ син костюм, синя кожена чанта, забавна шапчица с червена панделка, наклонена на една страна, дълги черни мигли...

— Как да не забележа подобна мацка! — въодушеви се мъжът. — Само като я описахте, устата ми се наля със слюнка. Какво ви интересува?

— Нищо, щом не сте я видял.

— Мисля, че не е гарирала тук. Тази сутрин ли казахте?

— Почти точно в десет тази сутрин.

— Не. В десет сутринта не сме толкова заети. Едва когато уличното движение става много натоварено, започват да паркират при нас.

Мейсън му благодари, плати за престоя, обърна и потегли към паркинга на срещуположната страна на улицата.

— Бяхте ли дежурен тази сутрин? — попита той пазача.

Мъжът се поколеба, преди да отговори.

— Може да спечелите пет долара, ако сте бил.

— Това вече е нещо друго! За какво е печалбата?

— Опитвам се да разбера нещо за момиче на двайсет, двайсет и една или двайсет и две години, със син костюм, хубава фигура, брюнетка, със синя кожена чанта, сини ръкавици, забавна шапчица, килната на една страна, което...

— Какво искате да знаете за нея?

— Всичко, до което успея да се добера. Спомняте ли си я?

— Мисля, че да. Къде са петте долара?

— Ако сте запомнил модела и марката на колата ѝ или нещо от този род.

Мъжът се изсмя.

— Дайте ми петте долара, мистър.

Мейсън му даде петдоларова банкнота.

— „Крайслер“ с подвижен покрив, взет от агенция за коли под наем в града. Не зная името на агенцията, но съм сигурен, че беше такава кола. Спомням си я, защото беше много готина и аз бях много любезен. Понякога така можеш да изкараш нещо.

— Изкарахте ли нещо този път? — попита Мейсън.

— Една усмивка.

— Само толкова ли?

— Предостатъчно.

— Не се ли опитахте да разберете нещо повече за нея или...

— А, не, не ѝ минаваха такива номера.

— Само толкова ли знаете?

— Да.

— Заложете петте долара в конните състезания. Може да имаш късмет.

— Може би. Благодаря.

От уличен телефон Мейсън позвъни в бюрото на Дрейк и когато детективът се обади, каза:

— Пол, обади се, моля ти се, във всички агенции за даване на коли под наем и узнай, каквото можеш, за жена на около двацет и една, двацет и две години, която е наела кола тази сутрин. — Той набързо му я описа. — Може да се е представила под името Милфърд, а може и не. Пътувала е с „Крайслер“ с подвижен купол и искам възможно най-бързо да обходиш всички агенции.

— Разбрано — отвърна Дрейк. — Нещо друго?

— Това е всичко засега. Какво ново около теб?

— Не съм напреднал особено много, Пери. Все още не разполагам със снимка на мисис Олрид. Патриша Факсън е излязла от дома си малко след девет тази сутрин и все още не се е върнала. Никой не знае точно къде е. Открих мястото, където са били отседнали бегълците в Спрингфийлд. Ако приемем, че това е избягалата влюбена двойка, а не двойка подставени лица.

— Как така? — учуди се Мейсън.

— Тази двойка се е появила в един мотел в Спрингфийлд малко след полунощ в събота. Поискали са бунгало с две легла. Само едно било незаето. Те го взели. Жената била на кормилото и пак тя преговаряла на рецепцията и дала необходимите данни. Мъжът седял в колата със скръстени ръце, явно прекалено ленив, и не проявявал никакъв интерес. Жената представила двамата, като „Р. К. Флийтуд и сестра му“ и заявила, че ще останат две ноци. В неделя сутрин — жената допила на рецепцията, поискала да ѝ заемат чинии и попитала къде има отворена бакалница в неделя.

— Имало ли е кухня в бунгалото им?

— Да. Администраторката ѝ дала чинии и ѝ казала откъде може да купи нещо за ядене. Тя потеглила и се върнала с кошница, пълна с продукти на седалката до нея.

— Мъжът отишъл ли с нея?

— Не. Казала, че спи, обичал да спи до късно в неделя сутрин. Очевидно са се хранели в бунгалото в неделя и тази сутрин. Към девет и трийсет тази сутрин тя върнала чиниите добре измити и избърсани, заявила, че освобождават бунгалото и малко след това заминала. Като че ли никой не знае в коя посока са тръгнали.

— Пристигнали са около полунощ в събота? — попита Мейсън.

— Точно така. Може да е било дванайсет и половина, но като имам предвид, че оттук до Спрингфийлд се стига за два часа с кола,

навярно са тръгнали към... е, нека кажем десет часа вечерта, а ако приемем, че са били в Спрингфийлд към дванайсет и половина, тръгнали са най-късно в десет и половина.

— И жената е искала бунгало с две легла?

— Да, но настоявала да има три отделни легла.

— Защо е искала три отделни легла за себе си и брат си?

— Не е казала. Просто е искала двойно бунгало. Предпочитала едно двойно легло и две отделни. Естествено служителите от мотела не попитали колко души са. Предположили, че са трима и в съответствие с това определили цената.

— А описанието на външния вид? — попита Мейсън.

— Нишките се губят — призна Дрейк. — Жената — може да се окаже подставено лице за отвлечане на вниманието ни. Трябва да ти кажа нещо и за телеграмата. Телеграмата е изпратена от Спрингфийлд от жена, която телефонираше от автомат. Казали й, че телеграмата ще струва четиридесет цента и тя пуснала четиридесет цента в процепа за монети на телефона. Толкоз за телеграмата като веществено доказателство.

Мейсън се засмя:

— Банката мигновено приема, че телеграмата потвърждава чека, а сега излиза, че телеграмата е толкова автентична, колкото глас по телефона, представящ се за Лола Факсън Олрид.

— Прав си — съгласи се Дрейк. — Нищо повече не успях да узная за мъжа. Единственият път, когато някой го е видял, е било в колата при пристигането им.

— Дяволски необичайно държане на мъж, избягал с омъжена жена — удиви се Мейсън. — Изобщо не е проявил интерес към стаята.

— Докато жената уреждала всичко, той просто седял, отпуснат на седалката.

— Е, добре — въздъхна Мейсън. — Занимай се с агенциите за коли под наем. Искам да открия това момиче. Имам предчувствие, че е наела колата тази сутрин, вероятно към девет часа и има шанс още да не я е върнала. Постави достатъчно детективи, така че когато върне колата, да може да я проследите.

— О'кей, Пери. Ще включа няколко мъже в акцията.

— И започнете да претърсвате хотелите, туристическите къмпинги, мотелите и всичко останало, за да откриете някаква следа от двойката — настоя Мейсън.

— Да не би да мислиш, че си пием кафето? — ядоса се Дрейк.
— Може би се чудите как да раздуете разходите — подхвърли Мейсън и затвори.

ГЛАВА VI

В три и трийсет нерегистрираният телефон на Мейсън остро иззвъня. Този телефон стоеше на бюрото на Мейсън и само Дела Стийт и Пол Дрейк знаеха номера, затова вдигайки слушалката, адвокатът каза:

— Ало, Пол? Какво има?

— Открихме момичето, което е наело кола, Пери! — припряно каза Дрейк.

— Великолепно! — зарадва се Мейсън. — И какво узнахте за нея?

— Наела е колата около девет сутринта, представяйки се за Джейн Смит, и е дала неверен адрес в Денвър. Оставила е голям депозит и е казала, че ще върне колата в два часа днес. Узнахме го един час, след като хората ми задействаха нещата, но не те уведомих, защото сметнах, че не е от значение. Просто наредих на момчетата си да я проследят, щом се появи.

— Продължавай — подкани го Мейсън.

— Тя се върна преди един час и пожела да наеме кола за една седмица. Заяви, че ще живее в едно от предградията и няма да кара много, че ще използва колата само в града. Служителите от агенцията уредиха въпроса и естествено моите хора я проследиха, щом тя излезе.

— Тя усъмни ли се, че я следят?

— Струва ми се, че не.

— Къде отиде?

— Все още не зная, Пери. Хората ми я следят. Пуснал съм двойка много опитни детективи по дирите ѝ и ще открият бърлогата ѝ. Просто исках да си в течение.

— Същата жена е, нали?

— Няма съмнение. Описанието напълно съвпада. Само този „Крайслер“ е бил нает от жена с подобна външност. Струва ми се чудесна следа.

— И на мен ми се струва така — каза Мейсън.

— О'кей, скоро ще разполагам с повече сведения.

Когато адвокатът остави слушалката, Дела Стрийт му каза:

— Гърти се обади, че Джордж Джеръм чака в приемната.

— Джеръм? — озадачено я погледна Мейсън.

— Съдружникът на мистър Олрид. Искан да се срещне с вас, но не казва по какъв въпрос. Твърди, че е строго поверително.

— Добре. Не говорете по телефона, очакваме Пол Дрейк да позвъни. Щом установим местонахождението на жената с „Крайслера“, искам да вляза във връзка с нея. Нека Джеръм влезе.

Дела Стрийт отиде в преддверието да въведе Джеръм.

Джордж Джеръм явно бе изнервен, не беше свикнал да чака никого където и да е. Беше висок, широкоплещест, кокалест, с високи скули, а под рунтавите му вежди сивите му очи гледаха на света с хладна пресметливост.

Беше може би петдесет и пет или шейсетгодишен, самото възмъжение на тромавост и сила, когато влезе в кантората и се ръкува с Мейсън.

— Седнете — покани го адвокатът. — Искан да се запозная с вас.

— По каква причина?

Мейсън се усмихна:

— По същата, поради която вие искате да се срещнете с мен.

Джеръм му се усмихна на свой ред:

— Ако сте ясновидец, безсмислено е аз да казвам каквото и да било.

Джеръм се отпусна в голямото кресло, предназначено само за посетители, и поради големите му размери фотьойлът сякаш се смали и не изглеждаше вече толкова удобен.

— Какво крои Олрид? — попита той.

— Боя се, че нищо не мога да ви кажа по този въпрос — отвърна Мейсън.

— Не сте ли адвокат на Олрид?

— Не.

— А чий?

— Мисля, че е безполезно да крия повече името на клиента си.

Адвокат съм на мисис Олрид.

— Всъщност познавате ли мисис Олрид?

— Защо?

— Просто исках да зная.

— Говорил сте с Олрид? — попита Мейсън.

— Само го слушах.

— Съдружник ли сте му?

— Донякъде. Съдружник съм му в някои сделки. В момента уреждаме деловите си отношения. В събота като че ли постигнахме съгласие. Той трябваше да вземе окончателното решение. Не желяех да действам, преди да разговарям с Флийтуд.

— Мога ли да попитам защо?

— Много е умен. Беше дясната ръка на Олрид, но ако откупя дела на Олрид, бих искал Боб Флийтуд да работи с мен. Мисля, че и той би желал това. Щеше ми се да съм сигурен.

— Толкова ли е ценен?

— Знае повече от всички ни.

— Значи намерението ви е да откупите акциите на Олрид?

— Не съм казал подобно нещо.

— Така загатнахте.

— Мога да загатна много неща. Разговаряхте ли с Лола Олрид лично?

— Защо се връщате все на този въпрос?

— Защото вие отбягвате да ми отговорите — засмя се Мейсън.

— Никак не сте глупав, Мейсън.

— С ласкателство доникъде няма да стигнете, Джеръм.

— А с какво?

— С откровеност.

— Е, добре, ще се опитам да бъда откровен. Искам да откриете Флийтуд. Целта ми е да се срещна тайно с него, да разбере дали е готов да работи за мен, да играе играта според моите виждания. В бизнеса се опитвам да постигна най-добрата сделка. Но веднъж сделката сключена, никога не се отмятам. Не съм като Олрид. Той винаги шикалкави. Договориш се с него, а той се сеца за нещо друго и никога не се съгласява договорът да е в писмен вид. Винаги твърди, че това е работа на адвоката му, а адвокатът му извърта също като него. Боб Флийтуд е симпатяга. Олрид казва, че Боб е избягал с жена му. Ако мен питате, това е чиста измислица. Мисля, че мисис Олрид е била хлътнала много по него и отначало младежът е сметнал, че го канят на разходка с кола. Не съм сигурен, нали разбирате, но това е все пак едно обяснение.

— А има ли друго?

— Да.

— Какво?

— Другото обяснение е, че мисис Олрид изобщо не е жива и Бърт се мъчи да обясни изчезването ѝ. Вие сте адвокат. Няма защо да се впускам в професионални тънкости, Мейсън. Просто ви подхвърлям тази идея.

— В такъв случай къде може да бъде Флийтуд?

— Имам едно предложение за вас, Мейсън. Ако успеете да ми уредите среща с Боб Флийтуд, преди Олрид да разговаря с него, ще ви платя хиляда долара. А ако Флийтуд застане на моя — страна, както се надявам, ще получите две хиляди долара. Ангажирайте детективи, ако се налага. Ще поема разноските им, ако сумата не превишава хиляда долара.

— Добре — отвърна Мейсън, — но не мога да се обвържа със задължения, които биха противоречали на интересите на клиентката ми.

— Пределно ясно ми е. Зная репутацията ви, Мейсън. Вие сте чист като младенец и хитър като лисица. Затова дойдох при вас. Няма значение, ако можете да го направите, без да накърните интересите на вашата клиентка. Адвокат сте на мисис Олрид, нека бъде тъй, но ако видите, че може да ми помогнете, знаете какво е предложението ми. Ако сте адвокат на мисис Олрид, рано или късно тя ще ви се обади. Ако Боб Флийтуд е с нея, ще имате възможност да му съобщите чрез нея или направо на него, че трябва да го видя. Това е всичко. А ако Лола Олрид не е между живите, е, вие ще разберете това и може би пак да се доберете до Флийтуд. Предложението остава в сила, независимо от резултата.

— Защо мислите, че мисис Олрид може да не е между живите? Джеръм втренчено изгледа Мейсън, после леко му намигна.

— Мисля, че предложението ми е съвсем ясно, мистър Мейсън. — После се обърна към Дела Стрийт: — Точно ли записахте, млада госпожице?

Тя кимна.

— Е, добре. Как да изляза оттук?

Мейсън му посочи изхода. Джеръм каза:

— Ето визитната ми картичка, Мейсън. Има телефонен номер, на който можете да се обадите. На този телефон ще има човек ден и нощ, двацет и четири часа в денонощието. В мига, щом наберете номера, ще се свържете с мен. И кажете на Флийтуд... по дяволите, кажете му, какво искам. Флийтуд ме познава, познава и Олрид.

Благодаря ви, мистър Мейсън. Приятен ден.

И Джеръм напусна кантората, без да се ръкува и дори без да се обърне.

Мейсън вдигна очи към Дела Стрийт, но преди да проговори, тайният телефон зазвъня.

Дела Стрийт вдигна слушалката:

— Ало... да, не затваряй, Пол.

Мейсън грабна слушалката.

— Току-що получих доклада на момчетата, които следяха момичето, наело колата, Пери.

— Отлично! Какво стана?

— Потегли право към Лас Олитас, спря в един гараж, „Сентръл гараж ънд машин уъркс“ на „Осма улица“, забави се пет минути, после излезе и пое към „Уестуик“, скъп хотел само с апартаменти.

— Търсеше ли някого? — попита Мейсън.

— Живее там, Пери. — По дяволите!

— Истина е.

— Под какво име? Джейн Смит ли?

— Не, Морин Милфърд. Съвсем скоро е наела апартамент 802 и очаква да дойде леля ѝ от Източните щати. Всичко изглежда достоверно. Оставила е колата в гаража на „Уестуик“, дала е бакшиш на пазача, като е казала, че леля ѝ идва на гости, че доста ще пътуват, че е наела колата, че би желала да бъде измита и предното стъкло почистено.

— Колко възнамерява да остане там?

— На рецепцията е казала около месец.

— Защо се е отбила в Сентръл гараж ънд машин уъркс, Пол?

— Не зная. Вероятно малка неизправност на колата, свещите или нещо друго. Детективът не е влязъл, въртял се около входа в очакване тя да излезе. После я е проследил до „Уестуик“.

— О'кей, чудесно — одобри Мейсън. — Нещо друго? Каквото и да е?

— Не. Мъчим се да открием бегълците — каза Дрейк. — Забавна история, Пери. И друго детективско бюро разследва случая.

— Не се ли шегуваш?

— Не.

— Кой ги е наел?

— Нямам представа, но частни детективи буквално кръстосват щата. Струва ми се, че търсят мъжа, а не жената.

— Имаш предвид Флийтуд?

— Точно така.

— А защо?

— Мисля, че някой иска сведения за него. Когато разпитват, първо се интересуват за Флийтуд и описват него, преди да опишат жената.

— И как изглежда Флийтуд? — попита Мейсън.

— Висок около метър и седемдесет и пет сантиметра. Тегло около шейсет и два килограма. Тъмни очи, къдрава коса, твърде романтичен на вид.

— Нищо чудно, че мисис Олрид е хлътнала толкова по него — подметна Мейсън.

— Така изглежда — съгласи се Дрейк, но и мисис Олрид си я бива. Може да е четиридесет и две годишна, но според моята информация изглежда на трийсет.

— Все още ли не разполагаш със снимка?

— Имам една по бански, но лицето не е излязло добре, само фигурата, и вярвай ми, много е готина!

— Откри ли Патриша?

— Не, измъкнала се е веднага след закуска и оттогава не се е връщала.

— Добре, продължавай в същия дух. Аз ще прескоча до момичето Милфърд. Остави някого да пази, докато дойда, после е свободен.

ГЛАВА VII

Мейсън кръжеше около внушителната дванайсететажна сграда на хотел „Уестуик“ с широки самостоятелни балкони и покрити тераси за апартаментите от предната страна, съвременно красиво здание, напълно в съответствие със спокойната, аристократична атмосфера на Лас Олитас.

Мейсън караше, сбърчил чело в размисъл. Сви по „Осма“ улица, откри Сентръл гараж ънд машин уъркс и влезе.

Това бе голям гараж с повече от дванайсет механици, които работеха професионално и експедитивно.

Работник излъскваше калник на шмиргел и се сипеше водопад от искри. В по-далечния ъгъл един мъж пръскаше мъгла от боя с

пистолет по вратата на един автомобил. Чуването не спираше нито за миг.

Мейсън откри шефа и му каза:

— Търся свидетел.

— Мнозина са тук. Аз ще получа ли нещо?

— Може би.

— Името?

— Говори ли ви нещо Джейн Смит?

— Трябва да погледна в книгата. Така внезапно не си спомням никаква Джейн Смит.

— Да сте извършили някаква услуга на Джейн Смит?

— Струва ми се, че не.

— Била е тук тази сутрин.

— Не я помня.

— А Морин Милфърд?

— Това вече е нещо друго.

— Оставила ли е кола тук?

— Наша клиентка е, нищо не мога да ви кажа за нея.

— Адресът ѝ?

— Не, не мога.

— Мога ли да погледна колата? — попита Мейсън.

— А на мен ще ми покажете ли нещо?

— Мога да ви покажа една гравюра.

— На какво?

— На един от предишните ни президенти.

— Обичам гравюрите. Дори ги колекционирах.

Мейсън извади една банкнота от портфейла си. Шефът на гаража ценителски я гледаше.

Мейсън извади още една от портфейла си, постави я върху другата и му ги подаде:

— Изпипана работа.

— Ваши ли са? — попита монтьорът.

— Имам малка преса за отпечатване на гравюри. Голям поклонник на изкуството съм и особено ми е приятно да отпечатвам гравюри на бившите ни президенти.

— Чудесно! Ще хвърлите ли един поглед на колата?

Мейсън последва монтьора в друго помещение на работилницата. Човекът му посочи нов „Линкълн“.

— Тази ли е? — попита Мейсън.

— Точно тя.

— Какви са повредите?

— Не са големи. Счупен преден фар, ударен калник и няколко драскотини.

— Блъснала се е в нещо?

— А, не. Детето ѝ е малък великан, на когото току-що са поникнали зъби. Оставила го в колата, за да се консултира с лекаря относно дневните му дажби. В това време малчуганът изпълзял от колата, сдъвкал калника, извил го, мъчейки се да се изправи и счупил фара.

— Това колата на Морин Милфърд ли е?

— Не съм казал такова нещо.

— Така ми се стори.

— Колата е на нейна приятелка — обясни монтьорът. — Била я взела за кратко време и се случило произшествието. Искане да я поправи и приятелката ѝ да не разбере за инцидента. Затова е спешно. Тази вечер ще е готова и собственичката няма да разбере дори, че е била одраскана.

— Кой е собственикът?

— Аз съм ням — отвърна монтьорът. — Погледнете в колата. Струва ми се, че в нея има шофьорска книжка, а доколкото си спомням според закона на щата трябва да има и регистрационен талон. Връщам се в работилницата — ни чул, ни видял, имам си работа, Как беше името ви?

— Не съм ви го казал — отвърна Мейсън. — Гравьор съм.

— Е, винаги ми е приятно да поговоря с човек, който си пада по това изкуство. Отбийте се и друг път ако имате хубави картинки.

Мейсън изчака той да излезе, после отвори вратата на колата, седна зад кормилото и видя талона. Колата беше регистрирана на името на Патриша Факсън. Адресът бе 209 „Уест Мейуърд Авеню“.

Адвокатът размисляше в продължение на няколко секунди. След това се измъкна от колата и напусна гаража. Потегли право към хотел „Уестуик“.

Без да се обади на портиера, той взе асансьора до осмия етаж, намери апартамент 802 и натисна звънеца.

Младо енергично момиче в добре ушит син костюм му отвори и спря върху него усмихнатите си черни очи.

Но устните му не бяха прекалено начервени. Бяха по-скоро бледи и само очите ѝ изпъкваха.

— Мис Милфърд? — попита той.

— Да.

— Бих желал да говоря с вас.

— Имам необходимите застраховки — усмихна се тя, — апартаментът е мебелиран, имам купища книги и не се нуждая от нищо. Няма да остана толкова дълго тук, че да купувам радио. Нямам нужда от прахосмукачка, защото това е работа на камериерката и...

— Аз съм Джон Смит — изтърси Мейсън.

— Така ли!

— Да, по-големият брат на Джейн Смит.

— Боже мой! — възкликна тя и оживлението ѝ мигом изчезна. Сега го наблюдаваше предпазливо и преценяващо. — Джейн Смит? Не я познавам.

— Нае кола от една агенция — продължи Мейсън, — и са я видели за последен път на път към Лас Олитас.

— Заповядайте — покани го момичето.

Мейсън влезе във всекидневната на апартамента.

— Както разбрах, очаквате леля ви да дойде.

— Да.

— А защо се представихте за Джейн Смит, когато наехте колата?

— По причини, които не мога да разкрия. Не исках там да знаят истинското ми име, нито къде възнамерявам да живея. Предполагам, че съм извършила нарушение и ако ми кажете колко ви дължа, ще ви платя и ще уредим въпроса.

— Не става въпрос за пари — възрази Мейсън, — бихме искали да се осведомим за моралния риск, който поемаме, особено когато колата се взема за дълго време.

— Е, добре, можете да разузнавате колкото си щете за моята почтеност. Разполагате с твърде голям депозит като гаранция. Ако желаете, мога да го удвоя или утроя.

— Парите нямат значение, когато налице е морален риск.

Тя се изсмя:

— Парите винаги взимат връх над етиката. Каква всъщност цел преследвате?

— Искам кратка анамнеза.

— Добре, да започнем от самото начало. Какво точно ви интересува?

— Първо, защо ви е необходим автомобил?

— Казах вече на вашите хора. Леля ми идва на гости. Никога досега не е била в Калифорния и искам да я разведа. Затова ми е необходима кола.

— От Изтока ли сте?

— Не съм казала такова нещо.

— Можете ли да ми кажете къде сте живяла, преди да дойдете тук?

— Мога, но не желая.

— Карала ли сте кола преди?

— Естествено.

— Имате ли шофьорска книжка?

— Разбира се.

— Мога ли да я видя?

— Не.

— Съгласно осигурителната ни политика компанията може да дава коли под наем само на лица с шофьорска книжка.

— Аз имам.

— Бих желал да я видя.

— Разбирам, но не виждам причина да ви я показвам.

— Имала ли сте някакви произшествия като шофьор?

Катастрофирала ли сте през последните два месеца?

— Не.

— Тогава, как така сте оставила колата на мис Патриша Факсън за ремонт в Сентръл гараж ънд машин уъркс?

Тя пребледня и втренчи поглед в него.

— Отговорете — подкани я Мейсън.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Отстъпвам на вас правото да отговорите първа. Коя сте вие?

— Казах ви, че съм Морин Милфърд.

— Съжалявам, но аз мисля, че сте Патриша Факсън и че лелята, която възнамерява да ви посети за един месец е майка ви, Лола Факсън Олрид. Името ми е Пери Мейсън и сега престанете моля ви се да увъртате и ми кажете какво искате вие и майка ви. Тогава може би ще съм в състояние да ви помогна.

Погледът ѝ изразяваше крайно отчаяние.

— Вие... вие сте... Пери Мейсън?

— Това е самата истина.

— Как ме открихте?

— Просто ви проследих.

— Не е възможно, взех всички възможни мерки. Как... всеки път, когато излизах, гледах да съм сигурна, че не ме следят. Положих максимални усилия да не оставям следи и...

— Оставихте следа — прекъсна я Мейсън — и тръгнах по нея. Моите детективи я откриха. Полицията може да я открие.

— Не бяхме предвидили вие да установявате връзка с мен — каза тя. — Аз трябваше да ви се обадя.

— Когато започнах издирването, не знаех, че сте Патриша Факсън. В противен случай може би щях да действам различно, но за нещастие пропуснахте да ме уведомите, че ще вземете чуждо име. Предполагам, че сега ще ми кажете защо.

— А ако не ви кажа?

— Ваша работа — Мейсън повдигна рамене.

— Не виждам необходимост, мистър Мейсън. Откровено ви заявявам, че... е, добре, ако се случи нещо, ще ви се обадя, а ако ли не, няма и това е всичко.

— По пощата получих чек за 2500 долара, подписан от Лола Факсън Олрид.

— Зная.

— А вие отидохте в банката в Лас Олитас и изтеглихте 5000 долара с чек, подписан от Лола Факсън Олрид.

— И какво от това?

— Полученият от мен чек бе подправен — отвърна Мейсън. Очите ѝ се разшириха.

— Подправен ли, мистър Мейсън?

— Точно така.

— Не е възможно. Зная за този чек. Майка ми го подписа. Видях я как го подписа.

— Чек за Първа национална банка в Лас Олитас?

— Не, за Фармърс, Мърчънтс ънд Меканикс банк.

— Това е другият чек.

— Искате да кажете, че сте получил два чека ли, мистър Мейсън?

— Това е самата истина.

— Два чека, всеки по 2500 долара?

— Да.

— Но това е невероятно!

— Казах ви, че единият е фалшифициран.

— Бихте ли... бихте ли седнал, мистър Мейсън?

Мейсън се настани удобно в едно от големите кресла.

— Красиво жилище имате — учтиво забеляза той.

— Да, имах късмет. Кажете ми още нещо за подправения чек.

— Мога да ви кажа само, че истинският подпис, който е бил откопиран, е подписът от писмото, което майка ви е дала за касиера на Първа национална банка в Лае Олитас.

— Писмото, което беше у мен? — недоверчиво попита тя.

— Да, писмото на Морин Милфърд.

— Как тъй, не мога да повярвам.

— И тъй като майка ви е избягала с приятеля ви... — продължи Мейсън, — помислих, че...

— Моля? Какво казахте, мистър Мейсън?

— Майка ви е избягала с вашия приятел.

— Полудял ли сте или ми поставяте клопка?

— Нима майка ви не е избягала с Робърт Грег Флийтуд?

— Какво означава „избягала“ с него?

— Изоставила съпруга си и изчезнала. Не са ли избягали заедно и...?

— Разбира се, че не! — избухна тя. — Какво целите? Дали просто не целите да измъкнете още пари от мен?

— Опитвам се да пазя интересите на майка ви, Патриша, и вашите също, ако се забъркате в някаква история. Ако майка ви не е заминала с Флийтуд, дайте ми точните факти, и то бързо.

— Но този чек, мистър Мейсън, не разбирам как изобщо някой...

— Забравете за този чек за миг — настоя Мейсън. — Кажете ми точно какво се случи с Флийтуд.

— Какво разбирате под „както се случи с него“?

Мейсън се вгледа в нея:

— Блъснахте ли го с колата си, Патриша?

В първия миг тя отметна предизвикателно глава. После под втренчения поглед на адвоката, сведе очи.

— Така ли е? — попита Мейсън.

— Да — отвърна тя.

— И затова поправяте колата си? И сте измислила лицето Морин Милфърд, за да прикриете факта, че сте ударила някого с левия преден калник на колата си?

— Това е дълга история, мистър Мейсън.

— Колкото по-бързо ми я разкажете, толкова по-скоро ще

стигнем до споразумение.

— Бил ли сте някога в дома ни? — попита тя.

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Това е къща с две крила и вътрешен двор. Всъщност са две къщи. Мистър Олрид е превърнал южното крило в свои канцеларии. В северното крило са стаите за живеене, а между двете, свързвайки ги, са гаражите и помещенията за прислугата. Две къщи, разделени от вътрешния двор, с гаражите в дъното.

— Вътрешният двор всъщност е достъпен за външни посетители, така ли? — попита Мейсън.

— Това е важното. Когато мистър Олрид купи къщата, той засади жив плет покрай алеята. Сега той е много гъст и напълно прикрива сградите с изключение на една пролука, където алеята към гаражите минава край северното крило.

— Какво общо има всичко това със случилото се с Робърт Флийтуд?

— Ще разберете. Живият плет е близо до алеята. С годините той се разрастна и, въпреки че го подрязваха, се разпростря към алеята и сега трудно се минава с кола.

— Вие така искате, нали?

— Да, но... спомнете си, че в събота вечер валия.

Мейсън кимна.

— Майка ми и аз се връщяхме от коктейл. Не искам да ви заблуждавам, че сме били пияни, защото не бяхме. Но всяка бе изпила по три-четири коктейла.

— Кой караше?

— Аз.

— И блъснахте Флийтуд?

— Не точно... не беше точно така.

— Как стана?

— Тръгнахме си доста късно и карах бързо. Валеше проливно и имаше лоша видимост. Светлината на фаровете се губеше в мокрия паваж. Когато стигнахме, свих зад ъгъла и се канех да тръгна по алеята, когато видях колата на мистър Олрид паркирана така, че задната ѝ броня стърчеше на пътя ми. Вероятно можех да спра, да дам заден ход, да се насоча по права линия към гаража. Но онази нощ просто прегазих крайчеца на плета. Стори ми се, че е по-гъст и по-жилав, отпреди. Последния път, когато прекарах колата си през плета, тя все пак мина, а този път... се удари в нещо.

— Флийтуд? — попита Мейсън.

— В онзи миг си помислих, че е просто дебел клон.

— Флийтуд мъртъв ли е?

— Не, не, не ме разбирайте погрешно. Беше ударен в главата и страда от амнезия. Не помни нищо.

— А като се изключи това?

— Иначе е здрав.

— Кога узнахте, че сте блъснала Флийтуд?

— Там е работата, мистър Мейсън. Не знаех за нещастие. Ето къде е бедата.

— Продължавайте.

— Усетих, че съм се ударила в нещо твърдо и споделих с майка си, че плетът се е разрастнал и вероятно калникът е смачкан... и двете се засмяхме. Забавно ни беше в този момент. Бяхме в добро настроение.

— А след това?

— После вкарахме колата в един от гаражите, втурнахме се в къщата, взехме по един душ и се облякохме за вечеря. Мистър Олрид ни каза, че двамата с Флийтуд са работили до късно и че поканил Боб на вечеря, но Боб искал да отскочи до апартамента си и да се поосвежи първо, което нямало да му отнеме повече от петнайсет-двайсет минути.

— Апартаментът на Флийтуд близо ли е до вас?

— Да, през два-три блока. Разбирате ли, с мистър Олрид работят по всяко време на деня и нощта, затова си взе апартамент наблизко.

— Интимен приятел ли ви е? — попита Мейсън.

— Ни най-малко.

— Стреми ли се към това?

— Мисля, че да, по някакъв вълчи начин.

— А има ли успех?

— Не.

— Значи не роните горчиви сълзи?

— Заради какво?

— Заради станалото.

— Ужасно се разстроих, че... съм го блъснала.

— Ударила сте го, когато сте прегазила плета, нали?

— Да.

— Кога разбрахте?

— Чак след вечеря. Почти половин час чакахме Боб, след това

мама нареди да сервират. По време на вечерята споменахме пред мистър Олрид, че живият плет трябва да бъде подкастриран и му разправихме какво се случи. Той ни заля с извиненията си. Каза, че паркирал до бордюра, защото възнамерявал да — остави колата си там само за няколко минути. Не си дал сметка, че задръства пътя, щял веднага да я премести. Все още ръмеше и се бе стъмнило. Мистър Олрид излезе, за да премести колата си и тогава... точно когато връщаше назад, за да потегли по алеята, фаровете осветиха... някакъв предмет.

— Флийтуд?

— Да.

— Казахте, че не е убит?

— Не, беше в безсъзнание. Мистър Олрид смяташе, че е мъртъв, но аз мога да оказвам първа помощ и напипах пулса му.

— И какво стана?

— Внесохме го в къщата. Понечих да телефонирам за лекар, но мистър Олрид предложи да го откара в болницата, щели сме да спечелим време, вместо да чакаме лекаря или линейката. През това време Боб дойде на себе си. Отвори очи и промърмори нещо неразбираемо, после отново ги затвори и след миг искаше да знае кой е той и къде се намира. Естествено тогава мислехме, че просто е замаян. Явно си бе ударил главата в бордюра, когато съм го блъснала с калника.

— Има ли пътека за пешеходци откъм вътрешната страна на плета?

— Да. Има тротоар откъм улицата и пътечка от плочи в тревата откъм вътрешната страна, но също и циментов бордюр, един вид подпорна стена по цялото протежение на плочника, като нивото на моравата е около осемнайсет инча по-високо от пътеката.

— Ясно — каза Мейсън. — Какво се случи по-нататък?

— Ясно бе, че ударът в главата е причина за амнезията на Боб. Не знаеше нито кой е, нито къде е, нито какво става наоколо.

— И после?

— Не зная всички подробности. Зная само, че мистър Олрид и майка ми шепнешком разговаряха, а след това отидоха да се съвещават в съседната стая. Нали разбирате, Боб Флийтуд е дясната ръка на мистър Олрид. Знае много за бизнеса му, а точно сега предстоят да се решат важни въпроси.

— Какви например? — попита Мейсън.

— Ами например мистър Джеръм и мистър Олрид са в обтегнати отношения. Мисля, че идва краят на съдружничеството им. Касае се кой да плати и кой какво да вземе. Според мен Флийтуд има какво да каже в случая. Освен това съдебният процес с Диксън Кийт. Смятам, че Флийтуд е главният свидетел там и ако се разчуе, че Флийтуд е загубил паметта си... дори да си я възвърне, знаете какви са адвокатите. Ще накарат Боб да даде показания, ще го попитат какъв е бил случаят и ако Флийтуд отговори с „не“, адвокатът на противната страна ще го запита дали е вярно, че за известно време е страдал от амнезия и откъде знае, че се е възстановил напълно. Хубавичко ще затрудни Боб.

— И така?

— И така, мистър Олрид реши майка ми да каже на Флийтуд, че е омъжената му сестра, че Бъртрънд Олрид е зет му, а аз — племенницата. И това бе всичко, мистър Мейсън. Майка ми и вторият ми баща отведоха Боб Флийтуд...

— Почакайте — прекъсна я Мейсън. — Вторият ви баща отиде с тях, така ли?

— Разбира се.

— Къде отидоха?

— Възнамерявах да отидат в някое отдалечено предградие, където никому не би хрумнало да дири Боб. Да наемат някаква стая, където той да бъде много спокоен, съвсем спокоен. Знаех, че лекарят би пред писал спокойствие, за да се предотвратят последиците от мозъчното сътресение.

— Не ви ли е известно къде са отишли?

— Не.

— И сте сигурна, че Бъртрънд Олрид е отишъл с тях? — попита Мейсън.

— Да.

Мейсън стана и се заразхожда из стаята, пъхнал ръце в джобовете си, с леко издадена напред глава.

— Какво има, мистър Мейсън?

— Значи майка ви не е имала никакво романтично увлечение с Флийтуд?

— Разбира се, че не. Положително не.

— Просто го е откарала в някой мотел или къмпинг, за да бъде на спокойствие известно време?

— Да.

— И Бъртърнд Олрид знаеше това?

— Именно той го предложи. Замина с тях.

Мейсън поклати глава:

— Невъзможно! Почакайте, да, възможно е.

— Какво имате предвид?

Мейсън погледна часовника си и попита:

— Къде е сега майка ви?

— Не зная.

— Можем ли да я открием?

— Тя ще се свърже с мен.

— Каква е целта на този сценарий? — Мейсън посочи

апартамента.

— Чувствам се като престъпница заради всичко това, мистър Мейсън, но идеята беше на майка ми. Смяташе, че ако... ако нещо се случи и има усложнения...

— Да?

— Мислеше, че... ако нещо се случи, по-добре ще е да представя версията, че в събота вечерта съм заела колата си на приятелка. Така измислихме Морин Милфърд и тази история. Решихме, че тя ще живее тук в Лас Олитас, ще вземе колата на Патриша Факсън и ще я остави в сервиза, ще каже, че я е блъснала в нещо и ще се опита да запази всичко това в тайна...

— И при едно разследване всеки детектив би заключил, че външното ви описание съвпада с това на Патриша Факсън и щеше да различи без много труд скалъпената ви история.

— Нямахте да е така лесно, мистър Мейсън. Не мислех, че хората ще открият самоличността ми. Но нямахте да имат такава възможност, освен най-общо описание. Винаги, когато се представях за Морин Милфърд, си слагах специален грим, който променяше формата на устата ми и всичко изобщо. При повърхностно описание двата персонажа щяха да бъдат еднакви — но не мисля, че това можеше да докаже каквото и да било. В известни граници ние, днешните момичета, си приличаме, с изключение на подробностите.

— В известни граници, да — съгласи се Мейсън.

— Зная, че не биваше да правя това.

— Изключително глупава постъпка.

— Но тогава не знаехме... да, не знаехме дали няма да се окаже, че Боб е сериозно наранен. Разбира се, ако беше, майка ми щеше да извика лекар, но при тези обстоятелства мистър Олрид реши, че за

тях е по-добре просто... да отидат в мотел, където ще бъдат на спокойствие. Щяха да кажат, че пътуват.

— А къде беше Олрид през цялото време?

— Заедно с тях в мотела.

— Сигурна ли сте?

— Естествено.

— Значи Олрид е прекарал онази нощ с майка ви и Боб

Флийтуд?

— Аз така зная.

— А миналата нощ?

Тя кимна утвърдително.

— Къде е днес?

— В кабинета си, занимава се със сделките си. Не иска никой да заподозре, че Флийтуд не е...

— Пат, мисля, че ние с вас трябва да намерим майка ви, без да губим нито минута — извика Мейсън.

— Защо?

— Защото именно Бъртърнд Олрид ми каза, че майка ви е избягала с Боб Флийтуд.

Тя потъна в размисъл почти една минута, после отиде до гардероба, взе си палтото и шапката и каза:

— Искате ли да ви придружа?

— След известно време — отвърна Мейсън. — Безсмислено е да се втурваме през глава точно сега. Наредил съм на група детективи да претърсят мотелите и къмпингите и да ги открият.

— Мислите ли, че майка ми е в опасност?

— Ето как виждам нещата: не смятам, че вие с вашата кола сте блъснала Боб Флийтуд. Мисля, че всичко е било нагласено така, че да закачите живия плет. Според мен лицето, което действително е наранило Флийтуд, е било сигурно, че той е мъртъв и е оставило тялото, за да хвърли на вас вината. Прибавете към всичко това и факта, че Бъртърнд ми каза, че майка ви е избягала с Флийтуд. Ясна ли ви е картината?

Тя го гледаше изумена с широко разтворени очи.

— Искате да кажете... дали искате да кажете същото, което аз мисля?

Мейсън кимна.

— Видях да взема пистолет от чекмеджето на бюрото си. О, мистър Мейсън, трябва да направим нещо.

— Седнете, Патриша. Ние вече го правим — успокои я адвокатът.

— Означава ли това, че не можем да сторим друго, освен да чакаме?

— Точно така. Моите хора обхождат щата.

Тя седна.

— Не мога да повярвам, че Бъртърнд Олрид би... би извършил подобно нещо.

— Засега това е само предположение от моя страна — каза Мейсън.

— Не, истина е. Куп неща сочат натам. Сега всичко ми се изяснява.

— Ето телефонния ми номер вкъщи. Качете се на колата си. Върнете се у дома. Наблюдавайте мистър Олрид. Запалете лампата на терасата. Ако се запъти към гаража за колата си, угасете лампата на терасата. Това е всичко. След това детективите ще поемат нещата в свои ръце.

ГЛАВА VIII

В седем и трийсет вечерта специалният телефон в апартамента на Мейсън зазвъня.

Адвокатът, който се бе вгълбил в „Предварителните заключения“, затвори брошурата и вдигна слушалката.

В гласа на Патриша Факсън имаше паника.

— Провалих се, мистър Мейсън!

— В какво?

— Мистър Олрид успя да ме надхитри.

— Какво означава това?

— Излязъл е, не е тук. Сама съм в къщата. Но не е взел колата си от гаража, тя си е там. Чудя се как се е измъкнал.

— Имаше ли външни посетители у вас? — попита Мейсън.

— Да, но не в къщата. Струва ми се, че ви казах, че той има канцеларии в южното крило. Късно следобед беше там и прие един посетител.

— Знаете ли случайно кой?

— Не, някакъв мъж, разговаряха известно време, после мъжът запали колата си и си тръгна. В кабинета му светеше и... просто, за да

проверя, реших да почукам и да го попитам нещо... сега съм там.

— И лампите светят?

— Да.

— Вероятно възнамерява скоро да се върне.

— Предполагам, само че...

— Ако не бяхте отишла лично — досети се Мейсън, — щяхте да смятате, че все още е там, защото свети.

— Да.

— Това не ми харесва.

— И на мен. Затова ви телефонирах. Като че ли... се опитва да си осигури алиби.

— Добре, Патриша, не се паникьосвайте. В случай на нужда обадете се в частното детективско бюро „Дрейк“. Ще намерите телефона в указателя. Там ще има човек цяла нощ. Ако нещо се случи, позвънете и им кажете коя сте.

— Не искам да оставам повече тук, мистър Мейсън:

— Защо?

— Защото, ако планира нещо... Аз съм свидетел... Разбирате ли, аз зная защо замина мама. Не искам да остана тук сама с него. Способен е на всичко, боя се от него.

— Знае ли адреса ви в Лас Олитас.

— Не, само мама.

— Е, добре, отидете там и не излизайте. Лека нощ.

Мейсън затвори и позвъни на Пол Дрейк:

— Пол, става нещо. Не зная точно какво, но не ми харесва.

— Какво има, Пери?

Мейсън му каза с две думи за изчезването на Олрид.

— Навярно не е напуснал града. Иначе щеше да вземе собствената си кола.

— Освен ако има друга, гарирана някъде. Нещо ново за мисис Олрид?

— Не.

— Проверихте ли къмпингите?

— От двете страни на магистралата. От десет часа тази сутрин може да са изминали около триста мили. Опитваме се да открием местата, където биха се скрили за през нощта.

— А по-близките къмпинги?

— Какво разбираш под „по-близки“?

— Около града.

— Имай милост, Пери. Премного са. Проверяваме само онези, които са на стотина мили оттук и...

— Пренебрегваме нещо важно.

— Как така?

— Олрид е прекарал нощта срещу неделя в мотела в Спрингфийлд. Миналата нощ е прекарал в същия мотел. Имам усещането, че мисис Олрид не желае да остава сама с Флийтуд, без съпруга си. Това означава, че е някъде на два-три часа път оттук. Провери мотелите около Спрингфийлд още веднъж. Преди всичко близките, Пол.

— Не ни е възможно, Пери. Дяволски много са около града, на различни пътища...

— Добре. Накарай своя човек в Спрингфийлд да се поизпоти. Проверете мотели в Спрингфийлд, както и онези край пътищата близо до Спрингфийлд.

— О'кей — уморено каза Дрейк. — Ще се помъчим да направим всичко възможно, Пери.

Мейсън остави слушалката и се заразхожда из стаята. След около час, изтощен физически, отново се отпусна в голямото кресло до настолната лампа. Беше изнервен, припрян, в лошо настроение, раздразнителен, След още два часа беше полузадрямал.

Телефонът иззвъня.

Мейсън сграбчи слушалката:

— Ало, кой е?

— Червя се от срам, Пери — каза Пол Дрейк.

— Изплюй камъчето.

— Сече ти ума. Честно казано, на мен не ми хрумна тази възможност.

— За близките къмпинги? Открихте ли ги?

— Да.

— Къде?

— В малък къмпинг на около трийсет и пет мили от Спрингфийлд. Горе в планината, край един път, който пресича високата планинска верига и слиза към пустинята от отвъдната страна. Малък къмпинг, известен като „Гнезденцето“. Регистрирали са се пак, както в Спрингфийлд — „Р. К. Флийтуд и сестра му“.

— Стаите?

— Двойно бунгало с три легла.

— Там ли е колата на мисис Олрид?

— Не знам, Пери, дали точно сега е там, но регистрационният номер е нейният. Това е тайфата, която търсим.

— Защо не знаеш дали колата е там сега, Пол?

— Защото моят човек не е ходил дотам. Той е в Спрингфийлд. Невъзможно му е било да обходи всички къмпинги и започнал да телефонира на всеки поотделно с молба да му продиктуват направените през деня резервации.

— За колко време ще стигнем дотам?

— Около три часа, Пери.

— Тръгваме! — възбудено извика Мейсън. — Ще мина да те взема. Взemi пистолет.

— Ще вземеш ли Дела?

— Не, обстановката може да стане напечена.

— Искаш ли моят детектив да отиде там и да чака, като ги държи под наблюдение?

— Не, това може да ги подплаши. Кажи му да остане в Спрингфийлд. Може да се наложи да го извикаме при нас.

— Кога ще дойдеш?

— Докато слезеш по стълбите! — отвърна Мейсън, остави слушалката и грабна шапката и палтото си от стола.

Колата му беше пред къщата с пълен резервоар. Мейсън стремително потегли към агенцията, където Дрейк, навлякъл дебело палто, се качи, мърморейки:

— За Бога, Пери, смили се над мен! Не карай така ужасяващо бързо и се опитай да не летиш на завоите. От Спрингфийлд нагоре пътят е страхотен. Минавал ли си друг път?

— Три-четири пъти — отвърна Мейсън.

— Опасен е. Изкачваш се право нагоре, после край поток и след това зигзаговидно по склона на каньон, докато стигнеш платото. Адски противен път.

— Дръж се! Ще се помъча да стигнеш невредим.

— Защо толкова си се разбързал? — попита Дрейк.

— Имам чувството, че това е само върхът на айсберга, Пол. В едно съм сигурен: Олрид се е разбързал.

— Да получи развод ли?

— Може би му е по-изгодно да остане вдовец. Както разбирам, голяма част от парите на жена му са инвестирани в мини.

— Струва ми се, че самият Олрид печели добре — възрази Дрейк. — Май има доста мангизи.

— Обзалагам се, че Олрид е подправил чека за 2500 долара, който получих.

— С каква цел?

— Това е едно от нещата, които искам да го попитам — мрачно продума Мейсън.

— Мислиш ли, че е в „Гнезденцето“?

— Аха — отвърна Мейсън и се загледа съсредоточено напред.

ГЛАВА IX

— Знаеш ли номерата на бунгалата, Пол?

— Да, четири и пет. Има два входа. Успокой се, вече почти стигнахме.

Фаровете осветиха табела, блестящо бяла в студения дъждец, и уморените им очи бяха заслепени от надписа: Мотел „Гнезденцето“.

Мейсън забави, чистачките бясно се задвижиха. Дрейк се поизправи на седалката и въздъхна с облекчение. Загледан в спидомера, каза:

— Трябва да намалиш, Пери. Отмина табелата с повече от километър... Няма съмнение, че всички бунгала са били заети, светлините са изгасени и собствениците са си легнали. Ето го, право пред нас, Пери.

Мейсън натисна спирачките. Колата се плъзна по мокрия път, Мейсън успя да я овладее и сви по алеята към непретенциозния малък къмпинг.

— Внимавай! — предупреди го Дрейк. — Угаси мотора, веднага щом видим бунгалото. Трябва да вдигаме възможно най-малко шум. Ето, Пери. Ето бунгало то, там вдясно. Слава Богу, настрана е и няма да ни чуят.

Мейсън спря колата пред двойното бунгало, малко изолирано от другите стандартни бунгала, твърде бедняшки.

Адвокатът изключи мотора, после фаровете. Дрейк отвори вратата.

Мейсън излезе от колата и за миг останаха неподвижни.

Дъждът беше на облак, студен планински дъжд. Някъде в далечината буен пенлив поток разговаряше с нощта. Това бяха единствените шумове, мотелът тънеше в тишина.

— Легнали са си — прошепна Дрейк.

— Май дойдохме навреме, Пол. Имаме късмет — той изкачи стълбите и почука на вратата.

Никой не отговори. Той почука отново. Пол Дрейк, след като набързо огледа от всички страни бунгалото, се върна при Мейсън.

— Подвели са ни.

— Какво има? Искаш да кажеш, че някой друг е...

— Не, мисля, че бунгалото изобщо не е било заето. Под навеса няма кола.

Мейсън натисна дръжката на вратата. Не бе заключена. Ключалката щракна и вратата се разтвори, разкривайки тъмния интериор.

— Внимавай, Пери — предупреди Пол Дрейк. — Тук има някой. Мирише на цигари. Завесите са спуснати.

— Има ли някой? — извика Мейсън.

Последва мълчание, тъмният четириъгълник на отворената врата зееше зловещ и загадъчен.

— Все пак тук има някой — каза Мейсън, усещайки топлината, излизаща от бунгалото. — Включен е бил радиатор или нещо друго и безспорно доскоро някой е пушил.

— О'кей, хайде да офейкаме и да отидем в рецепцията. Да проверим регистрацията — прошепна Дрейк.

— Има ли някой? — повторно извика Мейсън. Отново плътна, черна, зловеща тишина. Мейсън пипнешком затърси електрическия ключ.

— Недей, Пери — замоли го Дрейк. — Първо да отидем в рецепцията...

Мейсън запали лампата. Стаята беше празна.

— Хайде да влезем — предложи Мейсън.

Дрейк се колебаеше, но накрая го последва вътре. Мейсън затвори вратата. Беше типично туристическо бунгало средна категория. Оглеждайки бързо стаята, Мейсън коментираше:

— Някой е сядал на леглото, но никой не е спал. Пресен тютюнев дим. Фасове с червило по тях. О, Пол, още нещо!

— Какво?

Мейсън посочи две чаши и се наведе да ги помирише.

— Пили са — каза Мейсън — и то съвсем скоро. Ледът още не се е разтопил. В дъното на тази чаша има кубче лед.

Дрейк понечи да вземе чашата. Мейсън го сграбчи за китката и го дръпна:

— Нищо не пипай засега, Пол, но запомни, че в едната чаша има малко лед. Усещам миризмата на уиски.

— Има още една стая — зашепна Дрейк. — Все ми се струва, че ще налетим на нещо, Пери.

Мейсън отвори вратата и видяха неугледна кухня с газова печка, малък хладилник и шкаф, в който имаше неизбежния минимум: тиган, кафеник, тенджера, четири чинии, четири чаши и чинийки.

Адвокатът отвори още една врата, която бе затворена.

— Тя води към другото бунгало — каза Дрейк. — Пери, съветвам те да не...

Мейсън леко почука на затворената врата откъм банята. Никакъв отговор не последва, той я отвори, влезе в другата стая и светна.

— Изобщо не са влизали тук. Съвсем студено е — каза той.

Дрейк огледа празната стая:

— Прав си, Пери.

Мейсън хвърли още един бърз поглед на стаята, после затвори вратата. Тръгнаха към предното бунгало, като гасяха лампите пътем.

— Двама души. Седяли са тук известно време, пили са, пушили, включили са газовото отопление... вероятно са се позастояли, Пол. Виж колко фасове.

— Ами ако са били предупредени за идването ни? — попита Дрейк.

Мейсън повдигна рамене.

— Естествено — предположи Дрейк, — може да са отишли някъде с намерение да се върнат пак.

Мейсън поклати недоверчиво глава:

— Никаква вещ никъде. Да погледнем в хладилника.

Върна се в кухнята, отвори хладилника и извади формичките за лед.

— Използвали са целия лед, Пол.

Леко натисна с пръст водната повърхност във формичките.

Тънкият пласт лед се счупи.

— Нищо не разбирам — измърмори Дрейк.

— Изпили са значи доста чаши уиски с лед — поясни Мейсън. — Най-малко две или три.

— Противно ми е да шпионирам тук, Пери. Ако ни хванат...

Мейсън остави формичките в хладилника, блъсна вратата, угаси лампата в кухнята и каза:

— И на мен ми е противно. Да се махаме.
— Сега накъде?
— Връщаме се. Ти отиваш да спиш. Ще те оставя в Лас Олитас. Можеш да вземеш такси до града. Аз ще отида да поговоря с Патриша. Струва ми се, че надушвам престъпление.

ГЛАВА X

Нощният механик на хотел „Уестуик“ алчно огледа десетдоларовата банкнота, която му подаде Мейсън.

— Кой искате да умре, приятелю?

— Някакви сведения за Морин Милфърд?

Мъжът се изхили:

— Защо?

— Просто питам.

— Дребна работа.

— И малкото ще е от полза.

— Хайде де! — възкликна механикът. — Противно ми е да взимам парите на малкото, което зная, то не заслужава десет долара.

И все пак сгъна банкнотата на Мейсън и я пхна дълбоко в джоба си.

— Човек никога не знае — подхвърли Мейсън. — Какво е то?

— Дежурният през деня ми каза, че му дала пет долара, за да измие и излъска колата й. Той не прави нищо подобно, аз върша работата. Затова той ми предложи да си разделим бакшиша, но му казах, че и аз мога да получа петак. И така, тази Милфърд се появи късно следобед да вземе колата си. Аз и дадох няколко последни замаха с четката, казах й, че не съм имал възможност да се погрижа за колата й, но ще бъда щастлив да го сторя, когато я върне. Успях да я убедя, че нощният дежурен обикновено върши работата.

— И какво стана?

— Петак — ухили се мъжът. — Прибавен към вашите десет, стават петнайсет за една нощ. Не е зле!

— И кога върна колата?

— Все още не я е върнала. Май партито трае цяла нощ.

— Как ви минава времето тук?

— Какво правя ли? Бога ми, приятелю, трябва да почистя всичките тези коли, да измия предните стъкла...

— А когато свършите, какво правите в малките часове на деня, както сега?

Механикът се засмя:

— Най-сетне десет долара са си десет долара. Няма причина да не се погодим. Избирам си кола с удобни седалки и страхотно радио. Паркирам я така, че да виждам входа в случай, че някой влезе, пускам радиото и така слушам коя да е нощна програма. Някои са отвратителни, но все пак е по-добре, отколкото да се мотаеш по циментовия под и да си гризеш ноктите. А щом влезе някой, изскачаш от колата, изключваш радиото и започвай да миеш стъклото или да лъскаш калника. Както правех, когато вие дойдохте, приятелю.

— Хайде, размърдай се, заедно ще слушаме радио — каза Мейсън.

— Коя е твоята банда? — попита мъжът.

— Много си падам по това момиче Милфърд.

— О, прости ми, приятелче... това, което казах за нощната забава. Изобщо не я познавам. Говорех, без да мисля.

— Няма значение. Коя станция слушаше?

— Някакви записи — отвърна механикът. — Не бяха лоши.

Сутрешната програма ще започне след час и половина.

— Дисководещият?

— О, горе-долу. Има нещо аматьорско и недодялано в него, но може би това е един вид упражнение за програмата през деня.

Радиото е добро.

Мейсън се качи в колата и седна до пазача. Радиото заработи и се чу каубойска музика.

— Харесвам я — сподели механикът. — Винаги съм искал да бъда каубой... а ето че мия предни стъкла нощем. Проклет живот!

— Дявол го взел, така е — съгласи се Мейсън. — Искаш ли цигара?

— Извини ме, братко, но никога не пуша в кола. Може случайно собственикът на точно тая каруца да изникне и...

— Съжалявам — извини се Мейсън.

— Излез и се поразходи, ако ти се пуши — предложи мъжът. —

А после се върни... олеле!

Със светкавично движение на ръката си изключи радиото.

— Излизай — прошепна с изкривена на една страна уста. — Бързо!

Мейсън отвори дясната врата и стъпи на циментовия под.

Работникът с парцал в ръка старателно лъскаше калника на колата в момента, когато фарове осветиха гаража.

— Здравейте — поздрави Патриша Факсън, като леко и пъргаво скочи от колата. — Май се позабавих, нали?

Мъжът само й се усмихна.

— Постарайте се да я почистите — продължи тя. — Стана на резки. Кога може да се измие?

— Едва утре сутринта.

— Чудесно. Направете, каквото можете. Аз...

Внезапно се стъписа при вида на Пери Мейсън.

— Здравейте — каза адвокатът.

— Какво правите вие тук?

— Искан да говоря с вас.

— Откога сте тук?

Мейсън се усмихна и каза:

— Нека да поговорим във вашия апартамент, Патриша.

— В този час? — удиви се тя. Мейсън кимна.

Тя го изгледа продължително с недоверие. После се отправи към асансьора и натисна бутона.

Асансьорът в този час на нощта се задвижваше автоматично и мигновено дойде. Мейсън й отвори вратата. Тя влезе и той я последва. Вратата безшумно се затвори и Патриша натисна копчето за осмия етаж.

— Взех ви за изплашено момиче, което ще бърза да се прибере тук.

— Промених решението си.

— Какво ви накара да промените решението си?

Тя се престори, че не го чува. Асансьорът спря на осмия етаж. Вървяха по коридора един до друг, Патриша пъкна ключа в ключалката:

— Мисля, че си давате сметка, че пращате по дяволите доброто ми име.

Мейсън мълчеше.

Тя светна лампата, а Мейсън затвори вратата.

— Ще си наляя нещо. В голяма чаша. Вие какво ще пиете?

— А вие?

— Уиски със сода.

— Същото и за мен. Къде бяхте, Пат?

— Навън.

— Ако ми помогнете, по-вероятно е да успеем — каза Мейсън.

— И друг път съм го чувала — нехайно се изсмя тя. — Вярвайте или не, току-що идвам от къщи.

Мейсън я последва в кухненския бокс. Тя взе бутилка уиски от полицата, две чаши и лед от хладилника.

— В планината валя — подметна адвокатът. — Доста неприятно време.

— Така ли?

— А забелязах, че колата ви е изкаляна. Очевидно сте карала в дъжда.

Момичето наля в чашите уиски, без да използва уреда за мерене, който стоеше до бутилката.

— Видяхте ли майка си? — попита Мейсън.

— В хладилника има сода, мистър Мейсън — каза тя.

— Видяхте ли майка си? — повтори той, като извади сифона от хладилника.

— Искам алкохолът да ми подейства, преди да разговарям.

— Какво се е случило? — попита адвокатът. — Нещо, което сте длъжна да криете?

Тя не отговори, върна се във всекидневната, бързо отпи и каза:

— Е, какво, принудителен разпит ли е това?

— Зависи от вас. Искам да зная дали видяхте майка си.

— Аз...

Някой леко почука на вратата. Стресната, в първия миг Патриша се престори, че не чува. След това часовникът удари и Мейсън небрежно подхвърли:

— Няма ли да отворите, Пат, или аз да го сторя?

Без да продума, момичето остави чашата си на масичката до стола си, прекоси стаята и отвори.

— Слава Богу, че си будна Пат. Мислех... — каза женски глас.

При вида на Мейсън тя не се доизказа. Спогледа се с Пат за секунда. След това по-възрастната жена подхвана:

— Съжалявам, сгрешила съм апартамента...

— Престанете, мисис Олрид — намеси се Мейсън. — Човек трудно би ви взел за майката на Пат. По-скоро за сестра й.

Тя се усмихна и каза:

— За начало е добре. И друг път съм го чувала. Не задържате ли Пат твърде до късно?

— Не е нито примамка, нито ласкателство. Може би

професионална преценка на стока, която трябва да продам на съдебните заседатели.

Патриша затвори входната врата.

— Пери Мейсън, мамо.

— О! — само можа да възкликне тя.

— Наляхме си уиски — продължи Патриша. — Вероятно ти е студено.

— Вледених се — призна майка й.

— Ще наля и на теб.

Мисис Олрид разсеяно се усмихна на Мейсън, поколеба се за миг, след това последва дъщеря си в кухнята.

— Лесно ли влезе в хотела? — попита Патриша.

— Пазачът изглеждаше озадачен, но му отправих една ослепителна усмивка и се насочих право към асансьора възможно най-самоуверено. Той реши, че живея тук.

— В хладилника има лед, мамо. Искаш бърбън и сода, нали?

— Да.

Мейсън чу гъргоренето на течността, звъна на леда в чашата, после трескаво шептене.

Адвокатът се настани във фотьойла, запали цигара, всмукна дълбоко и любезно се надигна, когато двете жени отново влязоха в хола.

— Натъкмихте ли го? — попита Мейсън.

— Какво? — попита Патриша. — Питието ли?

— Не, вашата версия.

Патриша го изгледа сърдито. Двете жени седнаха.

— Може да усуквате, ако искате, но не зная с колко време разполагаме.

— Мамо, казах на мистър Мейсън за Боб Флийтуд. Той е наясно как стоят нещата.

— В крайна сметка, мистър Мейсън, нямам какво да крия. Намерих стаи в малък къмпинг горе в планината. Телефонирах на съпруга си къде ще бъдем и той каза, че ще дойде при нас.

— Дойде ли?

Тя се — поколеба да отговори.

— Продължавайте — подкани я Мейсън. — Разкажете какво стана.

— Боб и аз изпихме няколко чаши, докато чакахме, за да мине времето. После Боб се извини и отиде в банята. Доста се забави.

Извиках го, за да разбере дали не му е зле. Нямаше отговор. Вратата бе заключена отвътре. Изпаднах в паника. Мислех че е глътнал нещо... нали знаете, можеше да се е самоубил.

— Но не беше така, нали?

— У него бе ключът от другата стая. Изтичах навън, за да опитам външната врата на бунгалото. Беше отворена. Вратата на банята откъм другата стая също бе отворена. Изобщо не се е бавил в банята. Заключил е вратата към мен, прекосил е стаята, излязъл е през другата врата, качил се е на колата ми и е изчезнал.

— Не чухте ли шума от мотора? — попита Мейсън.

— Чух, но мислех, че е друга кола. Изобщо не ми хрумна, че може да е моята. Бях я паркирала на алеята.

— Къде е отишъл?

— Представа нямам.

— Вие какво направихте?

— Излязох на пътя и се върнах на автостоп. Не бих желала друг път да ми се случва.

— А багажът ви?

— Имах малък куфар. Бях го извадила от багажника, защото вътре имаше бутилка уиски. Чакахме Бъртърнд да дойде при нас.

— Флийтуд знаеше ли го?

— Да.

— Беше ли възвърнал паметта си?

— Не, иначе беше добре, но паметта му не се бе възвърнала.

— А вашият съпруг?

— Не зная какво му се е случило. Не се появи.

— Защо не го изчакахте?

— Отдавна вече го чакахме, когато Боб задигна колата. Аз...
нямам представа какво се е случило.

— Телефонирахте ли вкъщи?

— Да, разбира се.

— И какво?

— Никой не се обади.

— Нямате ли прислуга?

— Те спят над гаража. Нощем не могат да отговорят на телефона.

— И така вие излязохте на шосето и се върнахте на автостоп.

— Да.

— Можете ли да ми кажете името на шофьора, който ви качи?

— На шофьорите — провлачено каза тя, като наблегна на „и“-то. — Бяха трима. Последният беше почти старец.

— Направо тук ли ви остави?

— Не, остави ме там, откъдето можех да взема такси.

— А куфарът ви? Нима го забравихте в колата?

— Оставих го на съхранение, защото смятах, че ще ми е трудно да вляза тук с куфар. Без него просто щях да вляза и лесно да стигна до апартамента на Пат, докато в противен случай, щяха да ме спрат и трябваше да обяснявам.

— Защо не искахте да ви разпитват?

— Не бях вътрешно готова.

— Защо не се върнахте у дома?

— Защото... защото се страхувах.

— Защо?

— Не зная. Имах лоши предчувствия, исках да бъда с Пат.

— По-рано тази вечер телефонирахте на мъжа си и му казахте къде ще бъдете, нали?

— Точно така.

— И той трябваше веднага да дойде при вас.

— Веднага, щом се освободи. Каза, че ще пристигне към десет.

— А Пат?

— Защо ви интересува Пат?

— Телефонирахте ли й?

Тя замълча за миг.

— Полицията естествено ще проследи обажданията ви.

— Какво общо има тук полицията?

— Не зная — подхвърли Мейсън и добави многозначително — все още.

— Не виждам причина да занимаваме полицията с тази история.

— Колко чаши изпихте с Флийтуд?

— Две-три. Започнахме след вечеря, някъде към девет...

— Той много ли пи?

— Изглеждаше много жаден — призна тя. — Опитвах се да го възпирам, доколкото мога.

— Каква беше бутилката?

— Половин литър.

— Остана ли нещо в нея?

— Не.

— Позвънихте ли на Пат?

— Да.

— Поискахте да дойде при Вас?

— Да.

— Защо?

— Защото... имах чувството, че върша нещо нередно. Исках да разкрия картите.

— Споделихте ли това със съпруга си по телефона?

— Не. Позвъних на Пат едва в девет, точно преди да затворят рецепцията. Боб открадна колата ми малко след това.

— Какво казахте на Пат по телефона?

— Просто къде се намирам.

— Казахте й да дойде в планината?

— Дадох й да подразбере.

Мейсън се обърна към Патриша.

— Помъчих се да ви се обадя, но никой не отговори — каза тя.

— Защо не позвънихте на детективското бюро на Дрейк?

— Исках първо да говоря с майка си.

— Успяхте ли?

— Бунгалото беше празно, когато стигнах.

— Влязохте ли вътре?

— Да.

— За колко време се върнахте? — обърна се Мейсън към мисис Олрид.

— Не мога да кажа, струваше ми се, че чакам часове. Понякога кола подир кола отминаваха, без да спрат. Друг път спираха, но отиваха другаде. Не бих желала да изживея повторно това. Нямам точна представа за времето.

— Вярно — сухо забеляза Мейсън. — И двете нямате представа за него.

Мейсън се доближи до телефона и тъкмо се канеше да вдигне слушалката, когато някой почука на входната врата.

— Господи! — възкликна мисис Олрид. — Кой може да бъде?

Чукането се повтори, по-силно, властно.

— И за двете ви се отнася, не говорете. Оставете ме аз да говоря.

— Няма ли да е по-лошо, ако не обясним?

— Нито дума! — предупреди Мейсън. — Оставете ме само аз да говоря.

Стенният часовник удари, и отново се чу тропане. Мейсън прекоси стаята и отвори вратата.

Лейтенант Трег от оперативната група за разследване на убийства и Франк Инмън, представител на шерифа, бяха много поизненадани да видят адвоката там, отколкото той тях.

— Влезте — покани ги Мейсън.

— Какво по дяволите търсите тук? — смая се Трег.

— Мисис Олрид, това е Франк Инмън от службата на шерифа и лейтенант Трег от отдела, разследващ убийства. Господа, това са мисис К. Олрид и дъщеря ѝ Патриша Факсън. Мис Факсън е наела този апартамент под името Морин Милфърд, защото мечтата ѝ е да стане писателка. Иска да разполага с място, където да може да пише, без никой да я безпокои.

— Мисис Олрид ли? Добре, добре — саркастично го пресече капитан Трег. — И също церемониалмайстор. Може ли да дадете думата на жените за малко, Мейсън?

— Мисис Олрид се е простудила — възрази Мейсън, — а дъщеря ѝ има лек дефект в говора. Кажете вие първо какво има.

— Сигурен ли сте, че това е мисис Олрид? — попита Трег.

— Дъщеря ѝ би трябвало да е сигурна.

— Избягала сте с Боб Флийтуд, така ли, мисис Олрид?

Тя понечи да отговори. Мейсън я спря с жест:

— Ех, господа. Не можете ли да бъдете по-дипломатични?

— Дявол го взел, какво общо имате вие с тази история?

— Той е говорителят — подхвърли Трег. — Фактът, че е тук е най-добрата улика според мен.

Мейсън се засмя:

— Всъщност тук съм в качеството си на адвокат.

— Ние също сме по служба — отсече Инмън.

— По нищо не личи — отвърна Мейсън. — Навярно ще ни кажете какво се е случило?

— Първо искаме да ни се отговори на няколко въпроса.

— Алергични сме към всякакъв вид въпроси, преди да знаем какво се е случило.

— По дяволите! Мога да арестувам тези жени и да ги хвърля в пандиза, ако се налага.

— Разбира се, а аз да подам жалба за незаконното им задържане.

— Така не стигаме до никъде. Добре, ако искате да узнаете жестоките факти, тъй да бъде. Кога видяхте за последен път Боб Флийтуд, мисис Олрид?

— Аз... аз...

— Позаинтересувайте се защо ви задават този въпрос, мисис Олрид, преди да отговорите — предупреди я Мейсън.

Трег кипна:

— Отлично, ще ви кажа защо задавам този въпрос. Колата на мисис Олрид е била намерена на дъното на каньон край планински път. Боб Флийтуд е бил в нея и е мъртъв. Сега вероятно ще проговорите, мисис Олрид.

— Боб Флийтуд е мъртъв! — възкликна тя.

— Точно това казах.

— Не бързайте! — възпря я Мейсън.

— Може би е пил прекомерно. Той...

— Защо е карал колата ви на първо място?

— Нямам представа. Просто взе колата ми и потегли.

— Без ваше разрешение?

Мейсън застана зад Трег, привлече вниманието ѝ с жест и ѝ направи знак да мълчи.

— Това обяснява всичко. Искал е да избяга. Мислех, че страда от амнезия, но вътре в себе си чувствах, че се преструва. Казах му, че съм негова сестра и като че ли той повярва и привидно изчакваше умът му да се проясни.

— Що за дяволски объркани показания! — възмути се Инмън.

Трег му направи знак да мълчи и погледна многозначително към Мейсън:

— Всичко, до което се доберем, е от значение — прошепна той.

— Мистър Мейсън, при тези обстоятелства не трябва да рискуваме да бъдем криворазбрани. Смятам, че тези господа заслужават моята откровеност — заяви малко предизвикателно мисис Олрид. — Мистър Флийтуд страдаше от амнезия. Опитах се да му създам благоприятни условия, като се представих за сестра му. Казах му, че съпругът ми е неговият зет. По наше мнение това щеше да го успокои и разведри, и паметта му можеше да се възвърне. Бяхме отседнали в къмпинг и очаквах съпруга си. Имах бутилка уиски и Боб Флийтуд изпи няколко чаши, без почти да ги разрежда. Помъчих се да го въздържа, но той продължи, докато изпи до дъно бутилката.

— Вие не пихте ли? — попита капитан Трег.

— Пих само толкова, колкото мислех, че ще издържа. Знаех, че след като е започнал, Боб ще изпразни бутилката, а не исках това да става, не исках да се напива. Знаех, че всяка капка, която изпия, е от значение. Аз...

— Колко чаши изпихте?

— Две, а той — три.

— Какво стана после?

— Той взе колата и пое към града.

— Без вашето разрешение?

— Да.

— Без ваше знание?

— Да.

— И после какво се случи?

— Не зная нищо друго, но ако е имало произшествие...

причината е алкохолът, който изпи. Можете да проверите, нали? Не можете ли да направите анализ на кръвта му?

— Естествено — отвърна капитан Трег, — но бихме искали да узнаем още няколко неща преди това.

— Какво точно?

— Е, добре, първо — започна Трег, — дойдохме тук със завързани очи, така да се каже. Полицаяте, които разследваха катастрофата, открили ключ от бунгалата в колата. Отишли там и видели, че са празни. Разбудили собственичката и тя им каза, че сте били дадени на Флийтуд и сестра му и, че сте се обадили няколко пъти от офиса ѝ, преди да затвори. Момчетата откриха къде сте се обаждала. Единият номер е бил домът на Олрид, другият — тук. Позвъниха ни да проверим. Тъй като нямаше никой у вас, дойдохме тук. Съвсем не очаквахме да ви открием.

— Да, мога да обясня всичко. Точно така стана.

— Практика ли е специалният отряд за убийства да разследва автомобилни злополуки? — сухо каза Мейсън.

— Млъкнете, умнико — сръза го Инмън.

Трег не сваляше поглед от мисис Олрид, приковаваше вниманието ѝ и тя не разбра значението на забележката на адвоката.

— Значи вие смятате, че Боб Флийтуд не е овладял волана?

— Сигурна съм, че е било така.

— Според вас е бил пиан?

— Беше пил. Не мисля, че беше пиан, не. Но щом е катастрофирал, сигурно е бил.

— Добре, има още няколко неща, които трябва да обясните. Едно от тях е защо колата е била превключена на ниска скорост, когато е изхвъркнала от пътя.

— Мисис Олрид, защо в крайна сметка не изчакате да разберете

точно какво Трег цели, преди да...

— Не се опитвайте да поправяте счупената делва — отсече Трег.

— Просто исках да... — подхвана Мейсън.

— И докато ми обяснявате това, кажете също защо има кръв в дъното на багажника ви?

— Кръв в багажника на колата ми? — не можеше да повярва тя.

— Това е самата истина.

— Как, аз... аз нямам ни най-малка представа как... сигурен ли сте?

— Разбира се.

— Аз...

На входната врата се почука.

Франк Инмън отвори. Влезе цивилен полицаи и се обърна към Трег:

— Лейтенанте, мога ли да говоря с вас? Току-що получихме допълнителна информация по радиото в колата.

Трег излезе в антрето. Инмън каза на Мейсън:

— Според мен можем да минем без вас.

Мейсън само се усмихна.

Капитан Трег се върна и се извини:

— Простете, мисис Олрид, допуснах грешка.

Наблюдаваше я, присвил очи.

— Искате да кажете, че не е имало злополука? Колата ми не е паднала в пропастта?

— Не — възрази Трег, — имало е злополука. Колата ви действително е паднала в каньона. Има мъртвец, заключен в колата, и тя преднамерено е била подкарана през мантизелата на ниска скорост. Грешката ми е относно установяването на самоличността на трупа. Първоначално полицаите се заблудиха, защото откриха портфейл с шофьорска книжка, карта със социалноосигурителен номер и някои други неща, притежание на Робърт Грег Флийтуд. Но след това намерили също друг портфейл и когато сравнили снимките, разбрали, че мъртвецът е носел у себе си портфейла на Флийтуд, но съвсем не е Флийтуд.

— А кой е той? — попита мисис Олрид.

— Съпругът ви, Бъртрънд К — Олрид. — Трег изстреля информацията в лицето ѝ, сякаш превръщаше думите в куршуми. — Кажете ни сега как попадна в колата ви и как е бил блъснат в каньона.

— Как, аз... аз...

— И откъде е тази кръв в багажника на колата ви.

Тя се колебаеше. Широко разтворените ѝ очи се извърнаха страдалчески към Мейсън.

Франк Инмън улови погледа.

— Колкото до вас — извика той на адвоката, — излезте, откъдето сте дошли. Действайте, лейтенанте!

— Искам да отговорите на въпроса ми сега — твърдо заяви Трег.

Хванал Мейсън подмишница, Инмън го избута в коридора:

— Не можете да ми попречите да съветвам клиентката си.

— Мога, по дяволите — просъска Инмън, — мога да ви изхвърля оттук и ако се съпротивявате, ще стана груб.

Мейсън извика през рамо:

— Мисис Олрид, те накърняват правата ви. Като адвокат ви съветвам да не казвате абсолютно нищо, докато тези служители се държат така арогантно. Мълчанието ви няма да бъде израз на вина или страх да не бъдете обвинена в престъпление, а само протест срещу арогантните и незаконни методи на тези полицаи.

— Добре я свършихте — обърна се раздражено Трег към Инмън. — Дадохте му шанс да пледира.

— Пет пари не давам — заяви Инмън. — Тази жена или ще даде показания за мъртвия си съпруг или ще я задържим.

— Винаги можете да ме намерите в кантората, мисис Олрид — каза Мейсън, — или чрез частното детективско бюро на Дрейк.

— Хайде — подкани Трег, — ще се поразходим. Вие и двете ще дойдете с нае в полицията.

Инмън изтласка Мейсън в коридора на хотела и затвори вратата на апартамента.

Мейсън тръгна по коридора, взе асансьора и попита сънения нощен пазач:

— Къде е телефонът?

Пазачът го изгледа с любопитство:

— Тук ли живеете?

— Не, инвеститор съм. Възнамерявам да купя този хотел просто като капиталовложение. С колко според вас трябва да повиша заплатите, за да бъде персоналът любезен?

Пазачът недоверчиво се усмихна:

— Телефонът е ей там, в ъгъла.

Мейсън позвъни в бюрото на Дрейк.

— Къде е Пол? — попита той телефонистката.

— Прибра се да спи и каза да го безпокоят само в случай на убийство.

— Е, добре, позвънете му — ухили се Мейсън. — Кажете му, че изрично спазвате нареждането му.

— Какво означава това?

— Бъртърнд К. Олрид е убит горе в планината над Спрингфийлд. После е бил заключен в колата на мисис Олрид, колата — подкарана на ниска скорост и запратена в пропастта. Един от детективите на Дрейк е в Спрингфийлд. Кажете му да се свърже с него по телефона и да му нареди незабавно да отиде на местопроизшествието! Необходима ми е информация, необходими ми са снимки и ми е необходим Флийтуд. Запомнихте ли?

— Да, мистър Мейсън. Искате ли да разговаряте лично с мистър Дрейк?

— Не сега — каза Мейсън. — Работя по казуса от друг ъгъл и не искам да вися в телефонна кабина, вместо да действам.

Затвори, отиде до вратата на фойето и надникна, навън.

Вече се развиделяваше. Слънцето още не бе изгряло и улицата изглеждаше неприветлива и сива в безцветното утро.

Полицейска кола с червена сигнална лампа и сирена стоеше паркирана до тротоара. Антената ѝ бе изтеглена до краен предел. Зад волана беше цивилния полицай, отнесъл съобщението на капитан Трег. Моторът работеше и малки кълба бял дим излизаха от ауспуха.

Мейсън остана край входа около пет минути. Стана по-светло. Околните предмети започнаха да се оцветяват.

Мейсън погледна часовника си, протегна се, прозя се и отиде при асансьора. Той все още беше на осмия етаж. Адвокатът натисна бутона и асансьорът слезе на партера. Отвори вратата колкото да прекъсне електрическите жици и да пъхне молив при свивката на вратата, за да не се затваря плътно. После се настани във фойето, близо до асансьора.

След десетина минути чу леко бръмчене вътре в асансьора, което показваше, че някой се мъчи да го задвижи. Той стана, махна молива, влезе в асансьора и остави вратата автоматично да се затвори. Щом вратата се затръшна, нещо изщрака и асансьорът потегли нагоре.

Мейсън се сви в ъгъла, където не можеха да го забележат, отваряйки вратата. Асансьорът спря на осмия етаж. Вратата се

разтвори, Инмън блъсна мисис Олрид и Патриша вътре и ги последва. Трег влезе също и затвори вратата.

— И ако адвокатът ви чака долу, не го заговаряйте. Разбрано?

Обърнаха се с лице към вратата, но внезапно мисис Олрид ахна при вида на Мейсън. Инмън извърна глава, посегна към кобура си. После се овладя.

— Партера, нали? — попита Мейсън и веднага натисна бутона. Асансьорът се заклати към партера.

— Казах ти, че му сече пипето — сухо сподели Трег.

— Какво им казахте? — попита Мейсън мисис Олрид.

— Млъкнете! — заповяда Инмън.

— Нищо — отвърна мисис Олрид, — следвах инструкциите ви.

— Продължавайте в същия дух — каза Мейсън. — Ще се опитат всячески да ви принудят да говорите. Кажете им само, че мълчанието ви е протест срещу арогантните им методи и че искате среща с адвокатата си, преди да дадете показания. Помнете, давала сте пълни и честни показания, преди те да проявят произвол и да започнат да ме блъскат.

— Много съм изкушен наистина да ви заблъскам — измърмори Инмън.

— Не се гневете — подхвърли му Мейсън. — Това повишава кръвното налягане и лицето ви се изкривява.

— Не ставай глупак, Инмън! Опитва се да те вбеси. Ще бъде ужасно пред съда.

Инмън потъна в мрачно мълчание.

Клетката спря на партера. Мейсън отвори вратата:

— Партер, дами и господа! Очаква ви отделът за съдебни инсценировки: отделни килии, фалшиви признания, на дъщерята казват, че майката е признала и обратното, в килиите ви ще поставят провокатори и детективи — всички обичайни полицейски клопки!

Инмън изтика жените във фоайето, обърна се към Мейсън и го заплаши с юмрук.

Лейтенант Трег го сграбчи за ръката.

Полицайте конвоираха жените до полицейската кола и потеглиха.

Мейсън уморено въздъхна, отиде до отсрещната страна на улицата, където бе паркирал колата си, качи се и запали мотора.

ГЛАВА XI

Мейсън отключи вратата на частната си кантора, влезе, кимна на Дела, запрати шапката си към закачалката и седна зад бюрото си.

— Сигурно не сте мигнал? — попита Дела Стрийт. Мейсън поклати глава.

— Обади ли се Дрейк?

— Да, един от хората му е бил на местопроизшествието и е направил снимки. Познавал дежурните от пътната полиция и е събрал възможно най-много информация.

— Как са открили колата?

— Точно там, където колата е излетяла от пътя, е имало предпазен бордюр.

— Странно, да отклониш една кола точно на такова място! — удиви се Мейсън. — Съвсем смачкан ли е автомобилът?

— На парчета — отвърна Дела.

— Повикайте Дрейк тук — нареди Мейсън.

— Диксън Кийт е отвън, чака от доста време. Беше тук още преди да отворим.

— Диксън Кийт?

— Човекът, който е завел дело за измама срещу Олрид.

— А, да — сети се Мейсън, — но първо намерете Дрейк. Идете след това при Диксън Кийт да го поуспокоите. Кажете му, че съм позвънил и след няколко минути ще бъда тук. Не бих желал да си тръгне.

Мейсън се отпусна на стола и потърка чело с върха на пръстите си. Дела позвъни на Пол Дрейк.

— Веднага идва, шефе. Закусихте ли?

— Закусих и се избърснах — отговори Мейсън. — Гореща вана и се преоблякох. Случайно да е открила полицията оръжие у Олрид?

— Не зная — каза Дела Стрийт. — Аз... ето го Пол Дрейк!

На вратата бе прозвучало кодираното почукване на Дрейк.

Мейсън даде знак на Дела. Тя отвори вратата и Дрейк, измършавял, небръснат и измъчен нахълта в стаята и мрачно изгледа Мейсън.

Мейсън се усмихна:

— Май си бил доста зает.

— Така беше.

— Като че ли ми каза, че имаш електрическа самобръсначка в

бюрото си, за да се бръснеш между два телефонни разговора?

— Истина е — отвърна Дрейк. — Но по дяволите, нямах време между телефонните обаждания. Бях премного зает!

— Казвай!

— Мястото на катастрофата е на около пет мили от мотел „Гнезденцето“. Най-опасното по целия път, който и без това крие много рискове. Има предпазен парапет — колата направо го е смачкала. Нищо чудно! Била е включена на ниска скорост с напълно вдигнат смукач. Полицията не разбра нищо повече от отломките на колата.

— Първо са сметнали, че мъртвецът е Флийтуд?

— Точно така.

— У Олрид е бил портфейлът на Флийтуд, нали?

— У него са били портфейлът на Флийтуд, кутията му с цигари, писалката. Доста работи.

— Някакво обяснение за това?

— Няма обяснение.

— И също ключът от мотела?

— Да, ключ от бунгалото на Флийтуд.

— Как се е озовал Олрид там?

— Засега не се знае, Пери. Ключът беше паднал вътре в колата.

— Имало е кръв в багажника?

— Точно така.

— Въоръжен ли е бил Олрид?

— Не.

— Пол, искам да открия Флийтуд! — извика Мейсън.

Дрейк саркастично се изсмя:

— И аз искам същото!

— И все пак аз желая малко по-силно от другите да го намеря.

— Когато го намериш, ще бъде мъртъв.

— Имаме известна преднина, Пол — подхвана Мейсън.

— Каква?

— Флийтуд или страда от амнезия, или се преструва, че страда. Ако наистина има амнезия, той все още ще броди замаян. Ако е номер, струва ми се, че ще се опита да се възползва от това.

— Освен ако е мъртъв — предположи Дрейк.

— Някой е запратил колата в пропастта. В колко часа е станало, Пол?

— Часовникът на таблото показва единайсет и десет. Ръчният

часовник на Олрид — също единайсет и десет.

— Това, разбира се, може да е нагласено. Часовниците може да са спрени преди това.

— Или след това — добави Дрейк. Мейсън кимна.

— Какво общо има амнезията на Флийтуд?

— Има ли твои хора горе в планината? — попита Мейсън.

— Що за въпрос! — уморено въздъхна Дрейк. — Естествено, че има. Чакат на телефоните, предават всичко, до което се доберат и очакват инструкции.

— Искат ми се да търсим по страничните пътища, Пол, местата, където човек може да се отбие от главната магистрала. Дали Флийтуд познава добре околността?

— Би трябвало — отвърна Дрейк. — Именно там е мината, за която сега Олрид и Флийтуд имаха неприятности, първо са продали контролния пакет акции, а след това са накарали акционерите да повярват, че става някакво мошеничество и...

— Известно ми е всичко това — прекъсна го Мейсън. — Значи този обект е там горе? А Флийтуд е бил дясната ръка на Олрид по това време?

— Да.

— Тогава познава добре околността. И така, претърсете всички странични пътища — нареди Мейсън.

— Според полицията Флийтуд се е движел на автостоп и навярно вече е на петстотин мили оттук... освен ако е мъртъв. Някои са на мнение, че тялото му ще бъде намерено на триста-четиристотин метра от мотела „Гнезденцето“.

— Изключват възможността да е злополука? — попита Мейсън.

— Имаш предвид Олрид ли?

— Да.

— По дяволите, не! Типичен случай: убиецът е направил същата грешка, която обикновено правят. Вместо да остави колата на висока скорост, както трябва да бъде, ако е било произшествие, убиецът я е оставил на ниска скорост. Който и да е бил, е застанал на стъпалото, насочил е колата към бездната, включил е смукача докрай и е скочил на земята. Колата се е понесла надолу, полетяла е в пространството и се е разбила с трясък секунди след това.

— Някакви следи от куршуми в тялото?

— Не, очевидно смъртта е настъпила вследствие на удар по главата.

— Може да си е ударил главата при падането?

— Вероятно е бил мъртъв преди това. Хирургът, извършил аутопсията като че ли смята така.

— Колко преди това?

— Не желае да си навлича неприятности, но както успех да подразбера, той няма да се учуди, ако Олрид е бил мъртъв повече от час, преди колата да бъде хвърлена в пропастта.

— Кога са я намерили?

— Около три часа призори. Полицаяте от пътната полиция веднага отишли в мотела, щом намерили ключа от бунгалото. И посредством телефонните обаждания бързо открили нишката към апартамента в Лас Олитас.

— Ако мисис Олрид бе замисляла убийство — сподели Мейсън, — надали щеше да остави такава улика!

— Не е ясно — отвърна Дрейк. — Шестото ми чувство ми казва, че полицията е на прав път. Флийтуд или е мъртъв, или е офейкал. Най-възможно е да е в някой самолет в този миг, или в противен случай е мъртъв.

— Тази история с амнезията може да се окаже голяма работа — настоя Мейсън. — Инсценировката е вече факт. Самият аз бих се възползвал от това при подобни обстоятелства. Действай, Пол, претърсете целия район на Спрингфийлд, всяка ферма, всяка къща.

— О'кей, щом искаш.

— И в случай, че го открият — предупреди Мейсън, — кажи им изобщо да не се месят. Просто да отидат до някой телефон и да ни съобщят. Другото детективско бюро още ли действа, Пол?

— Изглежда, че да, но явно не търсят в близост до мотела. — Също както полицията смятат, че Флийтуд е избягал далеч.

— Това винаги е погрешно — подигравателно се изсмя Мейсън. — Е, хайде, Пол, довиждане!

Дрейк излезе, а Мейсън направи знак на Дела Стрийт:

— Нека да видим какво желае Диксън Кийт, Дела.

Диксън Кийт, бърз широкоплещест мъж на трийсет и седем, трийсет и осем години, имаше черни подвижни очи, черна коса, започнала да оредява на слепоочията и пъргава пружинираща походка на атлет. Краката му бяха къси, но беше набит, с квадратни рамене. Без да губи време в любезности, той заяви:

— Мейсън, предполагам, че сте слушал за мен.

Мейсън кимна.

— Завел съм дело срещу Бъртърнд Олрид и Джордж Джеръм. Това са двама влиятелни мошеници, които са готови да минат през трупове. Открих много за двамцата, откакто влязох в делови отношения с тях.

— Имате ли адвокат?

— Да.

— Не смятате ли, че би било по-добре да дойдете с него при мен?

— Мога да ви кажа какво искам съвсем накратко, Мейсън. Това е делово предложение, няма никаква връзка с правото. Просто бизнес.

— Какво е то?

— И двамата с вас сме пълнолетни, мистър Мейсън. Знам, че всичко се получава срещу нещо. Аз искам нещо и съм готов да дам.

— Какво искате и какво сте готов да дадете — попита Мейсън, — като имате предвид първостепенното ми задължение към клиентите ми?

— Прав сте, вие представяте мисис Олрид, а ако не се лъжа, тя е в беда.

— Наистина ли? — Мейсън повдигна вежди.

— Вижте, Мейсън, хайде да не играем на криеница — предложи Кийт. — Вашите детективи работят по случая. Моите детективи също. Разполагате с превъзходно детективско бюро и аз също. Аз не зная какво точно сте узнал и вие не знаете какво точно аз съм узнал, но няма да плащаме на детективи, ако не получаваме нещо срещу това. Нали така?

— Точно така! — усмихна се Мейсън.

— Тялото на Бъртърнд Олрид е намерено в колата на жена му. Колата се е преобърнала в каньона, но е била включена на ниска скорост. — абсолютна улика. Трудничко е да го направиш при висока скорост, но е възможно.

— Говорите сякаш сте опитал — забеляза Мейсън.

— Експериментирах — призна Кийт, — за да разбере какво трябва да направи човек, за да преобърне така една кола. Можете да я подкарате на ниска скорост, да отворите вратата, да скочите на стъпалото и лесно да се спасите. Но ако превключите на висока скорост, става опасно. Ако склонът е твърде стръмен, независимо от храсталаците, колата стремително полита напред, преди да успеете да скочите. Най-добрият начин е да включите на висока скорост, да запалите, да вдигнете ръчната спирачка, да се измъкнете, да

изключите спирачката и да оставите колата да се движи. Когато набере инерция, тъй като е на скорост, моторът заработва. И ако смукачът е леко освободен, колата се устремява надолу.

— Жалко, че не сте го казал на убиеца — пошегува се Мейсън.

— Наистина — съгласи се Кийт. — Техническа грешка е да се остави колата на ниска скорост. Това означава, че ще ви е доста потрудно, отколкото иначе.

— Ако предположим, че клиентката ми е убийца.

— Ако предположим, че ще бъде обвинена в убийство — поправи го Кийт. — И двамата го знаем.

— Струва ми се, много сте мислил по този въпрос.

— Това ще е от значение за мен — призна Кийт. — Трябва да намеря Робърт Грег Флийтуд.

— Както виждам, доста хора го търсят.

— Хайде да не увъртаме, Мейсън. Вие го търсите, защото смятате, че ако го откриете и той даде показания, може би ще успеете да помогнете на клиентката си. Аз го търся, защото ако той даде показания, мога да спечеля делото. Освен това ще мога да уредя още куп неща. За известен период от време Флийтуд е бил дясната ръка на Олрид. Олрид е замислял ударите в миннодобивната индустрия, Флийтуд му е помагал в изпълнението. Флийтуд много се е възхищавал от Бъртрънд Олрид и би направил почти всичко, което Олрид му нареди. Стигам до заключението, че Флийтуд е искал да напредне в живота. Знаел, че човек не прави кариера, когато е много алтруистичен. Ако искаш нещо от живота, отиваш и си го взимаш. Иначе оставаш измамен. Олрид му бил втълпил тази житейска философия. Сега ако пожелае да говори, а мисля, че навярно ще пожелае това, Флийтуд може да каже много. Искам да чуя това, което ще каже, но искам пръв да го чуя. Ще ви предложи нещо. Вие искате да намерите Флийтуд преди другите. Ако стане така, сигурен съм, че ще разговаряте с него за онова, което интересува вас. После ще го предадете на полицията. Ето какво е моето предложение. Ще ви платя добре, ако не го предадете на полицията, а на мен.

— Ваши детективи работят по случая. Приемате, че сте научил вече доста много. Да предположим, че вие сложите ръка върху него преди мен. Ще го предадете ли на мен? След като сте взели показанията му?

Кийт поклати решително глава.

— Защо не?

— Защото се стремя да спечеля благоразположението на полицията. Мога да парадирам с това. След като взема показанията му, искам да бъда абсолютно сигурен, че те няма да бъдат видоизменени по някакъв начин. Мисля дори, че полицията ще ми помогне в това отношение.

— И така вие искате да ви сътруднича, но отказвате да сътрудничите на мен?

— Това е самата истина — отвърна Кийт без сянка от колебание. Мейсън само се усмихна.

— Но от друга страна, мистър Мейсън, мога да предложа компенсации.

— Пари ли?

— Пари.

— Колко?

— Доста. Определена сума, когато ме свържете с Флийтуд, и остатъка, ако може да отговори на някои въпроси, които му поставя.

— Какви са те?

— Ще ви оставя списък. Ще ви оставя списък, съдържащ отговорите, които, надявам се, ще даде Флийтуд, отговорите, които ще бъдат в моя полза.

Мейсън се изсмя, поклащайки глава.

— Какво лошо има в това? — попита Кийт.

— Нищо не е както трябва — срязва го Мейсън. — Искате да обработя Флийтуд.

— Не ви разбирам.

— Съмнявам се. Ще ми дадете известна скромна сума, за да ви свържа с Флийтуд. Ще ми дадете и още малко пари, ако Флийтуд отговори на въпросите, както вие желаете. Ще ми оставите списък с въпросите и списък с отговорите, които искате Флийтуд да даде. Бих бил много лош адвокат, ако не си дам сметка, че за мен е изгодно да принудя Флийтуд да отговори точно така и ще бъде изкушен да прегледам заедно с него списъка и да се помъча той да даде исканите отговори.

— Е, добре, какво от това? Това е обичайна практика. Щом един адвокат се заеме с някое дело, той знае какви отговори се очакват от свидетелите, за да спечели делото.

— Разговорът ни е хипотетичен, защото тъй или иначе щом открия Флийтуд, сам ще го предам на полицията. Разбира се, ако полицията се интересува от него.

— Можете да спечелите хиляда долара, ако ми го предадете.

— Чудесно! — изсмя се Мейсън. — Нулите се прибавят отдясно.

Кийт присви очи. Няколко секунди замислено се взираше в Мейсън, после каза:

— Трябваше да се досетя, Мейсън. Искам да съм сигурен, че ще съм пръв в прибавянето на нулите.

— Разбрах.

— Добре, просто за информация. Ще ви предложи повече от всеки друг — заяви Кийт и излезе.

Мейсън стана и се заразхожда из стаята, като ритмично се поклащаше напред, назад, пъхнал палци под мишница, привел съсредоточено глава.

Дела Стрийт мълчаливо го наблюдаваше, когато телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало? Да, Пол... чудесно... Добре, не затваряй. Ще му кажа. — Дела вдигна очи към Мейсън. — Според Дрейк някакви детективи наблюдават кантората ви. Той смята, че са наети от Диксън Кийт и целта е, ако напуснете набързо офиса, евентуално, за да заловите Флийтуд, те да се прикачат към вас.

Мейсън се засмя.

— Очаквах подобно нещо. Нека да говоря с Пол. — Мейсън взе слушалката: — Ало, Пол? Ще напусна кантората. Ще се отърва от преследвачите и ще установя главната си квартира там, където няма да ме открият. Стой си в бюрото и чакай да ти се обадя. Флийтуд е къде-къде по-важен, отколкото си мислиш.

— О'кей — съгласи се Дрейк, — но как ще постъпиш, ако го откриеш, Пери? Мислиш ли, че ще проговори?

— Ще го накарам да говори. Мисля, че зная как.

— Е, добре, това ще те закопа — предупреди го Дрейк. — Носиш наказателна отговорност, ако го отвлечеш.

— Известно ми е, веднъж четох учебник по право.

— Пази се, Пери — разсмя се Дрейк. — Ще стане горещо.

Мейсън остави слушалката и се обърна към Дела Стрийт:

— Искам да измамя тия детективи, Дела, и то така, че изобщо да не се усетят, че съм го направил нарочно. Би ли извикала Гърти? Кажй ѝ да заключи външната врата. Ще затворим кантората.

Дела Стрийт кимна, безшумно се измъкна от стаята и след няколко секунди се върна с Гърти, едрата, добродушна малко над

нормата секретарка.

— Искам да ви помоля за една услуга — каза ѝ Мейсън.

— За вас съм готова на всичко — отвърна тя.

— Как ви харесва да играете ролята на омъжена жена за известно време?

— Това предложение за женитба ли е, мистър Мейсън, или просто предложение? — пошегува се Гърти.

— Просто предложение.

— Както винаги — въздъхна Гърти. — Кажете какво трябва да правя.

— Надявам се, че ще успеем да открием местонахождението на човек на име Флийтуд. Той или е жертва на амнезия, или се преструва, че страда от амнезия. Горя от желание да узная кое от двете е вярно.

Гърти кимна в знак на разбиране.

— Полицията издирва Флийтуд и най-малко още едно частно детективско бюро също е по петите му. Беглецът скоро ще бъде открит. Целта ни е не само да заловим Флийтуд, но да го отведем на място, където да е изцяло под наш контрол. Няма да е леко. Флийтуд ще се инати. Ако наистина страда от амнезия, ще трябва да го убеждаваме. Ако се преструва, ще гледа да се измъкне. Но човек, който претендира, че има амнезия, е крайно уязвим.

— Защо? — попита Дела.

— Ако му кажете каквото и да е от предишния му живот, той не е в състояние да ви противоречи.

Лицето на Дела Стрийт светна, когато тя прозря мисълта на Мейсън.

— Искате да кажете, че Гърти...

Мейсън се изкикоти.

— Що за птица е той? — попита Гърти.

— Истински Дон Жуан, Гърти. Дълги мигли, черна вълниста коса, романтичен...

— Съгласна съм — оповести Гърти и добави през смях: — и или ще разпердушиня алибито му или ще докажа, че има истинска амнезия. Тъй ще бъде.

— Вярвам ти, Гърти! Но знай, че кантората ни е под наблюдение. Искам да се отърва от ченгетата, но без да разберат, че го правя умишлено, защото ще предугадят, че ни предстои важна операция. Ето какво ще направим. Ще излезем заедно. Долу при

входа ще спрем и ще побъбрим малко. После ще ви оставя, като че ли се запътвам към съда. Вие ще отидете до отсрещния магазин. Ще взема колата, ще карам до втората пресечка и ще паркирам до пожарния кран. В този час на деня никъде другаде няма свободно място за гариране. Детективите, ако са интелигентни, ще са по петите ми. Ще бъдат двама, единият ще остане в колата, другият ще ме последва, в случай, че изляза от колата си. Няма да могат да паркират близо до мен, няма да се осмелят да спрат успоредно до мен. Това ще им създаде проблеми. Шофьорът ще трябва да продължи да кара. Другият ще бъде принуден да скочи от колата и да ме следи пеш. Аз изобщо няма и да се опитам да му се изплъзна. Ще отида до най-близкия телефон, ще се обадя на Пол Дрейк, ще му дам инструкции, ще изляза от телефонната кабина и ще тръгна по улицата, сякаш след разговора си с Дрейк, съм се сетил за още нещо, което трябва да свърша. Вие, момичета, ще излезете от магазина, ще тръгнете по улицата и ще видите автомобила ми от дясната страна след две пресечки. Ще избира първия пожарен кран, който забележа. Ти, Дела, имаш ключове от колата ми. Вероятно ще има някаква квитанция за глоба. Може дори точно в това време полицаят да слага бележката и да започне да се кара с вас. Не му обръщайте никакво внимание. Просто се качвате и потегляте. Аз от своя страна ще отида до спирката на междуградските автобуси. Естествено моят преследвач ще бъде по дирите ми, но партньорът му и колата ще бъдат вече елиминирани. Сега трябва да синхронизирате часовниците си с моя. Ще се кача на първия междуградски автобус, който тръгва точно двамайсет минути след като се сбогувам с вас. Ще съм седнал вдясно до прозореца. Моят човек ще мисли, че ще пътувам до последната спирка. Вие, момичета, карате по Седма улица, паркирате достатъчно далеч, за да не се усъмни другият и да вземе такси, и наблюдавате червените междуселищни автобуси. Аз ще ви търся с поглед. Щом моят автобус мине, ще ви направя знак, и вие ще тръгнете след автобуса. Ще слеза на доста усамотено място. Разбира се, детективът ще ме последва, но вие ще ме чакате с колата. Ще вляза в колата и междувременно високо ще ви кажа точно за колко минути съм стигнал от началната спирка до мястото, където слезох. Така че човекът може да си помисли, че проверявам показания на някой свидетел и ще си остане там на пътя, надявайки се да мине такси или да спре някой шофьор и да му предложи пет долара, за да ни гони. Всичко трябва да бъде пресметнато до секунди. Трябва бързо да се

измъкнем оттам, преди преследвачът ни да намери превоз и да осъществи връзка със своите хора, така че операцията ни да протече гладко, като по часовник.

— А после? — попита Дела Стрийт.

— После при първа възможност свиваме от магистралата и ето къде ще отидем: ще акостираме в апартамента на Гърти. Гърти, вие ни каните на гости и на вечеря. Ще купим всичко необходимо от близкия магазин за деликатеси и ще се окопаем в апартамента ви.

— Не е ли чудесно! Започнах диета и броя калориите, но чувствам, че катарамата ми стърже гръбначния прешлен. Тъкмо си търсех оправдание да зарежа тая дивотия! Винаги сте обичал пържоли от филето, мистър Мейсън, а моят месар ми каза, че ми е запазил няколко. В крайна сметка, когато едно момиче променя семейното си положение и от необвързана жена се превръща в срамежлива булка, случаят заслужава да се отпразнува.

ГЛАВА XII

Беше седем и половина. В кухненския бокс на Гърти двете момичета миеха съдовете. Целия ден бяха останали затворени в апартамента, играха на карти, слушаха радио, телефонираха на Пол Дрейк, а понякога задрямваха.

Потънал в единствения удобен фотьойл, Пери Мейсън пушеше една след друга цигари и намръщено се взираше в избелелия килим. Пол Дрейк май щеше да излезе прав, може би чак след седмица щяха да открият следите на Боб Флийтуд. Разтвореният прозорец над шахтата отчасти проветряваше стаята, но не можеше да разпръсне тежките миризми от готвенето, от печените на скара пържоли и кафето.

За трети път в интервал от десет минути Мейсън нервно погледна часовника си.

Внезапно телефонът иззвъня.

Мейсън се втурна и грабна слушалката от вилката.

— Ало?

Гласът на Пол Дрейк, звънтящ от възбуда, каза:

— Сипахме го, Пери!

— Сипахте Флийтуд ли?

— Точно така!

— Къде?

— Скрил се бе в малка ферма — малко планинско ранчо на пет мили от местопроизшествието.

— Почакай един миг! Дела, вземи бележник и запиши координатите така, както ги повтарям. Продължавай, Пол.

— В началото на стръмнината отдясно на шосето има табела, която гласи: „Петдесет мили изкачване в планината. Проверете дали имате достатъчно бензин, вода и нафта.“ Спидомерът трябва да е на нулата при тази табела.

— В началото на изкачването, нали? — попита Мейсън.

— Да, около трийсет метра преди да започнеш да се катериш.

— О'кей, разбрах. А после?

— Изминаваш около петдесетина километра от табелата — подхвана Дрейк. — Вече си високо в планината до първия хребет на една долина. Там тече поток, но долината е тясна, със стръмни склонове и никога не би предположил, че има обработваема земя в радиус от сто и петдесет километра. Но точно там ще забележиш страничен път, който завива в друга посока. Тръгваш по него и той те отвежда до магазин и поща — точно на два километра след завоя. Отминаваш пощата и свиваш по първия път наляво. Това е каменист черен път и ти се струва, че след трийсетина метра ще изчезне, но той продължава. Неравен, зигзагообразен каменист път, който се изкачва по една стръмнина и те отвежда на красиво високо планинско плато с плодородна обработваема земя и десет или петнайсет акра чудни поляни. Там има две малки ферми. Първата е интересна за теб. Ще я откриеш по името върху пощенската кутия. Там пише: П. Е. Овърбрук. Не мисля, че той е в течение на случая. В къщата му няма електричество. Той няма радио.

— Познава ли Флийтуд? Убежище ли е това?

— Не мога да ти кажа — отвърна Дрейк. — Знам само, че когато моят човек спрял при ранчото, видял Флийтуд да се мотае около къщата. Разполагал с отличителните белези само на Флийтуд, но е съвсем сигурен.

Мейсън повтори имената, разстоянията и ориентирите.

— Така ли е, Пол?

— Точно така.

— Е, добре — каза Мейсън. — Тръгваме. Във връзка ли си със своя детектив там?

— В смесения магазин има телефон, но не зная колко време ще

та е необходимо, за да се свържеш с него. И помни, че там горе всяка новина бързо се разчува. Мнозина ще наострят слух.

— Зная — съгласи се Мейсън. — Ако има нещо ново и искаш да ме спреш, нека някой ме чака в смесения магазин. Ще наваксаме изгубеното време.

— Разбрано.

Мейсън затвори и се обърна към Дела Стрийт:

— Записахте ли всичко, Дела? Всички километри и имената?

— Да, шефе.

— Да вървим!

След петнайсет секунди те напуснаха апартамента, като Гърти разтриваше лосиона по ръцете си.

Мейсън предвидливо бе заредил с гориво и колата, която вдигаше над сто и трийсет километра в час, подскочи като състезателен кон, когато адвокатът стремително пое по прекия булевард, като внимаваше само да не превиши скоростта.

Когато излезе от покрайнините на града, Мейсън натисна газта и в девет и петдесет бе оставил вече Спрингфийлд зад себе си и се изкачваше нагоре в планината.

След двацет минути Дела Стрийт, която следеше спидомера, му каза:

— Наближаваме, шефе.

Мейсън намали скоростта, а в това време Дела Стрийт търсеше с очи отклонението. След няколко минути го откриха, минаха покрай пощата, завиха наляво и се закатериха по тесен каменист път, който криволичеше по стръмен склон, а после внезапно стигаше до планинско плато.

От едната страна на пътя имаше телена ограда. Фаровете осветиха тучната ливада. Трийсет метра по-далеч те се отразиха в алуминиева пощенска кутия. Върху метала бе изписано името П. Е. Овърбрук и Мейсън сви по къса алея.

Къщата тънеше в тъмнина, а отзад на фона на звездите се очертаваше хамбар. Яростно залая куче и лъчът на фаровете освети пламтящите му очи.

Мейсън изгаси мотора.

Не се чуваше никакъв шум освен лая на кучето, а след миг и лек пукот от съприкосновението на нагорещения мотор и хладния планински въздух.

Кучето дотича до колата, лаеше, кръжеше, душеше гумите, но

без да ръмжи враждебно.

— Струва ми се, че е приятелски настроено — каза Мейсън и отвори вратата.

Животното се втурна тромаво подире му, душейки краката му.

— Има ли някой? — извика Мейсън.

Светна клечка кибрит, после видяха червеникавата светлина на газена лампа.

— Хей, какво има? — извика мъжки глас.

— Нещо много важно за вас — отвърна Мейсън. — Ако обичате, отворете!

— Ей сега, почакайте.

Една голяма сянка се движеше из стаята. След миг стана по-светло — запалил бе петромаксов фенер. Чуха стъпки и вратата се отвори.

Овърбрук, сънен гигант по риза, вмъкната в джинсите му, стоеше на прага с петромаксов фенер в ръка.

— Хайде, Гърти — прошепна Мейсън, — изиграй ролята си!

Гърти пристъпи напред в осветения от лампата кръг.

— Вие ли сте мистър Овърбрук? — задъхано попита тя.

— Да, госпожо.

— О, колко се радвам! — развълнувано продължи тя. — Кажете, при вас ли е Уилям? Добре ли е?

— Уилям ли? — недоумяваше Овърбрук.

— Съпругът й — поясни Мейсън. Едрият фермер бавно поклати глава.

— Мъжът, който страда от амнезия — добави адвокатът.

— А, да — сети се Овърбрук, — разбира се. Роднина ли сте му?

— Съпруг ми е.

— Как узнахте къде е?

— Проследихме го — каза Гърти. — Кажете, моля ви се, той добре ли е?

— Къщата ми е съвсем скромна, ергенска квартира, но, моля ви, влезте. Навън е студеничко.

Един подир друг, и тримата влязоха в предната стаичка.

— Къде е Уилям? — попита Гърти.

— В задната стая е. — Овърбрук разтвори вратата: — Хей, приятелю?

— Аха — сънено измърмори някой.

— Теб търсят. Излез.

— Не искам никого да виждам. Спи ми се.

— Тези хора ще ти се иска да видиш — каза Овърбрук. —
Хайде! Извинете за миг, ще отида да го събудя. Предполагам, че спи дълбоко. Имал е тежък ден.

Чуха ги да разменят реплики в стаичката, прилепена към всекидневната в задната част на къщата.

— Може ли да избяга през задната врата, шефе? — полугласно предположи Дела Стрийт.

— Ако стори това, значи е виновен. Ако не греша и той се преструва, ще продължи да играе ролята си.

Гласовете в спалнята внезапно секнаха. Чуха тътрене на боси крака по пода и Овърбрук отново влезе в стаята.

— Не зная как постъпвате в такива случаи — каза той. — Искате ли да му го кажете някакси по-деликатно?

— Не му ли казахте, че жена му е тук?

— Не, само му казах, че някакви хора искат да го видят.

— Струва ми се, че шокът трябва да бъде възможно най-силен.

Разбирате ли, амнезията обикновено е резултат от душевна неуравновесеност. Това е опит от страна на човешкото съзнание да избяга от нещо, с което или не може да се справи, или не желае да се справи. Един вид убежище, начин да затвориш вратите на ума си за нещо, което може да те доведе до безумие. Затова най-доброто лечение е мигновен душевен шок. Трябва да го изненадаме. Не му казвайте кой е тук, не му казвайте нищо. Просто му кажете, че го търсят някакви хора. Как дойде той тук? Доведе ли го някой?

— Дойде, залитайки до вратата снощи. Кучето залая и помислих, че е невестулка или нещо такова. Но кучето продължи да лае и разбрах, че е човек. Надзърнах да видя дали е спряла кола, но нямаше нищо и... тъй като съм на доста усамотено място, заредих пушката си и запалих петромаксовия фенер. Мъжът се приближи до вратата и почука. Попитах го кой е, а той ми каза, че не знае. Поговорихме няколко минути, после оставих кучето да го пази и го обискирах за оръжие, но той не носеше никакво оръжие. В джобовете му нямаше абсолютно нищо. Нищичко, дори нямаше носна кърпа. Нищичко, по което да разбереш кой е или изобщо нещо за него.

— Много лошо — подхвърли Мейсън.

— Все пак той имаше нещо — продължи Овърбрук, — имаше пари: пачка банкноти, кон да се задави. Аз естествено бях недоверчив и тогава той ми разказа своята история. Каза, че си спомнял нещо

съвсем мъгляво, но не помнел кой е, че бил прекалено уморен, за да мисли, че иска само да си почине. Не искаше да отговаря на никакви въпроси, не искаше никой да знае къде се намира. Каза, че ще бъде доволен да ми помага в готвенето, че ще ми плати, ще направи всичко, което поискам, само иска да си почине.

Мейсън кимна с разбиране:

— Горкият, от време на време получава такива пристъпи. Единственото е, че всеки път траят все по-кратко време. Това е третият за последната година и половина.

— Шок от снаряд ли? — попита Овърбрук.

— Шок от снаряд.

Вратата на спалнята се отвори. Мъж на около двайсет и седем, двайсет и осем години с безизразно отпуснато лице огледа присъстващите с абсолютно безразличие. Явно не разпозна никого.

Беше среден на ръст е тегло около 65 килограма, с правилни черти, черни очи и гъста къдрава тъмнокаестенява коса.

— Уилям! — извика Гърти и се спусна към него. Флийтуд отстъпи крачка назад.

— О, Уилям, клетото ми скъпо момче! — проплака Гърти, обгърна го с ръце и го притисна към себе си. Мейсън шумно въздъхна:

— Слава Богу, Уилям се намери!

Овърбрук се засмя съучастнически като огромен, порасъл прекалено много Купидон, успял да събере отново двама влюбени.

— Предполагам, че няма багаж — подхвърли Мейсън.

— Дойде тук, както го виждате — отвърна Овърбрук. — Заех му самообръсначка и му купих четка за зъби.

— Хайде, Уилям! — Мейсън се приближи и потупа Флийтуд по рамото. — Ще те отведе у дома.

— У дома? — подозрително попита Флийтуд.

— О, Уилям! — възропта Гърти. — Не ме ли познаваш? Кажи, Уилям, не ме ли познаваш?

— Никога в живота си не съм ви виждал — категорично отрече Флийтуд.

— Откъде знаеш, Уилям? — сърдечно се разсмя Мейсън.

Флийтуд погледна Мейсън като уловен в капан звяр.

— Разбира се, че не знае — каза Гърти, — бедното момче не помни. Хайде, Уилям, дошли сме да те вземем. Този път страхотно ни уплаши.

— Къде е моят дом?

— Уилям! — с укор възкликна Гърти и след миг добави: — Не се тревожи. Според доктора трябва да те отведем вкъщи, да се озовеш в позната обстановка и да си починеш. Познатата обстановка ще ти помогне да си възвърнеш паметта.

— Колко ви дължим? — обърна се Мейсън към Овърбрук.

— Нито цент! Нито цент! — великодушно отвърна Овърбрук. — Той искаше да ми плати, но му казах, че ще направя за него каквото мога.

Мейсън извади банкнота от двайсет долара от портфейла си:

— Купете си нещо, нещо което, ще ви напомня този инцидент и ще бъде материален израз на нашата благодарност. Хайде, Уилям, готов ли си?

— Да тръгваме? — отстъпи назад Флийтуд. — Къде да тръгваме?

— Към къщи, естествено — каза Гърти. — Ела, скъпи. Само почакай да останем насаме вкъщи.

— Вие не сте моя жена. Аз не съм женен.

Мейсън добродушно се изсмя.

— Не съм — настояваше Флийтуд.

— Откъде знаеш, че не си? — попита развеселен Мейсън, сякаш разговаряше с неразумно дете.

— Просто чувствам, че не съм — упорстваше Флийтуд.

— Дълго няма да имаш това чувство — му обеща Гърти с леко дрезгав от вълнение глас.

Мейсън се намеси с професионална сериозност:

— На ваше място, мисис Реймънд, не бих се опитвал да му върна паметта точно сега. Ще се опитам това да стане постепенно. За тези неща е необходимо време.

Флийтуд се колебаеше, търсейки претекст да откаже да тръгне с тези хора, без обаче да намери логично оправдание. Мейсън се сбогува с Овърбрук:

— Много неприятно ни е, че ви обезпокоихме, но знаете как стоят нещата с хора, страдащи от амнезия. Не смеехме да изчакаме до сутринта. Можеше да се надигне по всяко време на нощта, без какъвто и да е спомен къде се намира, и да тръгне в мрака.

— О, много добре помня, че дойдох тук — възрази Флийтуд. — Можете да ме оставите тук. Утре ще се върна.

— А как дойде дотук, Уилям? — снизходително се усмихна

Мейсън.

— Пеш.

— Откъде?

— По шосето.

— А как стигна до шосето? На автостоп?

— Да.

— Откъде се качи на автостоп? — попита Мейсън. Флийтуд студено изгледа Мейсън с внезапна враждебност.

— Откъде? — настойчиво повтори Мейсън. — Отговори, Уилям, откъде?

— Не зная — упорито отрече Флийтуд.

— Виждате ли — обърна се Мейсън към Овърбрук и добави:

— Не биваше да правя това, но си помислих, че може би от определен момент нататък ще може да си спомни. Да вървим, Гърти. Хайде ела, Уилям.

Мейсън хвана Флийтуд за дясната ръка, а Гърти за лявата.

Запътиха се към вратата.

За миг Флийтуд се съпротивляваше, после неохотно тръгна с тях.

— Нямам чувството, че сте моя жена — избъбри той на Гърти като отново се спря на предната веранда.

Гърти нервно се изсмя:

— И миналия път беше така и известно време мислеше, че вършиш прелюбодеяние. — Истерично се изкикоти: — Ти ли, след пет години брачен живот! Ела, скъпи мой.

Ескортираха го до колата. Кучето, което вече ги смяташе за гости на господаря си, стоеше отстрани, махайки с опашка. На прага Овърбрук ги изпрати с широка, сърдечна усмивка.

Мейсън отвори вратата на колата.

Флийтуд се поколеба. Гърти внезапно го блъсна и той направо влетя вътре.

— А-а, не си мисли, че пак ще ми избягаш — възкликна Гърти. — Бедничкият ми!

Мейсън се обърна към Дела Стрийт.

— По-добре карайте вие, Дела!

И седна отзад с Гърти и Флийтуд.

Дела обърна колата, натисна три пъти клаксона в знак на поздрав, махна на Овърбрук и потегли по черния път.

— Какво точно искате вие? — попита Флийтуд.

— Вас — отвърна Мейсън.

— Е, добре, с какво право ме отвеждате с вас? Не искам да идвам с вас. Нека да сляза.

— Уилям, защо искате да изоставите жена си? — попита Мейсън.

— Тя не ми е жена!

— Откъде знаете, че не е?

Гърти се наведе и го целуна влюбено:

— Почакай да останем сами, скъпи.

— Какво означава това? — попита Флийтуд.

— Естествено може да има грешка — подхвана Мейсън.

— Разбира се, че има грешка!

— Ако не сте Уилям Реймънд — продължи Мейсън, — тогава името ви е Робърт Грег Флийтуд и полицията желае да осветлите едно-две неща. Кажете ми сега, Уилям, мислите ли, че сте Уилям Реймънд, или мислите, че сте Робърт Грег Флийтуд?

— Казвам ви, че не зная кой съм!

— В такъв случай ще направим всичко възможно да излезете от това затруднено положение — каза Мейсън.

— Кой е този Флийтуд?

— О, просто друг изчезнал, жертва на амнезия. Полицията го търси.

— Искам да разберете едно: не желая да оставам повече с вас, докато не узная кой съм. Не ми е приятно тази жена да претендира, че съм неин съпруг?

— Смятате ли, че сте Флийтуд?

— Не.

— Тогава вероятно сте Уилям Реймънд.

— Спрете колата и ме оставете да сляза. Все пак имам някакви права, нали?

— Дайте да видим. Или сте Уилям Реймънд, или сте Флийтуд. Ако смятате, че ви оскърбяваме, ще ви отведем в полицията и там ще представите вашия случай. Те имат на разположение психиатър, който ще положи максимални грижи за вас. Ще ви хипнотизират или ще ви дадат хубавичка доза скополамин. Това ще ви накара да се разприказвате и да кажете истината. Наркотикът приспива съзнанието и действа като хипноза. Подсъзнанието взима връх. Ще отговаряте на поставените ви въпроси като човек, който спи.

— Не желая да ходя в полицията! — внезапно уплашен се

възпротиви Флийтуд.

— Е, хайде, ще отидете или в полицейския участък, или у дома с Гърти. Трябва да изберете едно от двете.

Флийтуд се обърна към Гърти:

— О'кей, това е игра за двама. Ако искате да си играете на омъжена, съгласен съм. При това сте и доста хубава.

— Вие ли убихте Бъртрънд Олрид, Флийтуд? — рязко запита Мейсън.

— Не разбирам за какво говорите!

— Кога видяхте за последен път Олрид?

— Не познавам никакъв Олрид.

— Това стана, след като загубихте паметта си, Флийтуд.

Страдащите от амнезия помнят всичко, което се е случило след като са загубили паметта си. С други думи — лукаво каза Мейсън, — помните от момента, когато една жена се е представила за вашата по-голяма сестра, двамата сте се качили в колата ѝ и сте заминали... а после сте се срещнали със съпруга ѝ. Помните ли всичко това?

— Нищо не помня.

— Откога?

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви. Впрочем кой сте вие?

— В полицията ще трябва да отговаряте.

— Защо ме наричате непрестанно Флийтуд?

— Защото или сте Флийтуд, и в такъв случай ще ви отведем в полицейския участък, или сте Уилям Реймънд, и в такъв случай си отивате вкъщи. Кой от двамата смятате, че сте?

— Предполагам, че съм Уилям Реймънд, щом момичето казва така — отвърна Флийтуд.

— Все пак би трябвало да познавам собствения си съпруг! — с престорено възмущение възкликна Гърти.

— Да сме наясно — внезапно подозрителен, каза Флийтуд, — нямам намерение да се женя за която и да било жена и няма да подпиша никакъв брачен договор. Не възнамерявам да сключвам граждански брак с когото и да било!

— Чуйте го само какво говори — с укор въздъхна Гърти. — Искате да се отърве от мен. Но защо, скъпи мой, преди да се оженим, ми казваше, че съм единствената на света за теб, че...

— За Бога, ще млъкнете ли! — изкрещя Флийтуд.

— И, разбира се, ако сте Флийтуд — любезно подхвана Мейсън,

— един човек на име Джордж Джеръм желае да говори с вас и друг, на име Кийт, гори от нетърпение да влезе във връзка с вас. Вероятно ще припечеля нещичко, ако ви предам на единия или на другия. Кийт особено иска да установи контакт с вас. Приятен човек е Кийт. Познавате ли го?

— Никого не познавам.

— Хайде, Уилям, не упорствай — смъмри го Гърти.

— Ей Богу, лазите ми по нервите! — не се сдържа Флийтуд.

— Собственият ми съпруг ме отблъсква! — лукаво подхвърли Гърти. — През онази лунна нощ край езерото преди пет години ти не говореше така, Уилям.

Дела Стрийт стигна до павирания път и заслиза към града, като плавно взимаше завоите един след друг.

— Мога и със сила да сляза — заяви Флийтуд. — Не виждам кой ще ме спре.

— Опитайте се — предупреди го Мейсън.

— Това е отвличане. Знаете какво означава това.

— Не е отвличане. Просто съм намерил човек, страдащ от амнезия, и го водя в участъка.

— Мен? В участъка?

— Точно така.

— Не желая да отивам в участъка.

— Ако искате всичко да бъде легално — възрази Мейсън, — точно там ви е мястото.

— Кой казва, че трябва да се узаконят нещата?

— Не желаете да дойдете с мен доброволно — отвърна Мейсън, — твърдите, че ви отвличаме. Вие сте душевноболен. Признавате, че не знаете кой сте. Може би всъщност Гърти е сгрешила и най-добре е да ви отведем в полицията.

— А ако си спомням кой съм? Тогава трябва да ме освободите.

— Тогава — съгласи се Мейсън — трябва да ви пусна. Кой сте вие, Флийтуд?

Флийтуд не отговори в продължение на десетина секунди.

Накрая каза:

— Не зная.

— Ако сте Уилям Реймънд — каза Мейсън, — отивате с Гърти.

Ако сте Робърт Флийтуд, отивате в полицейския участък.

Флийтуд се облегна назад и заяви:

— О'кей, отивам с Гърти. В крайна сметка, като че ли няма да е

толкова зле. Дай ми целувка, любима!

— Не сега — хладно отвърна Гърти. — Ти публично ме оскърби. Може би трябва да поискам развод.

Флийтуд, комуто внезапно тази история започна да му харесва, каза:

— Но тогава не знаех коя си, скъпа.

— А сега знаеш ли?

— Не, но съм готов да ти повярвам. Пет пари не давам дали ме обичаш или не, ти си омъжена за мен.

— А не — отдръпна се Гърти от него. — Аз също страдам от амнезия, не помня кой сте. Струва ми се, че не ви познавам.

— Това е пълна глупост. Пуснете ме да сляза!

Дела не намали скоростта. Мейсън мълчаливо пушеше. След малко Флийтуд попита:

— Кой е този Олрид, за когото споменахте?

— Мислех, че името ви е познато.

— Звучи ми като нещо познато. Кажете ми нещо повече за него.

— Какво искате да знаете-за него?

— Кой беше той?

— Защо смятате, че е мъртъв?

— Не казах, че е мъртъв.

— Попитахте кой е бил.

— О, нямам представа.

— Но защо не попитахте: „Кой е той?“

— Откъде да знам? Оставихте в мен впечатлението, че е мой покоен роднина или нещо такова.

— Смятате ли, че е мъртъв?

— Казвам ви, че не знам! Нищичко не зная за него. А сега млъкнете и престанете да ме подлагате на кръстосан разпит!

Пътуваха повече от час, когато Флийтуд, явно решен да действа, категорично заяви:

— Не желая да идвам с вас.

— Къде искате да отидете?

— У дома!

— Къде живеете.

— Не зная, казах ви вече, но не желая да отивам където и да било с вас. Вие ще ме предадете на този човек, за когото споменахте... как му беше името... Диксън Кийт, нали? Да, струва ми се, че така беше.

— Познавате ли Кийт?

— Вие казахте името му. От къде на къде измислихте, че някакъв лекар е казал, че се нуждае от спокойствие?

— Това е обичайното лечение на хора, страдащи от амнезия — отвърна Мейсън.

Отново последва дълго мълчание, през което Флийтуд размишляваше съсредоточен и намръщен.

Влязоха в града. Дела Стрийт се обърна и изгледа въпросително Мейсън.

Адвокатът кимна.

— Интересното при амнезията — подхвана Мейсън — е, че когато паметта ви се възвърне и си спомните кой сте, ако наистина сте имал амнезия, няма да помните абсолютно нищо, което се е случило, докато сте страдал от амнезия. Не забравяйте това, Флийтуд.

— Името ми не е Флийтуд.

— Може и да не е — съгласи се Мейсън. — Както и да е, запомнете едно: когато паметта ви се върне и вече знаете кой сте, ако наистина сте имал амнезия, няма да можете да си спомните абсолютно нищо за онова, което ви се е случило през периода на болестта ви. Докато страдате от амнезия, помните всичко с изключение на това кой сте бил в предишния си живот. Щом си спомните миналото си, не можете да си спомните нищо за периода на амнезия.

— Защо ми давате този добър съвет?

— О, просто искам да се възползвате от ситуацията — отвърна Мейсън.

Дела Стрийт попита през рамо:

— Как да карам, шефе?

— Не изчакайте да светне зелено — инструктира я Мейсън.

Дела Стрийт кимна. От време на време минаваше на червено, ловко избягвайки връхлитащите коли, редки в този час на нощта.

Когато за четвърти път направи това, се чу niskият вой на сирена и един моторизиран полицаи извика:

— Моля, спрете до бордюра, госпожо! Закъде сте се разбързала?

Мейсън смъкна стъклото:

— Отиваме в полицейския участък, сержанте, затова бърза ме.

Може ли да ни придружите, трябва да закараме един човек там.

— В никакъв случай! — изрева Флийтуд. — Никъде няма да ме водите. Вие... Пуснете ме да сляза!

Полицаят удари спирачката, когато Дела Стрийт спря колата. Флийтуд се мъчеше да отвори вратата, блъскайки Гърти.

Полицаят извика:

— Почакайте, приятелю. Дайте да се разберем.

— Оставете ме на мира! — крещеше Флийтуд. — Нямате право да ме арестувате! Нищо не съм сторил.

— Какво става тук? — попита полицаят.

— Този човек се издирва от полицията, за да бъде разпитан във връзка с убийството на Бъртрънд К. Олрид.

Флийтуд рязко отвори вратата.

— Хей, вие! — извика полицаят. — Спрете!

Флийтуд се поколеба.

— Върнете се! — заповяда сержантът. — Не се шегувам!

Спрете. Какво е станало?

— Този човек е Робърт Грег Флийтуд и последен е видял Бъртрънд Олрид жив.

— Кой сте вие? — попита полицаят.

— Пери Мейсън.

— Вие сте Пери Мейсън! — смая се Флийтуд.

— Това е самата истина.

— Мръсен тип! — възнегодува Флийтуд. — Измамихте ме! Вие сте адвокатът на Лола Олрид, зная всичко за вас.

— А откъде знаете, че съм адвокат? — попита Мейсън. — Откъде знаете, че малкото име на мисис Олрид е Лола?

Флийтуд замълча, дишайки тежко, после внезапно се перна по челото:

— Сега разбирам!

— Какво разбирате? — понита сержантът.

— Всичко — отвърна Флийтуд. — Най-неочаквано си припомних всичко! Страшно ми се зави свят, но най-сетне знам кой съм. Аз съм Робърт Грег Флийтуд!

— И къде бяхте? — попита Мейсън.

— Не помня — отвърна Флийтуд. — Последното, което помня, е една дъждовна вечер. Разговарях с Бъртрънд Олрид и си тръгнах за къщи да се облека за вечеря, когато нещо ме удари. След това не помня абсолютно нищо. Всичко се е заличило от съзнанието ми!

Мейсън, усмихнат, намигна на полицая, но каза със съчувствие:

— Клетият Флийтуд! Страда от амнезия. Преди малко, когато го намерихме горе в планината, не знаеше кой е. Изобщо не можеше да

си спомни името си.

— Сега си го спомних — каза Флийтуд.

— И къде бяхте през последните два-три дни? — попита Мейсън.

— Не зная — отвърна Флийтуд. — Болен съм, повдига ми се. Не си спомням нищо за последните няколко дни.

Мейсън се обърна към сержанта:

— Бихте ли използвал сирената и да ни придружите до полицейския участък? Мисля, че капитан Трег от отдела за разследване на убийства иска да разпита този човек.

— Това е чест за мен, Мейсън, ще ви бъда задължен. Хайде, да тръгваме! Може ли момичето да кара след мен?

— Натиснете докрай сирената — успокои го Мейсън — и не се обръщайте назад. Тя ще кара плътно зад вас.

— Да вървим! — каза полицаят.

Гърти затръшна вратата. Флийтуд се отпусна назад мълчалив и намръщен между Мейсън и Гърти.

Полцията включи едновременно сирената и червения фар. Дела Стрийт потегли на втора скорост и след втората пресечка рязко ускори.

Те стремително се носеха сред парализираното улично движение и след няколко минути полицаят закова мотора пред полицейския участък.

Той се върна към колата и каза на Флийтуд:

— Хайде, приятелю, елате с мен!

Флийтуд отвори вратата и се провря край Мейсън.

— Оттук — каза полицаят на Флийтуд.

Флийтуд изгледа злобно Мейсън, обърна се и последва полицаия.

ГЛАВА XIII

Мейсън изчака, докато се скрият от погледа им, и ги последва вътре в сградата, откри телефонна кабина, набра номера на Пол Дрейк и каза на нощната му секретарка:

— На телефона е Пери Мейсън. Трябва незабавно да се свържа с Пол. Къде е той?

— В дома си, отиде да поспи — отвърна тя.

— Добре, ще му се обадя там.

Мейсън затвори, набра номера на апартамента на Дрейк и след няколко секунди чу гласа му, натежал от сън.

— Разсъни се, Пол — подкани го Мейсън. — Хубава каша забъркахме!

— Господи! — простена Дрейк. — Трябваше да го предвидя. Ти проспал целия ден в апартамента на Гърти, а сега...

— Глупости, проспал! — прекъсна го Мейсън. — Играх на карти, опитвах се да не заспя на стола, дремех. Не мога да си представя по-незадоволителна дневна дрямка!

— Добре де, добре — каза Дрейк. — Каква беля стана?

— Заловихме Флийтуд. И го откарах в полицейския участък. Не знаеше кой съм. После внезапно му го изтърсих пред няколко свидетели. Той се хвана в капана. Започна да ме обвинява, че съм адвокат на мисис Олрид, и тутакси осъзна, че по такъв начин сам унищожаваш алибито си с престорената амнезия. Удари се по челото и заяви, че изневиделица главата му се е прояснила.

— Добре го е изиграл! — възхити се Дрейк.

— Следващите шейсет минути са решаващи — каза Мейсън. — Имаш ли някого тук, в полицията, когото...

— Нищо по-лесно — заяви Дрейк. — Един от хората ми е акредитиран като специален кореспондент и има достъп до пресцентъра. Освен ако е строго поверително...

— Веднага се свържи с него. Ще имам нужда от съдействие. Облечи се и иди в бюрото си, Пол. Трябва бързо да действаме.

— Защо така мислиш?

— Мисля, че този тип Флийтуд е доста хитър — каза Мейсън — в следващите шейсет минути можем или да загубим, или да спечелим делото относно моята клиентка.

— Е, добре — отвърна Дрейк. — Ще се свържа с моя човек и ще му наредя да отиде в полицията. Нещо друго?

— Засега това е всичко. Почакай! Фермерът Овърбрук изглежда добродушен недодялан великан, но бих желал да се осведомя малко повече за него.

— Не разговаря ли с него, Пери?

— Естествено, но не можах да говоря с него, както ми се щеше, заради Флийтуд и защото претендирах, че Флийтуд е съпруг на Гърти.

— Разбирам. О'кей, ще се опитам да събера някои сведения. Още сега ще завъртя няколко телефона, а след петнайсет минути ще

бъда в бюрото.

— Превъзходно — зарадва се Мейсън. — Ще се видим там.

Мейсън излезе от кабинета, запъти се към отдела за разследване на убийства и попита полицаия на пропуска:

— Лейтенант Трег тук ли е?

— За щастие е тук — отвърна мъжът. — Беше в кабинета си, когато стана известно за значителен напредък по случая Олрид.

— Предайте му, че Пери Мейсън желае да го види.

— В момента не може да приема никого. Разпитва свидетел и...

— Само му кажете, че Пери Мейсън е отвън и иска да го види за две минути. Кажете му, че е важно за разпита на Флийтуд.

— Добре, ще му предам — каза полицаият, напусна поста си и се запъти към кабинета на Трег. След минута се върна и каза:

— Почакайте няколко минути, мистър Мейсън. Трег ще излезе, щом му се удаде такава възможност.

Мейсън кимна, извади цигара и се настани на един от нетапицираните дъбови столове.

Наполовина бе изпушил цигарата си, когато вратата се разтвори шумно и лейтенант Трег енергично се приближи към Мейсън.

— Здравейте! Какво има?

Мейсън пристъпи към него, улови го подръка и го отведе в отдалечения край на стаята:

— Винаги ме упрекувате, че не ви съдействам. Този път сторих точно това.

— Така е по дяволите! Как го открихте?

— Знаех, че по всяка вероятност страда от амнезия.

— О'кей. И какво друго?

— Паметта му се възвърна точно преди да влезе в полицията.

— Служителят от пътната полиция ми каза същото.

— Веднага щом паметта му се възвърна, той, разбира се, забрави всичко, което му се е случило през времето, когато е страдал от амнезия. Помни, че е вървял край някакъв жив плет в двора на Олрид, нещо го е ударило, изгубил е съзнание и не помни нищо до мига, когато се е озовал пред полицейското управление.

— В момента се преборвам с амнезията му — мрачно изсумтя Трег — и се надявам да го излекувам.

— Може би ще мога да ви помогна. Разбирате ли, ние знаем доста много за това какво му се е случило през последните два-три дни.

— Е, добре, кажете.

— Всяко нещо си има цена.

— Тъй ли?

— Да.

— Каква е тя?

— Искам да се видя с мисис Олрид.

— Няма свиждания нощем.

— Пфу — възмути се Мейсън, — първо, неин адвокат съм и второ, всъщност вие не сте я арестували и обвинили в каквото и да било. Просто я задържахте, за да ви е под ръка.

— Трябваше да се досетя, че това е уловка — подхвърли Трег.

— По дяволите! — извика Мейсън. — Гледат ли се зъбите на подарен кон?

— Точно това възнамерявам да сторя — отвърна Трег. — Всеки път, когато ми подарявате нещо, ще бъде нащрек.

— Е, добре. Правете каквото си искате. Но няма да откриете друго освен зъбите му. Няма да проговори и да ви каже възрастта си. Ако ми се доверите, конят ще се разприказва.

— А може и хубавичко да ми се присмее — подозрително смънка Трег.

Мейсън сви рамене.

— Какво ще стане, след като разговаряте с мисис Олрид?

— Тя ще даде показания. Ще ви разкаже точно какво се е случило.

Трег му попълни пропуска:

— Тъй да бъде, дайте това на полицейската инспекторка.

— По-добре й телефонирайте — предложи Мейсън. — Така ще ме улесните. Мисис Олрид ще се облече и ще...

— Добре, добре — съгласи се Трег, но добави: — Но помнете, че тя трябва да даде показания!

— Ще го направи — увери го Мейсън.

— Кога?

— В осем сутринта.

— Защо не преди това?

— Не преди това.

— Защо е това забавяне?

— Защото трябва да закуси — отвърна Мейсън. — Може да получи язва, ако говори на празен стомах.

— Дадено, а кога ще ми дадете информация за Флийтуд?

— Ще дойда пак преди да разпитате мисис Олрид и да ви дам мунициии, с които ще разпердушните тази история с амнезията.

— Обещано?

— Обещано — мрачно потвърди Мейсън. — Беше при един фермер на име Овърбрук. Влязъл и казал, че няма представа кой е. Ще ви дам възможност да разбиете на пух и прах алибито му. Ще ви дам мунициите, а вие ще стреляте.

— О'кей, ще позвъня на инспекторката. Идете и се вижте с мисис Олрид.

Мейсън взе пропускар, който лейтенант Трег бе написал, и се отправи към отделението на задържаните. След като чака десетина минути, го отведеха при мисис Олрид, която явно бе разбудена от дълбок сън и не бе имала възможност да се гримира.

— Открихме Флийтуд — й каза Мейсън.

— Къде?

— При фермер на име Овърбрук. Говори ли ви нещо това име? Тя поклати глава.

— На седем километра и половина от местопроизшествието — продължи той. — Според Флийтуд той е отишъл в понеделник вечерта пеш до къщата на Овърбрук и страдал от амнезия. Някакви предположения?

Тя отново поклати глава.

— Искам да ви дам последна възможност да премислите вашата версия.

— Какво искате да кажете?

— Това ли е истината?

— Да.

— Имам предчувствието, че Флийтуд ще хвърли вината върху вас — предупреди я Мейсън.

— По какъв начин?

— Не зная — отвърна Мейсън. — Зная със сигурност, че не страда от никаква амнезия, това е чиста измама. Той сам се издаде малко преди да го отведе в полицията.

— Тогава той ще им каже всичко?

— Ще им разкаже всичко до момента, когато е бил ударен по главата. След това той не знае какво се е случило. Не може да си спомни.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се — увери я Мейсън. — Трябва да приеме тази

версия, защото човек, който страда от истинска амнезия не помни нищо от това, което му се е случило през периода на амнезия.

— Но дали Флийтуд го знае?

— Дявол го взел, знае го — отвърна Мейсън и се изсмя: — Постарах се да му го втъпя.

— А, разбирам.

— Сега идваме на най-важното — каза Мейсън. — Докато мълчахте и не давахте показания, Трег не смееше да действа: да ви обвини в убийство и да говори пред журналистите при уликите, с които разполагаше. Боеше се, че след като залови Флийтуд, нещата могат да вземат друг обрат. Сега положението е различно. Струва ми се, че Флийтуд ще обвини вас. Моята стратегия е отсега да го привлечат като обвиняем.

— Какво искате да кажете?

— Ако мога, ще му го лепна на него — изсмя се Мейсън.

— Но защо?

— За да ви спася.

— Искате да кажете, че ще му скроите лъжливо обвинение в убийство?

— Така ще го впримча, че наистина да му стане жежко и да започне да се гърчи. Разберете, с версията си за амнезия той има предимство, крие се зад пълната липса на памет. И става много уязвим, защото независимо, че не може да бъде разпитван в полицията за онова, което се е случило след удара в главата му, той естествено не може нищо да отрече. Следователно, мога да го обвиня във всевъзможни престъпления и той не е в състояние да се защити. Трябва да ги приеме с наведена глава и единственото оправдание, че не помни. Ще трупам съчки, докато каруцата се преобърне.

— Но ако предположим, че... ако предположим, че дотогава измисли версия, която...

— Точно така — съгласи се Мейсън. — Ще се помъча да форсирам нещата, преди да успее да измисли каквото и да било. Веднъж притиснат до стената, той ще се опита да хвърли обвинението върху вас. Ще се кълне в Дявола и Бога. Досега само двама души може да са убили съпруга ви и да сложат трупа в колата ви. Вие и Флийтуд. При подобен процес симпатиите ма обществеността са от голямо значение. Ако откажете да говорите, ако следователят окаже истински натиск върху вас, този факт бързо ще получи гласност на страниците на вестниците, ще събуди подозрение

към вас и ще отблъсне читателите. Утре сутринта Трег ще ви разпита. Трябва да отговаряте свободно и откровено. Ще се помъчите да го убедите, че сте невинна. Няма да е лесно. Ако сте искрена, ще успеете. Ако не сте, по-добре обмислете още веднъж...

— Аз казвам истината, мистър Мейсън.

— Тогава няма какво повече да ви кажа.

— И ще отговоря на въпросите на лейтенант Трег.

— Направете така, че подозренията да паднат върху другия — посъветва я Мейсън. — Говорете чистосърдечно с Трег. Позирайте за вестниците. Изповядайте се на всички, без да скривате нищичко. Единственото важно нещо е да казвате истината, защото ако се опитате да излъжете, ще ви хванат, а ако ви хванат в лъжа, това ще означава доживотен затвор, дори смъртно наказание.

— Казах ви истината, мистър Мейсън.

— Е, добре. В осем утре сутринта започвате предаването.

— И смятате, че ще успеете да принудите Флийтуд да говори преди този час?

— Аз ще се поразшетам и така ще притисна Боб Флийтуд до стената, че нервите му няма да издържат.

— Изключително мил сте, мистър Мейсън — благодари му тя.

— И още как! — засмя се Мейсън. — Мимоходом, докато им казвате, че Патриша е резнала края на плета с колата си и сте открили там Флийтуд в безсъзнание, гледайте да подчертаете, че Патриша не е мислела, че е ударила някого.

— Но това не е утежняващо вината обстоятелство? Патриша би трябвало да знае, нали?

— Естествено, че би трябвало да знае. Нима мислите, че тя го е блъснала?

— Но как, мистър Мейсън... аз... Сигурно е тя!

— Пфу! — възмути се Мейсън. — Съпругът ви е паркирал така, че Патриша да мине през плета. Именно съпругът ви е открил Флийтуд, проснат в тревата.

Очите ѝ се разшириха внезапно, тя осъзна какво се бе случило:

— Според вас всичко това е било клопка...

— Разбира се, че е било клопка — увери я Мейсън. — Мъжът ви е ударил Флийтуд по главата. Мислел е, че го е убил. Трябвало е по някакъв начин да скрие трупа, при това на човек с фрактура на черепа. Най-доброто, което е могъл да измисли, е било да внуши на Патриша, че тя го е блъснала с колата си, и обвинението да падне

върху нея.

Мисис Олрид притисна кокалчетата на пръстите си към устните си.

— Обмислете всичко още веднъж — посъветва я Мейсън. — Не наблягайте на това обстоятелство. Оставете на лейтенант Трег да се досети. Така ще бъде негов плюс.

И Мейсън излезе, като я остави замислена.

ГЛАВА XIV

— Тук ли е Дрейк? — попита Мейсън нощния пазач, който го отведе догоре с асансьора.

— Да, дойде преди петнайсет-двайсет минути. — Вие двамата май работите денонощно.

— Само гледаме да не се правят много пакости — пошегува се Мейсън.

Дрейк имаше телефонистки двамайсет и четири часа в денонощието, затова Мейсън, като отвори вратата на бюрото, посочи с палец към вътрешния кабинет на Дрейк и повдигна въпросително вежди.

Момичето, което в момента вдигаше слушалката, кимна и махна с ръка.

Мейсън отключи вратата откъм тясната чакалня, тръгна по дългия коридор и влезе в кабинета на Дрейк.

Дрейк разговаряше по телефона. Направи знак на адвоката да седне и каза в слушалката:

— А да, разбрах. Дай ми още веднъж адреса. Благодаря. Не, останете на поста си. Просто се ослушвайте и се помъчи да откриеш нещо. Обади се незабавно, ако се добереш до нещо значително.

Остави слушалката и каза:

— Е, това е новина, но не знам доколко е важна.

— Каква е тя? — попита Мейсън.

— Позвъни моят човек от пресцентъра на полицията.

— Какво е разбрал?

— Според последните сведения Флийтуд все още се придържа към версията за амнезия.

— Това не е нещо ново. Искам да говоря с теб за това, Пол. Нещо друго?

— Престорил се е, че паметта му току-що се е възвърнала и се обадил на приятелката си.

— Узнал ли е твоят човек номера ѝ?

— Името ѝ, телефонният номер и адресът ѝ.

— Как се казва?

— Бърнис Арчър.

— Досега никой не бе споменал това име. И какво?

— О, просто ѝ е позвънил, за да ѝ каже, че е получил амнезия, че е научил в полицията, че е бил във фермата на човек на име Овърбрук, че преди малко си е възвърнал паметта и че тя в никакъв случай не бива да обръща внимание на нито, което чуе за него, преди той лично да ѝ обясни всичко.

— Труден ли е бил разговорът им? — позаинтересува се Мейсън.

— Какво искаш да кажеш?

— Дали момичето е било развълнувано?

— Не, явно не е имало нищо необичайно. Позвънил, разговарял с нея и после затворил.

Мейсън смръщи вежди:

— Не ми се струва нормално, Пол.

— Защо?

— Представи си, че си на мястото на момичето. Всичките ти приятели знаят, че този мъж е твоят приятел. Внезапно той изчезва. Говори се, че е избягал с омъжена жена. Изобщо не ти се обажда, после като гръм от ясно небе ти телефонира и заявява: „Виж какво, скъпа моя, не вярвай на нищо, което чуеш за мен. Изгубих паметта си. Ще дойда да те видя при първа възможност.“ Има нещо, което издиша.

— Смяташ, че момичето би трябвало да изпадне в истерия?

— При всички случаи поне да се разстрои, да плаче, да го укорява и накрая да го попита: „Обичаш ли ме? Кажи, обичаш ли ме? Кажи ми, че другата жена не е нищо за теб.“ Нали ти е ясно?

— Така би трябвало да бъде.

— Разбира се — каза Мейсън. — Имам си неприятности, Пол, и търся с какво да се заяда.

— Какво стана?

— Клиентката ми разказва една версия, която вероятно е о'кей. Кълне се, че говори истината. Може би тази версия ще издържи, но трябва да бъде подкрепена с необорими доказателства, в противен

случай ще се разпадне на пух и прах.

— Е, добре?

— Този Флийтуд — продължи Мейсън — е загазил. Измисли тази история със загубата на паметта и аз успях да го предам в ръцете на полицията, преди да е имал възможност да измисли нещо друго. В момента той е обвиняем номер едно за убийството на Бъртърнд Олрид. Последен го е видял жив и не може да отрече, че го е убил, защото изобщо не помни какво се е случило. Очевидно човек толкова интелигентен като Флийтуд няма безропотно да приеме подобно положение. Единственото, което може да стори, е публично да признае, че не е имало никаква амнезия, че помни всичко.

— В мига, в който направи това, той се излага на голяма опасност — прекъсна го Дрейк.

— Зная — съгласи се Мейсън — и точно на това разчитам, за да подкрепя с доказателства версията на мисис Олрид — разбира се, много зависи от това какво ще каже той, когато започне да говори истината.

Дрейк недоверчиво поклати глава:

— Ако е взел колата на мисис Олрид, той последен е видял съпруга ѝ жив. Ако надрънка куп измислици за амнезията си в полицията и оттам узнаят журналистите, а после се отметне и заяви, че през цялото време си е давал ясна сметка какво става, това няма да промени много нещата. Според мен за него е най-добре да се придържа към версията за амнезията си, независимо, че няма да е леко.

— Прав си. Пол — отвърна Мейсън, — но ние не желаем той да направи онова, което е добре за него. Искаме да направи онова, което е от полза за клиентите ни. Ще го принудим да действа прибързано. Според мен той ще каже истината за амнезията и когато реши да го стори, ще е обмислил всичко превъзходно.

— Ще трябва добре да се потруди — вметна Дрейк.

— Може би е достатъчно умен за това. Бих искал да го пришпоря, Пол. Искам да го принудя да говори, преди да е напълно готов. Така да му припари под петите, че да се загърчи от болка.

— Какво ще предприемеш?

— Мисля да започна с приятелката му.

— Да отидем първо при нея утре сутринта и...

— Защо не сега?

Дрейк присви рамене.

— Къде живее? В апартамент ли, Пол?

— Аха.

— Флийтуд й се е обадил. Будна е, вероятно размишлява. Да, отидем и да поговорим с нея.

— Нямам нищо против — съгласи се Дрейк. — Преди малко изпих почти половин литър кафе и без друго няма да мигна цяла нощ. Сигурен бях, че ще ми изнамериш предостатъчно занимания.

— Великолепно — зарадва се Мейсън. — Ще отидем с твоята кола. Имаш ли адреса?

— Да.

— Да вървим.

Напуснаха офиса и се качиха в колата на Дрейк. Мейсън мигновено отпусна глава на облегалката и притвори очи.

— Капнал си — забеляза Дрейк.

— Просто мисля — отвърна Мейсън. — Това не е обикновен казус, когато не знаеш какво се е случило или как се е случило. Това е казус, в който прокурорът ще обвини един или двама души в убийство. Единият или другият от двамата неизбежно трябва да е виновен, съгласно известния досега фактически материал. Ако клиентката ми лъже, вероятно е виновна. Ако е така, ще я защитавам, доколкото мога, и друго няма да ме интересува, но ако Флийтуд е престъпникът, а иска да прехвърли обвинението върху моята клиентка, ще се помъча да го надхитря.

След петнайсетина минути Дрейк забави и спря пред един жилищен блок.

— Ето тук е. Като че ли ще трябва да пообиколим, за да паркираме. Задръстено е с автомобили.

— Защо не ей там, отсреща? Край пожарния кран.

— И?

— Гарираш, но все пак оставяш достъп до крана в случай на пожар.

— А, не се тревожи — пошегува се Дрейк. — В случай на пожар пожарникарите тъй или инак стигат до крана. Автомобилът ти ще пострада, но те ще си свършат работата. Веднъж видях кола, оставена заключена пред пожарен кран. Избухнал пожар и момчетата пробихли по една дупка от двете страни на колата, прекарвали маркуча и отишли да гасят. Когато собственикът се върнал, заварил колата си с издълбан в нея тунел, глоби за паркиране пред пожарен кран и просрочен паркинг.

— Навярно друг път няма да повтори грешката си — изсмя се Мейсън. — Онзи човек като че ли се кани да тръгва. Ето, отключва „Дожда“. Пол, да изчезваме, бързо!

Мейсън се смъкна долу на седалката.

— Какво ти става? — — шита Дрейк, като ускори.

— Този човек е Джордж Джеръм, партньорът на Олрид.

— Искаш ли да го проследим?

— По дяволите, не! — отвърна Мейсън. — Не е важно къде отива, важното е къде е бил.

— Искаш да кажеш, че...

— Разбира се. Бил е при приятелката на Флийтуд. Как ѝ беше името?

— Бърнис Арчър.

— Обиколи блока, после се върни. Може би ще успеем да заемем мястото на Джеръм.

— Какво огромно животно! — удиви се Дрейк.

— Аха.

— Такъв мъжага може да те сграбчи и да те умъртви с голи ръце. Не бих искал да го срещна в някоя уличка нощем!

— Може би точно това ще ни се случи, преди да свърши делото — подхвърли Мейсън. — Не ми харесва, че толкова си пъха носа.

— Какво иска?

— Казва, че са му необходими показанията на Флийтуд, но добре пресети, за да осигурят защитата му в друго съдебно дело.

Мейсън отново се настани удобно на седалката. Дрейк обиколи блока, видя, че мястото, оставено от колата на Джеръм, е все още свободно и ловко гарира.

Входната врата беше заключена в този час на нощта, но имаше осветено табло с домофон и звънци.

Дрейк прокара пръст по имената, докато откри името Бърнис Арчър, и натисна бутона.

— Ами ако използва домофона? — попита той. — Какво ще ѝ кажем?

— Най-вероятно да натисне бутона за вратата — невъзмутимо отвърна Мейсън. — Ще помисли, че Джеръм се връща.

Почакаха малко, след това Дрейк повторно натисна звънеца.

Чу се звън и Мейсън с ръка върху топката, разтвори вратата:

— Хайде, Пол, да вървим.

Тесният вход бе слабо осветен, но видяха коридор и светъл

четириъгълник — указание, че там се намира асансьорът.

— Джеръм ни е оставил асансьора — подметна Мейсън.

Минаха по коридора, застлан с тънка пътека, влязоха в асансьора и Дрейк натисна копчето. Асансьорът бавно се понесе нагоре.

— Ти ли ще говориш или аз? — попита Дрейк.

— Започни ти — отвърна Мейсън. — Представи се за детектив.

Не й казвай дали си от полицията или частен детектив, ако не те пита. Задавай й въпроси за Флийтуд, кога за последен път е разговаряла с него и неща от този род. Аз ще се намеся, ако ми се удаде случай. Не ме представяй, остави я да мисли, че също съм детектив.

Асансьорът спря. Вратата бавно се отвори. Като огледа номерата на апартаментите, Дрейк заяви:

— Ето тук е, Пери, вдясно.

Дрейк почука.

Отвори им около двацет и петгодишна русокоса жена със сини очи и хубава кожа, която почти не се нуждаеше от грим. Коприненият халат разкриваше удивителна фигура.

Леглото, вградено в стената, беше разтворено, завивките измачкани, както и възглавницата. Вратата на гардероба беше разтворена и вътре висяха няколко рокли.

Дрейк каза с делови тон:

— Казвам се Пол Дрейк. Може би сте чувала за мен. Детектив съм.

— Мога ли да видя картата ви, ако обичате? — хладнокръвно попита тя.

Дрейк погледна въпросително Пери Мейсън, после извади портфейла си, разтвори го за миг и понечи да го прибере в джоба си.

— Почакайте, моля. — Тя спокойно взе портфейла, разгледа картата и заяви: — А, разбирам, това е разрешителното ви за частен детектив.

— Точно така.

— А джентълменът с вас? — попита тя.

— Казвам се Мейсън — усмихна се адвокатът.

— Детектив ли сте?

— Не.

— Мога ли да попитам какъв сте тогава?

— Адвокат.

— О-о — възкликна тя и след миг се досети: — Вие сте Пери

Мейсън, нали?

— Да.

— В такъв случай сте адвокатът на мисис Олрид.

Мейсън явно се наслаждаваше на ситуацията:

— Отгатнахте.

— Моля, седнете, господа.

Тя посочи към столовете, а самата седна на края на леглото.

Краят на халата се разтвори и разкри обут в копринен чорап крак. Тя беше с обувки.

— Доста късно, не мислите ли?

— Работата ни е специална — засмя се Мейсън.

— Предполагам.

— А и разбрахме, че вече са ви обезпокоили.

— Как, ако мога да попитам?

— Боб Флийтуд ви се обади.

— А, да.

— Говорихте ли с него?

— Да.

— И какво ви каза?

— Просто, че паметта му се е възвърнала. Радвам се, че е така.

— Знаехте ли, че е изгубил паметта си?

— Не.

— Но той ви каза по телефона, че е имал амнезия?

— Да.

— Откога познавате Боб Флийтуд, мис Арчър? — намеси се

Дрейк.

— От около шест месеца.

— Добри приятели ли сте?

— Харесва ми.

— А той харесва ли ви?

— Мисля, че да.

— Чухте ли, че е избягал с омъжена жена?

— Разбрах, че е изчезнал.

— Чухте ли, че мисис Олрид е избягала с него?

— Не.

— Четете ли вестници?

— Да.

— Не прочетохте ли, че полицията разпитва мисис Олрид?

— Разбрах това.

— Не знаехте ли, че е изчезнала заедно с Боб Флийтуд?

— Не мислех, че е така. Не.

— Но знаехте, че във вестниците намекнаха за това?

— Да.

— Вие не вярвахте, че той е с нея?

— Не.

— Вярвате ли го сега?

— Не зная, Ще чакам, докато мога да говоря с Боб.

— Кога очаквате да го видите?

— Възможно най-скоро, ако мога. Когато ми разрешат. Узнах, че е задържан като главен свидетел.

— Знаехте ли, че Бъртрънд Олрид е убит?

— Чух го по радиото.

— Какво точно ви каза Боб, когато ви позвъни?

— Само че е задържан, че вероятно ще го задържат поне един ден и че е имал пристъп на амнезия, че в полицията му казали, че са го открили при човек на име Овърбрук, но паметта му се е възвърнала и сега се чувства нормално.

— Зарадвахте ли се, когато чухте всичко това?

— Естествено.

— Навярно много сте се изненадали?

— Не съвсем, Боб и друг път е имал пристъпи на амнезия.

— А, така ли?

— Да.

— Знаехте ли за тях?

— Той ми каза.

— Известно време преди последния пристъп ли?

— Да.

Дрейк погледна Мейсън и сви рамене.

— Имате ли кола? — рязко попита Мейсън. Тя се обърна и изгледа Мейсън предпазливо и преценяващо, както борец — противника си.

— Да — неохотно отвърна младата жена.

— Откога?

— От шест месеца.

Мейсън и Дрейк се спогледаха. Бърнис Арчър спокойно продължи:

— Купих я малко преди да срещна Боб Флийтуд, ако възнамерявате да съпоставяте фактите за този шестмесечен период от

време, мистър Мейсън.

— Ни най-малко — възрази Мейсън. — Просто забелязах, че два пъти вече споменахте този интервал от шест месеца.

— Това е вярно.

— Снощи, в понеделник, вие излязохте с колата си, нали?

Тя го загледа продължително:

— Какво ви влиза в работата?

— Интересува ме.

— Не виждам защо.

— Зависи къде сте ходила.

— Отидох до апартамента на една приятелка, взех ѝ с колата си и дойдохме тук. Тя пренощува тук.

— Защо направихте това?

— Какво имате предвид?

— Мислехте ли, че се нуждаете от алиби?

— Що за глупост! Щеше ми се да поговоря с някого. Взех приятелката си и я доведох вкъщи. Говорихме до среднощ, после заспахме.

— Боб Флийтуд постъпва наивно — подхвърли Мейсън.

— Така ли?

— Да.

— В какъв смисъл?

— Струва ми се, че версията за амнезия само ще му навреди.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че можеше да измисли нещо по-добро.

— Боя се, че не ви разбирам, мистър Мейсън.

— Напоследък амнезията доста се използва от престъпниците.

Много често, когато някой иска да избяга от отговорност, заявява, че е изгубил паметта си.

— Разговаряхте ли с Боб?

— Да.

— Не вярвате ли, че наистина страда от амнезия?

— Не.

— Защо му е притрябвало да се преструва?

— Това го спасява от твърде затруднено положение.

— Май нищо не разбирам.

— В противен случай ще трябва да каже какво знае за смъртта на Бъртрънд Олрид.

— Той не знае нищо по този въпрос.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Напълно сигурна съм, че не знае нищо.

— Какъв курс по телепатия посещавате? — подигравателно попита Мейсън.

— Не ми е нужно да изучавам телепатия, за да зная какво е станало. Съвсем очевидно е, че мисис Олрид е убила мъжа си.

— Защо сте толкова сигурна?

— Не съм глупава, мистър Мейсън, Идвате и ми казвате какво трябва да направи Боб, а аз зная, че сте адвокат на мисис Олрид. Следователно, вие искате Боб да направи онова, което е най-изгодно за мисис Олрид, а не за него самия.

— Съвсем не. Мъча се да защита интересите на клиентката си, но независимо от това считам, че Боб трябва да се откаже от тази версия. Всъщност рано или късно, ще бъде принуден да го стори.

— И идвате тук с надеждата, че ще ми внушите тази мисъл и след това аз на свой ред да я внуша на Боб, Така ли?

— Само отчасти.

— Господи, каква изключителна загриженост към човек, когото почти не познавате, мистър Мейсън. Да се разкарвате в три часа посред нощ, вие, толкова скъпоплатен адвокат, да ме будите, за да ми нареждате какво трябва да прави Боб. Наистина трогателно от ваша страна!

— Постъпете, както искате — отвърна Мейсън.

— Така и възнамерявам. А сега нека ви кажа нещо.

— Какво?

— Отървете се от мисис Олрид като клиентка. Прехвърлете другиму защитата ѝ.

— Защо?

— Защото нямате никакъв шанс, никакъв шанс да спечелите.

— Мислите, че тя е убила мъжа си?

— Зная, че е убила мъжа си!

— Един шофьор може да ѝ осигури съвършено алиби. Качила се е на автостоп в колата му.

— Преди или след смъртта на мъжа си?

— Преди.

— Откъде знаете?

— Зная.

Тя се изсмя:

— Защото така ви е казала. Това е единственият начин да

узнаете каквото и да било. А това не е достатъчно, мистър Мейсън. Бих желала да можех да ви кажа каквото зная, но не бива. И хората, които водят следствието, няма да са доволни, ако ви кажа, но мога да ви посъветвам само едно: не се залавяйте със защитата на тази жена. А сега, ако ме извините, бих искала да си легна и да спя.

— Вие сте си била легнала, нали?

— Точно така.

— Винаги ли обувате чорапи и обувки, когато се обажда по телефона? — попита Мейсън.

Тя втренчи поглед в Мейсън, без да отговори.

— Имала сте друг посетител?

— Посетител ли, мистър Мейсън?

— Да.

— Съжалявам, мистър Мейсън, но не съм свикнала да приемам гости в този час на нощта.

— Дори не и Джордж Джеръм?

Тя го изгледа хладно с присвити очи:

— Наредил сте да наблюдават апартамента ми?

— Преди да ви отговоря, кажете ми дали сте разговаряла с Джордж Джеръм — каза Мейсън.

Вместо отговор тя се доближи до телефона, вдигна слушалката, набра номера на телефонистката и каза:

— Свържете ме, моля, с полицията. Спешно е. — Миг след това продължи: — Искам да говоря със следователя, натоварен с убийството на Бъртърнд К. Олрид.

— Капитан Трег — подсказа ѝ Мейсън. — Това е човекът, когото търсите.

— Благодаря ви, мистър Мейсън — каза тя и после в слушалката: — Свържете ме с лейтенант Трег, моля.

Почака един миг, след това продължи:

— Ало, лейтенант Трег ли е на телефона? Тук е Бърнис Арчър, да, момичето, на което Боб Флийтуд телефонира преди малко. Струва ми се, че съм свидетел по делото. Мога да дам сведения, които вероятно ще бъдат важни. Адвокат на име мистър Мейсън и някой си мистър Дрейк, детектив — да, точно така. Пери Мейсън и... Пол Дрейк, нали така? Да, те са в апартамента ми. Мистър Мейсън настоятелно иска да му кажа какво зная и... много ви благодаря, лейтенанте, просто исках да бъда сигурна. Струваше ми се, че точно това бихте искал да сторя.

Тя затвори и се обърна към Мейсън с усмивка:

— Лейтенант Трег ме предупреди да не казвам абсолютно нищо никому, преди срещата си е него, че трябва да отида в полицията веднага и ако продължавате да стоите тук и да ми пречите, ще изпрати охрана. А сега, господа, бъдете така добри да си тръгнете, за да се облека.

— Хайде, Пол, да вървим.

— Мистър Мейсън, моля ви се, постъпете, както ви посъветвах. Отървете се от тази жена.

— Защо?

— Защото е виновна и дори вие не можете да я спасите.

Мейсън се ухили:

— Бяхте саркастична по повод загрижеността ми за Боб Флийтуд. Дирехте подбудите ми. Сега ролите ни са разменени. Вашата загриженост да изоставя клиентката си — за мое добро, естествено — наистина е трогателна. Не означава ли това, че искате да поднесете хубав подарък на приятеля си?

Тя прекоси стаята и застана до вратата:

— Все пак ви предупредих.

— Благодаря ви.

— Лека нощ — каза тя мило, като им отвори вратата.

Излязоха в коридора. Едва в асансьора Мейсън мрачно заключи:

— Тя е по-умната от двамата.

— Ти ли ще ми го кажеш! — възхити се Дрейк. — Ей Богу, Пери. Жена с такава външност и плюс това ум!

— Не се заблуждавай нито за миг, тя е динамит! — съгласи се Мейсън. — Сигурна е, че обвинението ще падне или върху приятеля й, или върху мисис Олрид и се е съюзила с приятеля си.

— Джеръм я е посетил. Джеръм е замесен в случая, но все още не явно. Всички тези хора изгарят от нетърпение да влязат във връзка с Флийтуд. Навярно Джеръм я е информирал за всичко, което полицията знае досега.

— При условие, че самият той е в течение — усъмни се Дрейк.

— Струва ми се, че е — отвърна Мейсън. — Тъй или иначе, отвори ти се работа, Пол. Свържи се с телефонната компания, внуши им, че е изключително важно. Трябва да получиш достъп до записите им и да провериш дали някой се е обаждал на номера на Бърнис Арчър от Спрингфийлд в понеделник по някое време или от някоя бензиностанция по планинския път.

— Смяташ, че Флийтуд е установил връзка с нея?

— Сигурно. Опитай с телефонната компания, разпитай в мотела, където бяха отседнали. Провери в бензиностанциите по пътя. Бас държа, че Флийтуд не ѝ се е обадил за пръв път от затвора, откакто е заминал. А ако ѝ се е обадил преди това, обзалагам си главата, че е забъркана в тази история и то чак до витите си вежди.

— Знаех си, че ще ми натресеш такова чудо на главата! — недоволно изсумтя Дрейк.

Мейсън се усмихна:

— Не искам да разочаровам клиентите си. Това ще бъде един вид разгриване. Малко по-късно се надявам да ти възложи истинска работа.

— Тъй ли?

— Аха, искам да възстановиш по часове какво е правила Бърнис Арчър от събота на обед. Всъщност искам да зная къде е била всеки миг, какво е правила и с кого. Откри ли нещо за Овърбрук?

— Само от съседите. Тон е добряк, муден, честен и беден. Ипотекирал имота си преди около година, когато направил неизгодна инвестиция, но е трудолюбив и неуморен и сега изплаща ипотеката. Междувременно не харчи нищо, освен за кучето си. Купува храна за кучето. Стиска си кесията, рядко напуска ранчото и пести всеки цент, дори купува престоаял хляб.

— Съществува ли вероятност да е познавал Флийтуд?

— Едно на милион, Пери.

— Добре, Пол, действай.

— С Овърбрук ли да се занимавам?

— Не, картината с него е ясна. Започни да издирваш кой се е обаждал на Бърнис Арчър. Обзалагам се, че Флийтуд ѝ е позвънил.

Дрейк широко се прозина.

— Знаех си, че няма да ми остане време за сън — подхвърли той.

ГЛАВА XV

Малко преди шест часа сутринта телефонът в апартамента на Мейсън рязко зазвъня.

Адвокатът, който дремеше на креслото до масичката с телефона, вдигна слушалката и припряно попита:

— Какво открихте?

— Открихме още улики, Пери — чу се гласът на Пол Дрейк.

— Какво по-точно?

— Проследихме телефонно обаждане до Донибрук 6981, номера на Бърнис Арчър. Това е станало в понеделник около седем часа вечерта от бензиностанция на седем километра и половина от Спрингфийлд. Моите хора са отишли дотам и са разговаряли със собственика, на име Лейтън, който съвсем ясно си спомня случая.

— Продължавай — възбудено го подкани Мейсън. — Какво е станало?

— Появила се кола и спряла да зареди. Жена, която според описанието му може да бъде мисис Олрид, му каза да напълни догоре резервоара. В колата имало мъж, който отговаря на описанието на Флийтуд. Изглеждал потънал в странна летаргия. Според думите на Лейтън седял отпуснат като чувал, а жената вършела всичко. Отначало собственикът помислил, че е пиан, но после заключил, че е безкрайно мързелив. Жената отишла до тоалетната и в мига, в който се скрила от погледа му, Флийтуд се съживил. Стремително излязъл от колата, втурнал се вътре в бензиностанцията, сграбчил слушалката на телефона, пуснал монета, поискал междуселищен разговор и набрал този номер. Собственикът на бензиностанцията помни всичко съвсем ясно, защото просто се смаял. Помислил, че мисис Олрид е съпругата на мъжа, че човекът иска да си уреди тайна среща с любовницата си или да обясни защо не е отишъл на срещата им. Собственикът не казал нищо и продължил да си върши работата, напълнил резервоара, проверил маслото и водата, измил предното стъкло, избърсал страничните стъкла. Следобеда било валяло, а сега само ръмяло. Непознатият чакал да го свържат, без да откъсва поглед от дамската тоалетна. Жената излязла, преди той да може да проведе разговора си и мъжът изпуснал слушалката като опарен, върнал се в колата и седнал с напълно безучастно изражение. Телефонът зазвънял, когато жената плащала. Собственикът въпросително погледнал мъжа, който почти незабележимо поклатил глава. Когато колата потеглила, той отишъл и вдигнал слушалката. Телефонистката каза, че го свързва с Донибрук 6981 с мис Арчър, но собственикът обяснил, че човекът, който е поръчал разговора, вече си е тръгнал. Телефонистката заявила, че не се е забавила повече от четири минути, но той отговорил, че няма никаква разлика дали е било десет секунди или

половин час и няма какво да се прави, защото колата е заминала.

— Беше понеделник вечерта, нали? — попита Мейсън.

— Понеделник вечерта, малко след седем часа.

— Чудесно, благодаря! Не си лягай още, Пол, може да ти се отвори работа.

— Естествено, че ще ми се отвори работа — измърмори Дрейк.

— Ще трябва да бачкам и довечера. Смили се, Пери! Дай ми отдих.

— Ще си починеш, когато делото приключи — — утеши го Мейсън. — Стой си в бюрото, Пол. Струва ми се, че ще раздвижа нещата.

Мейсън затвори, после набра номера на полицията и поиска да говори с лейтенант Трег.

Гласът на Трег беше дрезгав и уморен поради недоспиване:

— Не обичам да ме безпокоят в този час на нощта. Кога ще ми дадете обещаната информация?

— Начаса идвам при вас. Чакайте ме.

— Дявол го взел, досега ви чаках!

— Спокойно, няма да чакате повече от четвърт час още. Ще разпердушина версията за амнезията на Флийтуд.

— А не — възрази Трег. — Вие ще ми дадете снарядите, а аз ще стрелям.

— Така не става — отвърна Мейсън. — Но ви обещах, че ще го смажа и ще го направя. Само че аз лично трябва да го сторя. Ако вие се опитате, всичко ще пропадне.

— Добре, идвайте. Ще ви чакам в кабинета си.

— След петнайсет минути съм при вас — увери го Мейсън, облече си палтото и подкара към полицейското управление.

Кабинетът на Трег беше внушителен, по стените имаше стъклени шкафове с ножове, пистолети и палки, като под всяко от оръжията имаше кратко описание на инцидента, при който е било употребено.

Мебелите също говореха за драматични преживявания.

Масивните дъбови маси бяха обгорени тук-там по краищата — някой е оставил запалената си цигара, за да отговори на телефона, после при съобщението за убийство или опит за убийство внезапно се е втурнал навън, а цигарата е издълбала черна дупка в масата. Имаше и драскотини и резки, когато някой полицай е метнал заловено оръжие или нож върху масата или някой затворник в отчаянието си е ударил с белезниците по дървото.

— Е, добре — извика лейтенант Трег, — какъв е резултатът?
— Флийтуд скрива ценна информация.
— Вече го казахте по телефона.
— Ще го докажа!
— Говорете.
— Доведете тук Флийтуд.
— Той ще бъде свидетел на обвинението.
— Как тъй?
— Той ще... — подхвана Трег.
— Да, да — прекъсна го Мейсън. — Съзнанието му е бяла страница, нищо не помни, следователно не може да бъде свидетел.
— Може да свидетелства в предварителното следствие.
— Друг път — саркастично го сряза Мейсън.
— Вижте какво, Мейсън, ако доведе Флийтуд и започнете да го притискате с въпросите си, а после той се изправи като свидетел и му подхвърлите нещо, което е казал при разпита тук, ще бъде ужасно.

— За кого?

— За мен...

— Защо?

— Защото съм ви разрешил да разпитвате свидетел по делото.

— Ако вашият свидетел не може да отговори, когато сте тук и можете да сте сигурен, че не го тероризирам нито сплашвам, какъв свидетел ще бъде, когато го изправите пред съда и мога да му задавам всевъзможни въпроси.

Трег помисли малко и каза:

— Добре, Мейсън. Ще го доведе тук, но искам да сме наясно по един въпрос.

— Какъв е той?

— Аз ще направлявам разпита. Ако въпросите ви не ми са по вкуса, ще му кажа да не ви отговаря. Щом ми се стори, че минавате границата, ще наредя да изведат Флийтуд и ще си тръгнете мирно и тихо.

Мейсън се прозя, запали цигара и отвърна:

— Защо се бавите?

Трег вдигна слушалката и нареди:

— Доведете Флийтуд при мен. Искам още веднъж да го разпитам.

Миг по-късно униформен полицаи отвори вратата и въведе Флийтуд в стаята.

— Здравейте, Флийтуд — поздрави Мейсън. Флийтуд го изгледа:

— Пак вие!

— Седнете — покани го Трег. — Искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Кой от вас по-точно?

— И двамата.

— Искам да спя — измърмори Флийтуд.

— И ние също — мрачно изсумтя Трег. — Но като че ли скоро няма да имаме такава възможност.

Мейсън се обърна към Флийтуд:

— Боб, вие добре се разбирахте с Бъртрънд Олрид, нали?

— Естествено.

— Загубил сте паметта си вследствие на удар по главата.

— Така е.

— Какво се случи?

— Откъде да знам? Вървах край живия плет и внезапно, зашеметен, загубих съзнание. Следващото нещо, което си спомням, е, че пътувах в кола с вас и казвахте, че ме водите в полицията. Имах смътен спомен за неща, случили се междувременно, но вече нищо не зная. Нямам абсолютно никаква представа. Тази част от живота ми е напълно заличена в паметта ми.

— Повтаряте все едно и също нещо като грамофонна плоча и накрая наистина ще се обиграете.

Флийтуд възмутено се обърна към Трег:

— Какво общо има той с всичко това? Има ли право да седи тук и да дрънка небивалици?

Трег понечи да каже нещо на Мейсън, но Мейсън го изпревари:

— Не помните нищо от мига, когато ударът се е стоварил върху главата ви, до момента, когато паметта ви се възвърна тук, в полицията?

— Абсолютно нищо!

— Така ли?

— Да, точно така! Колко пъти трябва да го повтарям?

— И през това време не знаехте кой сте, нали?

— Не знаех, разбира се. Страдах от амнезия. Зная само онова, което други са ми казали за случилото се.

— Може би не сте разговарял с когото трябва — хитро продължи Мейсън. — Има човек на име Лейтън, който е собственик

на бензиностанция на седем километра и половина от Спрингфийлд. Той твърди, че когато мисис Олрид е спряла да зареди и после е отишла в тоалетните, вие сте се спуснал към телефона и сте поискали Донибрук 6981. В случай, че не помните или имате нов пристъп на амнезия, Боб, това е номерът на Бърнис Арчър.

— Какво лошо има в това? Тя е моята приятелка.

— Зная — отвърна Мейсън. — Но как знаехте това през интервала, когато страдахте от амнезия и не знаехте кой сте?

Флийтуд щеше да каже нещо, но се отказа.

— И освен това — неумолимо продължи Мейсън — откъде знаехте номера ѝ, щом не сте помнел нищо от предишния си живот? Как помнехте името ѝ и как така сте бързал като луд да се обадите, докато мисис Олрид е отсъствала за една-две минути?

Столтът на Трег проскърца, защото лейтенантът свали краката си от кошчето за боклук и се изправи:

— Как се казва този човек, Мейсън?

— Лейтън.

— Къде живее?

— Собственик е на бензиностанция край пътя. Флийтуд знае добре мястото. След миг ще ви каже.

— Казвам ви, че не знаех кой съм...

— Но помнехте коя е приятелката ви и помнехте телефонния и номер!

Флийтуд замълча намусено под обстрела от въпроси.

— А сега вие ли ще кажете на лейтенант Трег или да доведе Лейтън?

— Не съм водил никакъв разговор по телефона — каза Флийтуд на Трег.

Мейсън се изсмя:

— Смятах, че не си спомняте абсолютно нищо, Боб. Това се е случило през периода ви на амнезия. Откъде знаете, че не сте говорил по телефона?

— Вървете по дяволите! — разгневи се Флийтуд, скочи на крака и замахна с юмрук.

Дългата лапа на Трег се стрелна през бюрото, сграбчи младия мъж за яката и го блъсна назад.

При този опит да бъде нокаутиран Мейсън дори не трепна, а Трег принуди затворника да седне на мястото си.

Мейсън хладнокръвно запали цигара, пусна дим към тавана и

подхвърли:

— Всичко е ясно, Трег. Ето ви убиеца.

— Какво значи това? — изкрещя Флийтуд. — Не можете да натопите мен! Опитват се да защитите клиентката си мисис Олрид!

— Естествено — съгласи се Мейсън. — Опитвам се да я защитя, като открия истинския убиец. Ето го, лейтенанте. Ето човек, който непрекъснато лъже. Той последен е видял Бърт Олрид жив.

Независимо, че твърди, че прекрасно се е разбирал с Бърт Олрид, това не е истина. Те жестоко са се скарали, преди Флийтуд да бъде ударен по главата. Никаква кола не го е блъснала. Той го знае, както и аз. И така, няколко пъти го хванахте в лъжа, заплел се е в паяжина от лъжи. Първо заявява, че не е знаел кой е, и това е лъжа. А сега твърди, че не помни да се е обаждал но телефона.

Флийтуд погледна с надежда лейтенант Трег, но онова, което прочете по лицето на Трег не го успокои.

— Е, добре — внезапно изрече Флийтуд, — ще ви кажа истината, цялата истина. Ще видите в каква трудна ситуация бях изпаднал. Олрид имаше съдружник в някои сделки в рудодобива, на име Джеръм. Той беше костелив орех. Когато повторно прегледах едни документи, открих, че Олрид мами Джеръм, а той не беше човек, когото можеш да измамиш току така. Грешката ми бе, че оставих Олрид да разбере, че знам всичко. Отначало се опита да ме подкупи, за да мълча. След това се помъчи да ме сплаши. А после внезапно стана изключително мил и любезен и заяви, че това е недоразумение и че ще ми обясни всичко, като ми покаже други книжа, но това можело да почака до сутринта, а сега да отида да вечерям с тях и да забравим работата за една вечер. Престорих се, че съм се хванал на въдицата, защото виждах, че е готов на всичко, а самият аз нямах оръжие. Неочаквано се изплаших. Просто исках да се махна, затова му казах, че отивам да се преоблека и се връщам за вечеря. По-рано през деня бях успял да се свържа по телефона с Джордж Джеръм и да му кажа името си, но Олрид внезапно бе проявил подозрение и бе тръгнал към стаята с телефона, затова бях принуден да затворя набързо и да дам вид, че се ровя в картотеката. В крайна сметка той реши, че не съм телефонирал, но бе мнителен и много раздражителен. И така, разделих се с него, като казах, че отивам да се преоблека, а той беше самата сърдечност, тупаше ме по рамото и ме наричаше „моето момче“. Беше противна, тъмна, дъждовна нощ. Работили бяхме до късно и предполагам, че беше

около седем и половина. Семейство Олрид вечеряха в осем и четвърт. Напуснах крилото на къщата, където се намират офисите на Олрид и тръгнах през двора, вървах край плета. И вярвайте ми, все се обръщах назад. Много ме беше страх. Стигнах до мястото, където плетът свършваше, и най-неочаквано искри изскочиха от очите ми. Разбира се, възможно е да съм бил ударен от колата, карана от Патриша Факсън, но вътрешното ми чувство е, че Олрид ме е праснал по главата с палката и вероятно ми е нанесъл още няколко удара, докато съм лежал на земята. Сега разбирам какво е станало. Патриша е бързала към къщи. Майка ѝ е била с нея. Видели са колата на Олрид, паркирана така, че задната ѝ броня почти излизала на алеята и реагирали по най-естествения начин: завили внезапно и малко прекалено рязко. Калникът на колата на Пат минал през края на плета. Именно това искал Олрид. Сметнал, че е извършил съвършеното престъпление. Единственото, което не е взел предвид, е била здравината на черепа ми. По-късно се преструваше на много угрижен, че Пат ме е блъснала. Патриша насмалко не полудя от тревога. Щом дойдох на себе си, осъзнах, че съм в опасност. Тогава, да ви кажа право, не знаех почти нищо за мисис Олрид, какво знае и дали е замесена в случилото се. Съзнавах само, че ми е зле, толкова зле, че надали ще мога и да пълзя, и съм в ръцете на хора, които искат да ме убият. Хрумна ми добра идея. Дадох си вид, че току-що идвам в съзнание. Необходимо беше. Олрид се канеше да ме натовари в колата си и да ме откара в болница. А знаех какво означава това. Така че отворих очи. И изиграх ролята на засегнат от амнезия човек. Струва ми се, че надхитрих Олрид. Не повярва напълно, но това беше чудесно разрешение за него. Ако наистина страдах от амнезия и не помнех нито кой съм, нито кои са моите съдружници, нямаше да бъда в състояние да кажа нищо на Джеръм. Нямаше дори да помня, че съм открил мошеничествата на Олрид. И Олрид имаше шанс да сключи сделката с Джеръм и да се наслаждава на успеха си. Олрид щеше да ме убие, ако се налагаше, но в никакъв случай иначе. Каза на жена си, че трябва да ме отведат на някое тихо място, тя да се представи за по-голямата ми сестра и всички тези глупости.

Флийтуд се обърна към Мейсън:

— Дайте ми цигара.

Мейсън му подаде цигара. Флийтуд я запали, ръката му така трепереше, че трябваше да крепи клечката кибрит с другата, за да я доближи до върха на цигарата.

— Продължавайте — подкани го Трег.

— Олрид беше предвидлив. Изпрати ме с жена си, като мислеше, че ако наистина имам амнезия, ще разполага с повече време. Но в случай, че се преструвам, започна да разпространява слуха, че съм избягал с нея. Виждате в каква великолепна позиция го поставяше това. Можеше да ни залови, да убие и двамата ни и да заяви, че е действал според неписаните закони.

И така, Олрид се представяше за мой зет и откровено вярвах, че ако играя ролята на човек, страдащ от амнезия, докато той приключи сделката си с Джеръм, може би всичко ще свърши добре. Но неговата нечовечност ми беше противна и реших да уведомя Джеръм, ако ми се удаде случай, да му кажа да вземе оръжие, да дойде при нас, да се разправи с Олрид и да ме освободи. Но нямах никаква възможност да телефонирам, без да ме хванат. Все пак струваше ми се, че разполагам с още четири-пет дни. Напуснахме Спрингфийлд и се отдалечихме на сто и петдесет километра на север. Тогава мисис Олрид успя да се свърже с мъжа си. Очевидно той ѝ каза да се върне и да отиде в мотела „Гнезденцето“. Така и направихме. Отидохме в мотела и чакахме там. Пихме уиски. После дойде Олрид. Каза ни да си вземем багажа, защото ще се местим. Когато отнесохме багажа в колата, той внезапно каза на Лола да се качи в багажника. Мигновено разбрах какво ми готви. Предполагам знаеше, че не съм наивник. Ръгна ме с пистолет в ребрата, а когато жена му се опита да сграбчи ръката му, я удари в лицето. Носът ѝ се разкърва. След това, като я държеше под прицел, я принуди да се качи в багажника. Затръшна капака и ми нареди да карам. Давах си сметка, че държи насочен към мен пистолет и карах, но, вярвайте ми, целта ми бе да катастрофирам и да се опитам да избягам. Но Олрид не беше глупак. Не ми позволяваше да увелича скоростта. Каза: „Включи на ниска и не ускорявай.“

— Какво направихте? — попита Трег.

— Ясно ви е как става, когато карате на ниска скорост.

Контролирате изцяло колата и можете да сервирате много изненади на някой пътник, който не ги очаква. Взехме един завой и натиснах газта — колата се стрелна напред с цялата мощ на мотора. Олрид полетя назад, опита се да се изправи и пак да насочи пистолета към мен и в този миг натиснах спиращката. При спирането точно когато Олрид се привеждаше напред, главата му се удари в стъклото, аз го праснах с лакът по лицето, грабнах пистолета и с все сила го ударих с

него по главата. Той мигом изгуби съзнание. Отпусна се в ъгъла на колата до дясната врата. Помъчих се да го измъкна отвътре, но се изплаших, че ще се свести и ще каже на полицаите да ме арестуват заради опит за кражба. Искях само да се махна от Олрид и цялата тази бъркотия. Реших да го оставя в колата и да тръгна пеш. Не ми се искаше обаче да правя това, преди да стигна близо до град или друго селище... и тъкмо тогава си спомних за фермера Овърбрук.

— Какво по-точно за Овърбрук? — попита Трег.

— Не го познавах, но бях виждал негова кореспонденция в канцеларията. Беше инвестирал в една мина на Олрид и предполагам, че Олрид го измами. Но това е без значение. От писмата, които бях виждал, знаех, че Овърбрук има усамотена ферма горе в планината и че на няколко километра от мястото, където бяхме спрели се отбива път за там. Реших да се придържам към версията за амнезия. Знаех, че ако се стигне до саморазправа и трябва да търся помощ, Овърбрук ще застане на моя страна срещу Олрид. И това е всичко, господа. След километър и половина стигнах до отклонението, поех по черния път и на около четиристотин метра от къщата на Овърбрук отбих от пътя.

— А какво стана с мисис Олрид?

Флийтуд се усмихна:

— Ако искате вярвайте, но тя прояви удивително присъствие на духа. Успя да отвори отвътре капака на багажника, навярно като е използвала щанга. Тъй или иначе беше разбила ключалката. Щом спрях, тя повдигна капака, скочи на земята и побягна като сърна.

— И какво стана?

— Извиках подире й: „Всичко е наред, Лола.“

— А тя какво направи?

— Продължи да бяга.

— А после? — попита Мейсън. — Олрид мъртъв ли беше?

— Не, все още беше в безсъзнание. Дишаше тежко и шумно.

Щом затихна моторът, дишането му изпълни колата.

— Бяхте взел оръжието на Олрид?

— Да.

— Защо толкова се страхувахте от Олрид? Пистолетът е бил у вас, защо просто не оставихте колата встрани от пътя и не тръгнахте...

— Къде можех да отида? — попита Флийтуд. — Беше студена мъглива нощ и при това ръмеше. Всичко беше мокро, а горе в

планината беше студено. Искях да намеря къде да спя и не възнамерявах да се скитам по шосето. И не исках да изхвърля Олрид навън, в дъжда. Реших да го оставя в колата, за да се прибере вкъщи, когато се свести. Желаех само да бъде час по-скоро по-далеч от него, но ми се стори, че за мен ще бъде по-добре да се придържам към версията за амнезията. Имах приятелка, Бърнис Арчър и изобщо... помислих си, че ще бъде твърде достоверна.

— Не се ли увъртахте около Патриша Факсън? — попита Мейсън.

— Зависи какво разбирате под „увъртане“. Тя е много готино момиче и внимателно я наблюдавах, за да разбера дали се интересува от мен.

— Интересуваше ли се?

— Не.

— Не отидохте ли по-далеч?

— Не съм свършен — отвърна Флийтуд. — Вероятно щях да зарежа Бърнис Арчър и да се ожения за Патриша, ако Патриша ми бе дала зелен светофар. Известно време си въобразявах, че ще го направи, но това не стана. Патриша има собствени средства, а майка ѝ е въшкава с пари. Мъжът, който се ожени за Пат Факсън, няма да е принуден да работи, а ако разбира нещичко от инвестиции в рудодобива, може да забогатее. Това обаче няма никакво значение. Искане ми се да го разберете, господа, Бърнис Арчър е моята любима. Все още е. Голяма сладурана е.

— Видяхте ли я, откакто сте тук? — попита Мейсън.

— Разбира се — отвърна Флийтуд. — Дойде веднага щом разбра, че съм тук. Остана почти час. Голяма сладурана е.

— Разказахте ли ѝ всичко? — позаинтригува се Мейсън.

— Не — заяви Флийтуд. — Поддържах версията за амнезията ми. Мислех, че е най-добрият изход за много неща.

— Успяхте ли да я заблудите?

— Не зная. Никога не можете да бъдете сигурен за нея в такива случаи. Даде вид, че вярва.

— Не ѝ казахте нищо за случилото се горе в планината?

— Естествено, че не. Казах ѝ, че не помня нищо от мига, в който са ме ударили по главата в къщата на Олрид до момента, когато съзнанието ми се избистри малко преди да ме отведете в полицията.

— Да оставим настрана любовните ви истории — припряно го прекъсна Трег. — Разкажете подробно какво се случи. Мисис Олрид е

изскочила от багажника. Капакът остана ли вдигнат?

— Не, затръшна се, когато тя изскочи. Не го бе повдигнала достатъчно, за да остане вдигнат.

— А кръвта в багажника?

— Може би е от разкъравения й нос — предположи Флийтуд.
— Само така мога да си го обясня.

— Вие какво направихте?

— Слязох от колата. Оставих Олрид вътре. Все още беше в безсъзнание, но започваше да се раздвижва и показваше признаци на живот. Знаех, че не съм далеч от къщата на Овърбрук. Ослушах се. Чух кучешки лай, който прозвуча съвсем наблизо. Заобиколих колата и заставайки пред нея, хванах пистолета за цевта и го запратих възможно най-далеч в мрака. Добре го метнах. Мина време, докато чуя звука от падането му. После тръгнах в посока на кучешкия лай. Струва ми се, че къщата е на триста-четиристотин метра. Почуках на вратата. След малко Овърбрук стана и ме попита какво искам. Казах му, че навярно съм преживял автомобилна катастрофа или нещо подобно, защото съм се озовал на пътя, без каквато и да било представа къде съм или как съм стигнал дотам. Овърбрук изпита подозрение. Доста внимателно ме претършува. Накрая каза, че има ергенска стая с походно легло, имало одеяла, но нямало чаршафи. И че ако желая мога да пренощувам. Благодарих му и му казах, че се надявам на другата сутрин да си спомня всичко. Влязох в стаята и зачаках да заспи. Хрумна ми да изляза и да се ослушвам да чуя кога Олрид ще дойде на себе си и ще запали мотора. Но бях забравил за кучето. Явно Овърбрук му бе заповядал да ме пази, защото когато се опитах да отворя съвсем малко вратата, то стоеше точно пред нея с оголени зъби и леко изръмжа. Върнах се и седнах на ръба на леглото. Вероятно съм стоял така около половин час, когато чух шума на мотор, който заглъхна.

— В колко часа се появи Олрид в „Гнезденцето“ — попита Мейсън.

— Хванахте ме натясно — призна Флийтуд. — Олрид предварително бе взел не само часовника ми, но всичко, което имах, освен парите ми. Когато се престорих, че имам амнезия, Олрид предвидливо ме пребърка и не остави у мен нищо, което би могло да докаже самоличността ми, в случай че се обърна за помощ към някой непознат. Нямах часовник. Взел бе дори носната ми кърпа, на която бе обозначена пералнята, обра ме до шушка.

— Но ви остави парите?

— Не само че ми ги остави, но ми се струва, че е прибавил най-малко двеста долара към пачката банкноти, които носех в джоба на панталоните си. Искал е да имам много пари, но нищо друго.

Мейсън и Трег се спогледаха. Трег сви рамене.

— А какво стана с куфара на мисис Олрид? — попита Мейсън.

— Какво по-точно за него?

— Нали когато си е опаковала нещата по настояване на мъжа си, е сложила куфара в колата?

— Да.

— А когато е изскочила от багажника и е побягнала, за да се спаси, нима искате да ви повярваме, че е мъкнела куфара си? — язвително забеляза адвокатът.

— Не, мистър Мейсън. Държеше щанга или някаква метална пръчка, нищо повече. Видях щангата в ръката ѝ, задните фарове я осветиха.

Адвокатът победоносно се усмихна:

— Когато са открили колата, куфарът го е нямало.

— Нямаше го, дявол го взел! — Лицето на Флийтуд изразяваше смайване. — Естествено не можех да я видя съвсем добре.

— Що за безмислици! — презрително изсумтя Мейсън. — Има опасност за живота ѝ, а тя ще се връща за куфара си.

— Почакайте — каза Флийтуд. — Ще ви кажа какво трябва да е станало. Мисис Олрид е искала да се придвижи на автостоп до града. Олрид е дошъл на себе си, разбрал е, че съм му се изплъзнал и е потеглил обратно към града. Срещнал е жена си по пътя. Тя може дори да е махала с ръка, без да знае чия е колата. Той е спрял и се опитал да я принуди да се качи, а тя го е ударила с чука. Именно тогава е взела куфара си и е запратила колата в пропастта. Сигурно я е настигнал точно на местопроизшествието.

— Глупости! — възнегодува Мейсън.

— Повярвайте ми — пламенно замоли Флийтуд, — Олрид си е получил заслуженото и ако мисис Олрид е блъснала колата в каньона, тя несъмнено е действала при самоотбрана. Бас държа, че ако успеете да изтръгнете от нея истината, ще узнаете, че мъжът ѝ я е застигнал, че се е държал брутално и тя го е фраснала с чука по главата. Тя...

Телефонът на бюрото на Трег иззвъня. За миг Трег се поколеба, след това вдигна слушалката:

— Ало... кой е на телефона? О, здравейте, шерифе... точно така.

Гледам на случая от нов ъгъл... да, кажете...

Около двайсетина секунди Трег държеше слушалката долепена до ухото си и внимателно слушаше. През това време замислено се взираше във Флийтуд. Накрая каза в слушалката:

— Бих искал сам да видите, шерифе, и ще ви придружа. Може да е от значение... Мога да тръгна след десет минути... Мисля, че разполагаме с веществени доказателства. Като че ли отделните части на картината се подреждат съвършено... Добре, ще дойда да ви взема. Ще бъдете готов, нали? Дочуване.

Трег затвори и още няколко секунди замислено се вглеждаше във Флийтуд.

— Къде спряхте колата? — попита го той.

— Казах ви вече, но около шестстотин метра от къщата на Овърбрук.

— Зная, но как изглеждаше това място? — Е, не беше много добро. Стори ми се не лошо на светлината на фаровете — равно място встрани от пътя. Но когато вече минах с колата, почвата ми се стори размекната. В началото не беше така зле, но по-нататък, където оставих колата, почвата се поддаваше.

— Вижте какво, Флийтуд, твърде дълго извъртахте. За втори или трети път променяте разказа си. Ако се опитате отново да хитрувате, подозрението ще падне върху вас.

— Казах пълната истина, лейтенанте — отвърна Флийтуд.

— Надявам се. Казвате, че мисис Олрид е изскочила от колата и е побягнала, така ли?

— Да.

— Върна ли се?

— Да се върне! — изсмя се Флийтуд. — И с кран не бихте я довлekli!

— Сигурен ли сте?

— Разбира се. Боеше се от съпруга си и с пълно право.

— Знаеше ли, че мъжът и е в безсъзнание, докато бягаше?

— Извиках подире ѝ — каза Флийтуд, — но тя продължи да бяга.

— Какво ѝ казахте?

— Не си спомням точно, но ѝ казах да се върне. А после изкрещях: „Взех му оръжието и той лежи в безсъзнание в колата.“

— Какво направи тя?

— Струва ми се, че продължи да бяга. Но вече беше доста далеч

и не можех да я видя. Трябва да помните, че тя бягаше в обратна посока и не бе осветена от предните фарове.

— Вие къде бяхте?

— Тъкмо заобикалях колата. Стоях близо до предните фарове.

— Така че тя е могла да ви види на светлината на фаровете?

Флийтуд се замисли за миг, после каза:

— Да. Разбира се, несъмнено е могла. Стоях пред фаровете.

Оттам, където беше, тя можеше съвсем ясно да ме види.

— И не знаете дали е продължила да бяга, след като сте я извикал?

— Не, право да ви кажа, не зная. Беше тъмна и студена нощ, ръмеше и човек с мъка можеше да различи ръката си пред лицето си. Бая време ми трябваше, за да се добера до ранчото на Овърбрук. Нищичко не виждах. Ориентирах се единствено по лая на кучето.

Трег кимна:

— Струва ми се, че разказът ви е достоверен, Флийтуд. Но трябва да останете в ареста още два-три часа.

— Нямам нищо против — отвърна Флийтуд. — Вече ви се изповядах. Повярвайте ми, лейтенанте, истинско бreme се смъкна от плещите ми.

— Сигурен ли сте, че сте хвърлил пистолета?

— Абсолютно. Може да проверите показанията ми, лейтенанте. Ще откриете мястото, където оставих колата и навярно ще намерите оръжието. Метнах го пред колата наляво на не повече от... сто, сто и петдесет стъпки. Там почвата е мека и вероятно съм оставил следи.

— Следите са открити — сухо заяви Трег. — Отивам да ги разгледам. Те като че ли потвърждават сто процента версията ви. Сега внимавайте. Угасихте ли мотора, когато спряхте?

— Да.

— Угасихте ли фаровете?

— Не, оставих фаровете да светят.

— Така че колата да се вижда съвсем ясно?

— Да.

— А когато заобиколихте колата, отпред ли минахте?

— Точно така.

— Къде се намирахте, когато хвърлихте пистолета?

— Стоях точно пред колата.

— Значи фаровете ви осветяваха, нали?

— Да.

— И всеки, който е бил на известно разстояние зад колата, е можел да ви наблюдава и да види ясно какво сте направили?

— Да.

Трег хвърли изпитателен поглед към Мейсън:

— Каза ли ви нещо за това вашата клиентка?

За миг Мейсън се поколеба, сетне поклати отрицателно глава.

— А е трябвало — забеляза Трег.

— Какво имате предвид? — попита Мейсън.

— Сега мога да сглобя парченцата на мозайката. Клиентката ви бяга по шосето, Мейсън. Спира, чува какво изкрещява Флийтуд за съпруга ѝ, че лежи в колата в безсъзнание. Чака. Наблюдава Флийтуд, който застава пред фаровете. Вижда, че хвърля пистолета и тръгва към къщата на Овърбрук. Изчаква още известно време. В ръката си държи щанга. Знаела е, че съпругът ѝ е искал да я убие. Стояла е под дъжда в мрака и чакала. Когато разбрала, че Флийтуд няма да се върне, се върнала крадешком до колата, за да се увери с очите си. Казал ѝ бил истината. Съпругът ѝ вече идвал в съзнание. Мисис Олрид се качила от лявата страна и нанесла смъртоносен удар на мъжа си по главата. След това обърнала колата, потеглила обратно по шосето и когато стигнала до отвесен склон, свалила куфара си, изхвърлила щангата, влязла отново в колата и я устремила към пропастта като в последния миг скочила, оставяйки съпруга си вътре. После спряла на автостоп една кола и се върнала в града. Сега, ако иска да ни съдейства, може предварително да се признае за виновна, да признае, че е извършила убийство.

— Нищо такова не е извършила! — възрази Мейсън.

Трег се подсмихна като професионалист:

— Следите показват, че го е извършила, а следите не лъжат.

— Флийтуд, ако говорите истината, как така...

Трег внезапно стана:

— Струва ми се, че свършихме, Мейсън.

— Как така? — смая се адвокатът.

— Много ми помогнахте, Мейсън — усмихнато каза Трег. — Принудихте този свидетел да говори. Той даде показания, които напълно се потвърждават от фактите. И точно сега искам да спрем дотук. Ще имате възможност да подложите свидетеля на кръстосан разпит, когато застане пред съда. Моля, спестете ни въпросите си. Идете да се наспите.

— Искам само да задам един-два въпроса, Трег. Да изясня

няколко пункта.

Трег се усмихна и поклати глава.

— По дяволите, поднесох ти всичко на тепсия. Аз...

— Каквото и да говори Мейсън, вие, Флийтуд, не бива да произнесете и дума, докато той е в стаята. Разбрано? — обърна се Трег към Флийтуд.

Флийтуд кимна.

Мейсън разбра, че е победен, откъсна края на цигарата си и подхвърли на Трег:

— Беше ми много приятно!

— Веднъж — ухили се Трег — примката да е около врата на клиент на Пери Мейсън и при това великият Пери Мейсън сам да я надене.

— Прав си — мрачно продума Мейсън. — Стремях се към истината. Сигурен бях, че Флийтуд лъже, за амнезията.

— Кой ли не беше? — отвърна Трег. — Чаках го сам да признае. Помислих си, че при появата ти ще престане да се съпротивлява. Не си представях, че ти самият ще ми дадеш толкова козове.

— Нито пък аз — недоволно изсумтя Мейсън и напусна стаята.

ГЛАВА XVI

Часовникът на стената на помещението за свиждания при затвора показваше девет и десет сутринта. Мейсън седеше от едната страна на здравата стоманена решетка, разделяни на две стаята. Мисис Олрид седеше от другата. В отдалечения ъгъл полицейска инспекторка чакаше адвокатът да свърши разговора си със своята клиентка.

— Какво казахте на лейтенант Трег? — попита я Мейсън.

— Нищо. Изобщо не е разговарял с мен.

— Лошо — заяви Мейсън.

— Защо да е лошо?

Мейсън набързо ѝ предаде версията на Флийтуд. Мисис Олрид внимателно го слушаше. Когато свърши, тя помълча известно време. После припряно сподели:

— Това е абсолютна лъжа, мистър Мейсън.

Мейсън поклати глава:

— Нещо потвърждава версията на Флийтуд. Все още не зная

какво точно. Щом Трег не бърза да ви разпита, вероятно разказът на Флийтуд е подкрепен с веществени доказателства от начало до край. От една страна, следите. Обяснението е само едно: вие не ми казвате истината. Флийтуд дълго шикалкаваше за едно, за друго, но когато реши да говори, се справи чудесно. Според неговата версия излиза, че сте извършила хубавичко убийство. И силната ѝ страна е, че в нея са налице подбудите. Налице е и мотивировката. Всичко е превъзходно скроено така, че съдебните заседатели да ви симпатизират, но да решат, че от техническа гледна точка вие вероятно сте извършила убийство.

— Сигурно Флийтуд го е убил, мистър Мейсън.

— Не съм много сигурен — недоверчиво поклати глава адвокатът.

— Но сигурно го е убил! Или е Боб Флийтуд, или съм аз.

— Така изглежда.

— А аз зная, че не съм го убила!

— Искане ми се по някакъв начин да убедя в това и съдебните заседатели.

— Смятате ли, че... съм в опасност?

— Версията на Флийтуд звучи много убедително.

— Дори и за вас?

— Един от принципите в работата ми е винаги да вярвам на клиентите си.

— Ако не бяхте мой адвокат, щеше ли разказът на Боб Флийтуд да ви убеди?

— Вероятно — призна Мейсън. — Искане да разбера какво ще ми кажете по повод това, че сте била в багажника на колата.

— Никога не съм била там.

— А някои друг бил ли е?

— Не.

— Има кръв върху мокета, полицаите са открили това.

— Зная.

— И не можете да дадете никакво обяснение? Носът ви не беше ли разкървавен?

— Не.

— Знаете ли, ако само ви беше хрумнало да разкажете версията на Флийтуд с още малко вариации, за всяко нещо щеше да има обяснение, включително и за кръвта в багажника.

— Но аз ви казах истината, мистър Мейсън.

— Понякога една артистична лъжа може напълно да обезсили истината. Интересното в разказа на Флийтуд е, че е изключително логичен и ви представя в привлекателна светлина пред публиката. Но в същото време ви превръща в техническия убиец на съпруга ви, надява ви примката около шията. Ще ми се да намерите някакво обяснение за кръвта по мокета на багажника.

— Не съм в състояние.

— Хубавото във версията на Флийтуд е, че обяснява всичко — заключи Мейсън. — Предоставя на полицията един превъзходен, великолепен казус.

— Срещу мен?

Мейсън кимна.

— Не съм убила съпруга си, мистър Мейсън.

— Е, добре — отвърна Мейсън, — ще трябва да дадете показания. Следствието е стигнало до точка, когато вашата версия се съпоставя с версията на Боб Флийтуд. Вие не можете да обясните някои неща, докато Флийтуд обяснява всичко. Има някои веществени доказателства, които не са ми известни. Сега Трег ги проверява. Ако потвърдят версията на Флийтуд, както изглежда ще стане, убийството ще бъде ваше дело. Мога да ви отърва, като пледирам, че във вашия случай няма предумисъл или че сте го убила при самозащита, но тъй или иначе ще отговаряте за нанасяне на смъртоносния удар.

— Какви веществени доказателства потвърждават вината ми?

— Главно следите.

— Казах ви самата истина.

— Надявам се — отвърна Мейсън и направи знак на инспекторката, че разговорът е свършил.

ГЛАВА XVII

Наближаваше обед. Дрейк избарабани сигналния си код на вратата на Мейсън. Отвори му Дела Стрийт. Той влезе, последван от слаб, около шестдесетгодишен мъж.

— Спомняш ли си Бърт Хъмфрис? — рече Дрейк. — Работеше за теб, Пери, по случая с убийството на Мелроуз.

Мейсън кимна и поздрави:

— Здравейте, Хъмфрис.

Хъмфрис отговори с рязко, делово поклащане на главата, като

човек, който носи важна информация и бърза да я предаде.

— Седни и им разкажи историята си — каза му Дрейк. После се обърна към Мейсън и вметна: — Веднага щом получих съобщението ти тази сутрин да изпратя някого до къщата на Овърбрук да разгледа за следи от кола наоколо, позвъних на Хъмфрис. Той работеше върху случая в Спрингфийлд. Скочи в колата си и замина на мястото. Имаше най-малко един час преднина пред полицаите. Успял е да направи пълно описание на всичко, което се е случило на мястото, преди те да пристигнат. Ядосали са се ужасно, когато го заварили там, но нищо не са могли да направят.

— Разказвайте — обърна се Мейсън към Хъмфрис. — Какво открихте?

Хъмфрис извади лист хартия от джоба си, разгъна го и каза:

— Направил съм карта, мистър Мейсън, но преди да ви я покажа, по-добре да ви разкажа накратко какво се случи. Отидох при Овърбрук и му казах, че търся следи от кола. Той помисли, те съм от хората на шерифа и ми издрънка всичко, което знаеше.

— Какво каза?

— Изглежда, че колкото повече мислел Овърбрук за всичко, свързано с Флийтуд, толкова по-неспокоен се чувствал. От начина, по който лаело кучето му, той бил сигурен, че някакъв шум е предхождал появата му на пътя. Овърбрук стигнал до заключение, че това трябва да е бил шум от кола и разговор между хора при излизането на Флийтуд от колата. Тогава, тъй като си пада ловец и разбира от следи, той тръгнал да проследява Флийтуд.

— Успял ли е да открие следите му?

— Да. Не непосредствено до къщата, но достатъчно близко до нея. В събота бе валило силно и земята беше мека, а и след това продължи да ръми, ту по-силно, ту по-слабо, така че пръстта си оставаше доста рохкава. Това предоставяло на Овърбрук прекрасни условия за проследяване.

— И какво е направил?

— Проследил придвижването на Флийтуд без особени затруднения и стигнал до място, където имало следи от паркиран автомобил. Докато ги разглеждал, открил неща, които го накарали да се замисли дълбоко. Дори не се спрял, а продължил да върви.

— Сигурен ли сте в това?

— Разбира се. Следите му се виждат съвършено ясно. Той е вървял право до мястото, където е била паркирана колата, отклонил

се е в посоката, в която е стояла предницата ѝ и след това се е завъртял и е продължил да върви напред, докато е стигнал до черен път, минаващ по твърда земя. После се е върнал вкъщи, взел трактор с ремарке и натоварил ремаркетото със стар дървен материал, който се въргалиял наоколо, откакто бил разрушил кокошарника. Овърбрук закарал трактора и ремаркетото обратно до мястото, където бил излязъл на черния път. Той изваждал една по една дъските и направил от тях тясна пътека, минаваща успоредно на неговите следи и стигаща до мястото, където бил открил следите от колата. Внимавал особено при поставянето на дъските. Слагал една или две и се връщал по дъсчената пътека за още дъски, поставял и тях и минавал отново по нея. Така Овърбрук е запазил всяка следа, отпечатана върху земята. Всичко се вижда съвсем ясно. Той е добър, грижлив човек и предполагам, че е свършил по-добре работата по запазване на следите, отколкото ако я беше оставил на полицаите. При сегашното положение те все още могат да се видят, независимо от полицаите, сновящи наоколо. Поне можеха, когато си тръгвах. Точно се готвеха да използват парижки гипс.

— И какво е станало после?

— След като поставил дъските, Овърбрук отишъл до пощата и позвънил на шерифа. Разказал му какво е открил и как е постъпил и шерифът се обадил на Трег. На Овърбрук казали да се върне обратно и да пази мястото до идването на детективите. Когато аз се появих и започнах да разглеждам наоколо, той помисли, че съм от хората на шерифа. Извика ми да обиколя къщата и да карам към фермерския път. Послушах го и Овърбрук ми показва дъсчената пътека, която беше положил и която водеше към мястото, където е била паркирана колата. Разказа ми какво е намерил. Направих скица на всичко и точно когато свършвах, се появиха шерифът и лейтенант Трег. Те бяха малко раздразнени от цялата работа. Благодарение на поставените от Овърбрук дъски обаче не бях объркал нищо и двамата реално нямаше от какво да се оплачат. Естествено, изритаха ме от мястото и вероятно щяха да ми вземат скицата, ако знаеха, че имам такава. Но Овърбрук не спомена нищо за това, докато не потеглих. Предполагам, че служителите вече си имаха свои собствени грижи, правеха скици и снимаха.

— Нека да погледна скицата — каза Мейсън. Хъмфрис я подаде през масата.

— Тук е отбелязано всичко. Ето мястото, където колата се е

отклонила от пътя.

— Някакви съмнения, че това е колата, която ни интересува?

— Очевидно не. Там, където е стояла колата, почвата беше доста мека, но на мястото, където се е отклонила от пътя, могат съвършено ясно да се видят отпечатъците от четирите гуми. Гумите на колата на мисис Олрид бяха нови, от три различни марки. Тъй като колата е правила завои, има място, където следите на всяка от гумите, са ясно очертани. Също като че ли са били намазани с мастило и после прекарани върху лист хартия. Всеки детайл може да се види съвършено отчетливо. Предварително бях скицирал протекторите на всяка от гумите на колата на мисис Олрид, след като полицията я намери на дъното на урвата. Това е нейната кола или кола, която е имала абсолютно идентични гуми.

Мейсън кимна.

— Просто исках да си изясня този момент.

— Заповядайте — каза Хъмфрис, посочвайки картата. — Пътят минава точно покрай обработваемите земи. От едната страна има ограда и люцерна, от другата страна са неоградени ниви. Там, където колата се е отклонила, земята е мека и следите се виждат ясно, както върху току-що навалял сняг. Сега погледнете на тази скица. Ето къде колата се е отклонила, продължила е дотук и е спряла. Можете да видите къде Флийтуд е слязъл от колата. Това са следите при излизането му през вратата от лявата страна. Виждате, вървял е покрай колата към предницата ѝ и е пресякъл пред фаровете. Следите показват, че малко е завил, когато е стигнал до тази точка, почти пред фаровете. Поспрял е за секунда. Отначало следите му са обърнати в тази посока. Тук е стоял, когато е извикал на мисис Олрид при изскачането ѝ от багажника на колата.

— Видяхте ли нейните следи?

— Ето ги на картата. Тя е изскочила от багажното отделение.

Мястото е точно където би трябвало да се намира багажникът. Точно тук. Скочила е на земята и е започнала да тича. Вижда се, че е бягала с все сили право към този път. Покрит е с чакъл, така че не можахме да открием следите ѝ, след като е стигнала до него. Но не би могла да отиде много далече. Трябва да е стояла там, чакайки. От това, което дочух да си говорят полицаите, преди да ме отстранят, за показанията на Флийтуд, излиза, че тогава той е извикал, че мъжът ѝ е обезвреден и всичко е наред. И така можете да видите следите ѝ съвършено ясно. Отишла е до пътя и е изминала известно разстояние по него. Никой

не знае точно колко, но вероятно не се е отдалечила толкова, че да не чува, когато ѝ извикат или да не вижда колата. Обмислила е всичко, обърнала се е и е тръгнала обратно. Това са следите ѝ, когато е тръгнала назад. Можете да ги видите насочени право към мястото, където е била оставена колата. Движела се е точно към лявата врата, тази на шофьора.

— Какво е станало после? — попита Мейсън.

— Качила се е на колата и е потеглила.

— Откъде знаете, че го е направила?

— Преценете сам — каза Хъмфрис. — Изследвах внимателно следите. Тази рисунка ви показва точно какво се е случило. Тя е излязла от колата, изтичала е на пътя, върнала се е — и отново се е качила в колата. Флийтуд е излязъл от колата и е тръгнал към къщата на Овърбрук. Това са единствените следи. Колата е стояла върху мека почва. Никой не би могъл да се качи в нея или да слезе, без да остави следи. Ако Флийтуд се беше върнал в колата, той щеше да остави следи.

— А следите на Овърбрук? — попита Мейсън.

— Те са направени тази сутрин. Можете лесно да ги проследите. Равномерна, непрекъсната редица от следи. Той се е отдалечил от къщата си, точно както съм нарисувал следите му тук. Започнал е да пресича отпечатъците, оставени от автомобила. После, като е помислил и е оценил тяхното значение, се е завъртял и е тръгнал обратно към фермерския път. След това е докарал трактора си и е поставил дъските.

— Не мислите ли, че някой би могъл да се качи в колата или да слезе от нея, като избира внимателно пътя си и...

— Невъзможно — каза Хъмфрис. — Почвата е толкова мека, че можете да видите дори следите, оставени от кучето на Овърбрук, докато е поставял дъските. За да покаже къде са, просто съм нарисувал множество малки точки. Не съм скицирал всяка отделна следа. Но това, което исках да кажа, е, че земята е толкова размекната, че дори куче оставя много ясна, дълбоко издълбана следа.

— И няма съмнение, че това са следите на Флийтуд?

— Ни най-малко. Можете да ги видите как тръгват от автомобила, обикалят колата. Тук е стоял, когато е погледнал назад към мисис Олрид. Тук е бил, когато се е завъртял и е хвърлил пистолета. Тук е продължил да върви и можете да проследите дирите

му, докато е стигнал на осем или десет стъпки от пътя към къщата на Овърбрук.

Мейсън изучаваше замислен скицата.

— Вие сте сигурен, че тук е отбелязано всичко?

— Абсолютно всичко.

Мейсън каза:

— Ако тези данни са верни, те са страшно важни.

— Верни са. Всичко е там, върху земята. Никой не би могъл да влезе в автомобила или да го напусне, без да остави отпечатьци.

— Няма ли начин някой да се доближи до него, без да остави следи? — запита Мейсън.

Хъмфрис упорито поклати глава.

— Като намери някакъв път по твърда земя?

— Няма такъв.

— Или като... Почакайте за минута — рече Мейсън. — Какво ще кажете за въже? Имаше ли там висящи клони или...

— Няма никакви дървета на стотина стъпки наоколо. Има няколко големи, разклонени дъба, но те са толкова надалеч, че вероятно не биха могли да се впишат в картината. Не, мистър Мейсън, можете да разчитате на думите ми. Преценил съм внимателно ситуацията. Никой не би могъл да се качи или да слезе от тази кола, без да остави следи и следите, които са на тази карта, съответстват на всеки един отпечатък, оставен върху земята там. Когато колата е пристигнала и спряла, в нея е имало поне двама души. Единият от тях е била жената, очевидно в багажника, а другият — мъж, който или е седял на мястото на шофьора, или е излязъл от колата през предната лява врата, от която обикновено слиза шофьорът. Мъжът е обиколил колата, застанал е пред предните фарове и е преместил краката си в положение, което показва, първо, че е гледал към задната част на колата, второ, че е захвърлил пистолет. После е тръгнал право към къщата на Овърбрук. Жената се е върнала, качила се е на колата и е заминала. Това е единственият начин, по който колата би могла да се махне. Жената се е върнала, седнала е на мястото на шофьора и е заминала. Следите ни разказват цялата история. Който и друг да се е намирал в колата, докато е била паркирана тук, той е стоял вътре. Вижда се къде колата е била подкарана на заден ход. Там почвата е била мека и имаше само леки отпечатьци от буксуване, докато е завивала на заден. След това е продължила назад до покрития с чакъл път.

Мейсън изучаваше рисунката, потрепвайки с върха на пръстите си по края на бюрото.

— Е — каза Дрейк, — мисля, че е така, Пери.

Мейсън кимна.

— Разбира се — добави той, — не допускам, че е възможно да се използват тези следи като средство за установяване на самоличност. С други думи, имало е жена в багажника. Тя е излязла, вървяла е по пътя, тръгнала е обратно и се е върнала в колата, заминала е. Следите не идентифицират мисис Олрид, просто някаква жена.

— Разказът на Флийтуд я идентифицира — отбеляза Дрейк.

— Флийтуд лъжеше на всяка стъпка досега — каза Мейсън.

— Но за това има потвърждение — намеси се Хъмфрис. Мейсън допълни:

— Не се доверявам на Бърнис Арчър, Пол. Тя би могла да бъде тази, която е била заключена в багажника.

— Няма начин — рече Дрейк. — Спомнете си, че Бърнис Арчър е била в града в понеделник през нощта. Тя е отговорила на онова позвъняване от сервиза в Спрингфийлд. Има приятелка, която е прекарала вечерта с нея. Седели са и са си говорили до около един или два сутринта и после заедно са спали. Има само едно легло. Проверил съм Бърнис Арчър от край до край. Била е в апартамента си през цялата нощ в понеделник. Спомнете си, че мисис Олрид е спряла в сервиза в около седем часа и собственикът си я спомня, спомня си колата и Флийтуд. По-късно, някъде в около единадесет часа, колата се е преобърнала по наклона. Трябва да е било около десет и половина, вероятно около половин час, преди часовникът върху таблото на колата и часовникът на Олрид да спрат.

— Вярва ли полицията, че колата е преминала по наклона в единадесет часа, когато тези часовници са били спрели?

— Не, те мислят, че мисис Олрид е нагласила часовника в колата и този на Олрид напред, за да си осигури алиби.

Мейсън стана от стола и започна да се разхожда.

— Трябва да вземеш предвид тези факти в съда — каза Дрейк, докосвайки листа.

— Зная, че трябва.

— Те са контролиращ фактор в случая — продължи Дрейк. — Каквото и да казва клиентката ти, Пери, то трябва да съответства на наличието на тези следи.

— Нейните показания не съвпадат с това тук, Пол.

— Ще трябва да съвпадат, докато дойде време да седне на свидетелското място.

Мейсън каза:

— Ако тя говори истината, Флийтуд трябва да е взел някоя друга жена. Сложил я е в багажника, тя е излязла, избягала е и се е върнала и е откарала колата. Ако лъже, значи се опитва да запази някого. Въпросът е — кого?

— Патриша — каза Дрейк.

— Възможно е. Но как би могла Патриша да бъде в багажника на колата на майка си? Знаем ли къде е била тя в понеделник през нощта, Пол?

— Както изглежда, не.

— Разбери тогава.

— Ще се опитам.

— При тези следи, мистър Мейсън — каза Хъмфрис, — ако вие можете да се сетите за начин, по който тази жена би могла да излезе от автомобила, след като се е върнала, вие сте по-добър от мен. Би трябвало да е ангел или да има криле. Всичко е написано върху земята, качила се е обратно в колата и е заминала.

— И Флийтуд е бил при колата само един път?

— Да. Можете да видите следите му, отдалечаващи се от автомобила. Повече не се е връщал при колата.

— Освен, може би, ако Овърбрук лъже за времето, когато е поставил дъските там.

— Не е възможно — каза Хъмфрис. — Говорих със съседа му. Видял го е да поставя дъските там тази сутрин. Овърбрук му е казал, че иска да запази някакви отпечатьци, от които може би ще се заинтересува шерифът. Съседът е стоял и го е наблюдавал как слага дъските, после е заминал към пощата. Овърбрук е пристигнал само няколко минути по-късно, за да телефонира па шерифа.

— Ще трябва да приемеш версията на Флийтуд — каза Дрейк.
— Когато най-сетне каза истината, той свърши добра работа.

ГЛАВА XVIII

Д. Т. Данвърс, познат между приятелите си като Д. Тайл Данвърс заради фанатичната си привързаност към произволен дребен

детайл на всяко дело, беше назначен от областния прокурор за първото гледане па делото срещу Лола Факсън Олрид.

Данвърс, дребен, набит индивид, с дебел врат, нападателен и непреклонен в съдебната зала, но в личните си отношения приятелски настроен към човека, който му опонира, се спря при стола на Мейсън, за да се ръкуват, преди започване работата на съда.

— Е — каза той, — надявам се всичко да протече по стария познат сценарий. Вие ще си седите тук, правейки възражения и опитвайки се да ни накарате да изложим колкото може повече факти по случая от наша страна, така че да не се намесвате и да можете добре да се прицелите. После, когато дойде вашият ред, ще се спотаите и ще заявите, „Ваша светлост, вярвам, че обвинението установи достатъчно факти, които дават основание на съда за задържане на обвиняемия. При тези обстоятелства не виждам смисъл в този момент да представям аргументите на защитата.“

Мейсън се засмя:

— Какво става, Данвърс? Да не сте бил на къмпинг и да са падали гръмотевици наоколо?

Съдията Колтън зае мястото си и откри заседанието.

— Държавата срещу Лола Олрид. Какво е положението, господа?

— Обвиняемата е в съда, представена от адвокат. Обвинението е готово да започне — отговори Данвърс.

— Защитата е готова — обяви Мейсън.

— Призовете първия си свидетел — каза съдията Колтън.

Първият свидетел на Данвърс беше лекарят, направил аутопсията на тялото па Бъртърнд Олрид. Той описа с технически термини нараняванията по тялото, обяви причината за смъртта и изказа мнението си, че тя е настъпила някъде между девет и единадесет и половина в понеделник, през нощта.

— Можете да пристъпите към кръстосан разпит — обяви Данвърс.

— Възможно ли е всички наранявания, които описахте и които са причинили смъртта на жертвата, да са причинени от падане от петдесет или сто стъпки височина, докато жертвата е била в колата? — попита Мейсън.

— Би могъл да се изключи един удар в скулите, нанесен вероятно с някакъв кръгъл предмет, като цев на пистолет или лост, или къса, много тежка тръба.

— Възможно ли е той да е получен при падането от удар на главата в някакъв предмет, като ръба на таблото или кормилото?

— Мисля, че не.

— Мислите или знаете?

— Не, не зная. Естествено има известен момент на предположение. Разбрах, че мястото, където е спрял автомобилът, в който е намерено тялото, е било на известно разстояние от мястото на падането. В момента на първия удар силата на сблъскването все още е била значителна.

— Това е всичко — каза Мейсън.

Полицейски лабораторен специалист даде показания за резултатите от изследването на парче от мокета, подобно на тези, поставяни обикновено в багажниците на колите. Върху него били намерени петна, според него от човешка кръв.

— Кръстосан разпит — — обяви Данвърс.

— От коя група? — попита Мейсън. — От коя група беше кръвта?

— Нулева.

— Знаете ли кръвната група на обвиняемата?

— Тя също е нулева.

— Знаете ли от коя група е кръвта на жертвата, Бъртърнд Олрид?

— Не, сър, не зная. Не съм я определял.

— Просто сте открил, че кръвта по парчето мокет, за което сте разбрал, че е от багажника на колата на обвиняемата, е от същата група, както кръвта на обвиняемата. След това сте престанал да се интересувате или да разследвате повече.

— Е, аз...

— Така ли е или не е?

— Не.

— Какво направихте по-нататък?

— Аз... аз направих внимателен анализ, за да докажа че това е кръв и след това, че е човешка кръв.

— И после сте определил от коя кръвна група е?

— Да.

— И сте открил, че е нулева група.

— Да, сър.

— Открил сте, че и кръвта на обвиняемата е от същата кръвна група?

— Да.

— Наистина ли не знаете, че кръвта на четиридесет или петдесет процента от хората от бялата раса е от нулева група.

— Да... зная.

— И сте бил сигурен, дори преди да сте направили теста, че резултатът от него е щял да покаже, че тази кръв е от тялото на обвиняемата?

— Не съвсем.

— Тогава защо сте определяли кръвните групи на кръвта на обвиняемата и на тази, забелязана от вас върху постелката?

— Исках да покажа, че тя би могла да бъде от обвиняемата. Доказвайки го, изтъквах само това.

— И не сте изследвал кръвната група на жертвата?

— Почакайте за минута, и нея изследвах. Имам някои бележки за това. Ако ме извините за момент.

Свидетелят извади бележник от джоба си и каза:

— Определянето на кръвната група беше свързано с други неща и..., да, ето го... Кръвта на жертвата също е била от нулева група. Това не е особено съществено, тъй като, както вие отбелязахте, между четиридесет и петдесет процента от бялата раса има същата кръвна група. Идеята на теста ми в случая не беше да покажа, че кръвта е на обвиняемата, а че би могла да бъде от нея.

— Както би могла да бъде и от всеки един от тези петдесет процента.

— Да.

— Това е всичко.

Сержант от пътната полиция се представи като свидетел, инспектираше автомобила с тялото на Олрид. Той отбеляза, че колата е била включена на ниска предавка, когато е преминала през укрепения участък на пътя и очевидно преднамерено е била отклонена от него и засилена по насипа.

Мейсън нямаше въпроси.

— Робърт Флийтуд, заемете свидетелското място — каза Данвърс.

Флийтуд се закле, седна и започна да разказва за събитията в понеделник, довели до срещата на Олрид с него и мисис Олрид, при мотела „Гнезденцето“ около десет и половина вечерта.

— Какво се случи тогава? — запита Данвърс.

— Изглеждаше съвсем любезен. Продължаваше да се държи

като мой роднина. Ръкувахме се и той ме попита как се чувствам и дали съм възвърнал паметта си. Отговорих му, че не съм и тогава той ни каза, че ще е по-добре да напуснем това място, тъй като бихме получили много по-големи удобства малко по-надолу по пътя. Нямах никакъв багаж с изключение на самообръсначката и някои тоалетни принадлежности, които той ми беше дал. Мисис Олрид имаше съвсем малък куфар, така че можехме да напуснем мотела почти веднага. Той беше повдигнал задния капак, за да може мисис Олрид да си сложи чантата вътре. Изведнъж измъкна пистолет и ѝ заповяда да се напъха вътре. Тя отказа. Той я удари силно през лицето и тя разбра, че не се шегува. Мушна се вътре. Тогава забелязах, че от носа ѝ тече кръв.

Флийтуд продължи да разказва убедително как е надвил Олрид и се отправил към ранчото на Овърбрук. Подробният му разказ съответстваше почти дума по дума на разказаното пред Трег и Мейсън преди това.

— Познавахте ли Овърбрук?

— Не лично, но знаех доста за него от книгата, Бяхме си писали във връзка с минните разработки. Знаех, че не би ме предал на Олрид.

— И какво направихте?

— Преструвах се, че страдам от амнезия. Мислех, че ще е много добре, ако поддържам тази версия. Закарах колата до пътя, който води към имота на Овърбрук. На около четвърт миля от къщата му свърнах от пътя на място, което изглеждаше много подходящо. Тук можех да паркирам колата и да се махна от нея. Оказа се, че теренът е доста влажен, тъй като от по-високите му участъци от двете страни се получаваше оттичане, което заедно с дъжда, валял наскоро, правеше земята доста мека. Колата обаче стигна до мястото съвсем лесно.

— На ниска предавка ли?

— Предполагам, че беше на втора.

— Какво се случи по-нататък?

— Изкарах колата от пътя и спрях.

— И после?

— Мисис Олрид очевидно беше използвала щанга, за да отмести езичето на заключалката на задния капак...

— Не знаете ли, че е използвала щанга?

— Не. Това, което зная е, че когато беше вкарана вътре, капакът беше заключен. Когато спрях колата обаче, заключалката беше отворена.

— Какво се случи след това?

— Почти веднага щом спрях колата, тя отмести капака, скочи от багажника на земята и се втурна да бяга.

— В каква посока?

— Назад към пътя, който току-що бяхме напуснали.

— Казахте ли нещо?

— Извиках й: „Няма защо да бягате. Той е вън от играта, в безсъзнание е.“

— Тя отговори ли нещо?

— Не. Само продължи да тича.

— Но гласът ви е бил достатъчно силен и тя трябва да ви е чула?

— Разбира се, че ме чу.

— Тогава какво направихте?

— Не се занимавах повече с нея. Спомних си за пистолета на Олрид, който все още беше в ръцете ми. Хвърлих го, колкото можех по-далеч.

— В каква посока?

— Мисля, че на север, е, североизток от колата.

— Какво се случи след това?

— В къщата на Овърбрук не се виждаше никаква светлина, но чувах кучешко лаене, което ме насочваше. Вървах право към нея.

— Връщайте ли се обратно към пътя?

— Не. Вървах точно по права линия към мястото, откъдето идваше лаят на кучето.

— Какво се случи после?

— Вдигнах Овърбрук от леглото. Попитах го дали би могъл да ме пусне да пренощувам. Казах му, че не зная кой съм или каквото и да е било друго за себе си.

— Съгласи ли се той?

— Да, настани ме да спя.

— Легнахте ли си?

— Да.

— Ставахте ли от леглото през нощта?

— Не. Не се е налагало. Кучето пазеше.

— Под куче разбирате кучето на Овърбрук.

— Да.

— Къде стоеше то?

— В дневната.

— Откъде разбрахте?

— Защото станах и огледах малко наоколо. Чух шум от кола и се чудех, дали Олрид не е дошъл в съзнание. Опитах се да отворя вратата и да погледна навън, но кучето стоеше там и ръмжеше.

— Нямах ли в стаята прозорец?

— Там е работата. Стаята се намираше от другата страна на къщата и не можех да погледна в посоката, в която беше паркирана колата. Исках да изляза и да погледна през прозорците на другата стая в къщата.

— Къщата беше ли доста малка?

— Да.

— Само от две стаи ли се състоеше?

— Четири. Стаята, в която спеше Оувърбрук, малка кухня, стаята, където спях аз, и дневната.

— Сам ли беше Оувърбрук?

— Да. Той...

— Какво се случи после?

Свидетелят се ухили и каза:

— Улових се в капана си. Мистър Пери Мейсън пристигна в къщата и ме идентифицира. Със себе си водеше млада жена, която твърдеше, че съм нейният съпруг, изчезнал от много време. Не можех да направя каквото и да било, без да издам пред Оувърбрук, че всичко около амнезията е било лъжа. Положението, в което се намирах, ме обричаше да играя тази роля. Все още продължавах да мисля, че за мен ще е по-добре, ако се преструвам, че нищо не мога да си спомня след удара по главата. Затова тръгнах с тях.

— И какво стана?

— Мистър Мейсън ме закара в управлението на полицията.

— Можете да пристъпите към кръстосан разпит — обърна се Данвърс към Пери Мейсън.

Мейсън му каза:

— Предполагам, че имате карта на мястото, където е била паркирана колата, и ще я представите накрая. Предлагам да я покажете сега и да ми дадете възможност да разпитам свидетеля по нея.

— Много добре — отговори Данвърс и подаде на Мейсън карта, подобна на тази, направена от Бърт Хъмфрис за Пол Дрейк.

— Ако искате, веднага ще призовем като свидетел служителя, който е изготвил картата, за да я идентифицира...

— Не мисля, че е необходимо — отговори Мейсън. — Можете

да го представите по-късно. Тъй като в момента Флийтуд дава свидетелски показания, бихме могли да приключим с него.

— Съгласен съм. Ето ви и някои снимки на отпечатъците.

— Моля ви да погледнете тази карта — каза Мейсън. — Искам да зная дали това е коректна карта или скица, отразяваща околността на къщата на Оувърбрук?

— Да, сър. Картата е вярна.

— Къде слязохте от колата?

— На това място, сър.

— Къде се намираше багажникът на колата?

— Точно тук. На мястото, където се виждат отпечатъците от краката на жената. Точките отбелязани като „следи от крака на бягаща жена“. Те започват оттук, мястото, където се е намирал багажникът и се насочват към пътя.

— След тях следва серия от точки, отбелязани като „отпечатъци от крака на бягаща жена“?

— Вярно.

— Какви са те?

— Разбира се, аз не зная какви са. Мисля, че това е, където мисис Олрид и...

— Няма значение какво мислите — прекъсна го Данвърс. — Ограничете отговорите си до това, което знаете, а аз ще искам мистър Мейсън да ограничи въпросите си по същество. Възразявам, ваша светлост, на въпросите на защитата, тъй като те карат свидетелят да прави заключения и...

— Възражението щеше да бъде прието, но въпросът вече е зададен и получи отговор.

— Не напълно, ваша светлост.

— Възражението се приема. Отговорът на свидетеля няма да фигурира в протокола. Продължавайте, мистър Мейсън.

— Защо не се оплакахте в полицията?

— Нямах възможност.

— Но успяхте да позвъните на Донибрук 6981?

— Да.

— Номерът е на някого, от когото се интересувате?

— Да.

— И искахте да го помолите за помощ?

— Искан да се измъкна от обърканото положение, в което се намирах.

— Успяхте ли да говорите с лицето от Донибрук 6981?

— Не. Това е номерът на мис Бърнис Арчър, моя приятелка.

— Близка приятелка?

— Да.

— Искахте да я осведомяте за случилото се?

— Да. Не възнамерявах да я моля за помощ или да уведомява полицията, но не исках да си мисли, че съм забягнал с омъжена жена.

— Телефонирали сте от сервиза, докато мисис Олрид е била в тоалетната?

— Да, сър.

— И не сте изчакал да ви отговорят на позвъняването.

— Не, сър. Отговорът се забави. Мисис Олрид излезе и аз не исках да ме вижда на телефона.

— Това първата възможност да използвате телефон ли беше?

— Първа възможност, да.

— През целия неделен ден ли бяхте в мотела?

— Да.

— И в понеделник сутринта?

— Да.

— Там нямаше ли телефон?

— Не, сър.

— Опитяхте ли се да намерите?

— Да.

— Мисис Олрид през цялото време ли беше там?

— Не през цялото време. Но беше наблизо. Не мисля, че се е отдалечавала от мен за повече от десет или петнадесет минути.

— Но вие можехте да станете и излезете по всяко време, когато пожелаехте?

— Да, мисля, че бих могъл.

— Но не сте искал?

— Исках да видя как ще се развият нещата.

— Все пак си давахте сметка, че Олрид може да се появи всеки момент?

— Да ви призная истината, мистър Мейсън, не исках да предприемам каквото и да е, за да не изпадам в положение да трябва да обяснявам действията си.

— Защо не?

— Защото смятах, че нещата биха се обърнали в моя полза, ако мога да заблудя всички и Олрид си мисли, че според мен колата на

Патриша ме е ударила.

— По какъв начин?

— Щях да отслабя бдителността на Олрид и да имам възможност да се свържа с мистър Джеръм и да му обясня положението.

— Правихте ли някакъв опит да се свържете с Джеръм?

— Да.

— Кога?

— Докато бяхме в мотела в Спрингфийлд.

— Какво направихте?

— Позвъних на мистър Джеръм.

— О, направихте го, значи?

— Да, сър.

— Какво му казахте?

— Не говорих с него, оставих му съобщение. Беше излязъл.

— Какво съдържаше съобщението?

— Възраждам, въпросът е неправилно зададен, ирелевантен и не по същество — намеси се Данвърс. — Не е по процедурата за кръстосан разпит.

— Приема се — каза съдията Колтън.

— Само за момент, моля — намеси се Мейсън. — Вашето поведение към обвиняемата, в случая мисис Олрид, се е влияело в някакъв смисъл от деловите ви отношения.

— Само до известна степен.

— Вие знаехте, че като единствен останал съдружник, мистър Джеръм ще бъде отговорен да съживи бизнеса на партньора си?

— Общо казано, да.

— И очаквахте да бъдете нает от мистър Джеръм?

— Възраждам на въпроса — намеси се Данвърс.

— Извинете — реагира бързо Мейсън, — това е свързано с мотивацията на свидетеля, с неговите подбуди и интерес при даването на свидетелски показания. Аз съм в правото си да го покажа при разпита.

— Имате право — съгласи се съдията Колтън. — Възражението се отхвърля.

— Да — произнесе Флийтуд с известно колебание. — Предполагам, че съм мислил за това.

— Истинската, основната причина, за да не станете и просто да напуснете мисис Олрид там, в мотела, е била, че сте чувствал, че

някога в бъдеще бихте могли да получите надмошие над Бъртърнд К. Олрид и да го убиете. Тогава Джордж Джеръм би ви защитил с парите и връзките си. Не съм ли прав?

— Не.

— В нищо?

— Да.

— Тогава, защо просто не сте изчакал подходящ момент да се усмихнете на мисис Олрид и да ѝ кажете: „Съжалявам, мисис Олрид, но всичко беше само театър от моя страна. Сега вече ще ви напусна.“

— Имаше някои усложнения. Исках да печеля време, докато Джеръм получи възможност да залови Олрид на местопрестъплението. В съобщението, което му оставих, се казваше какво да направи. Исках Олрид да се занимава с мен, докато Джеръм събере доказателствата.

— Значи тайно сте работил с Джеръм.

— В известен смисъл. Очаквах да си сътрудничим и той ми съдействаше.

— Това е всичко — каза Мейсън.

— Няма повече въпроси. Моля, призовете П. Е. Овърбрук.

Овърбрук, облечен с гащеризон и пуловер, прекрачи на свидетелското място. Беше едър, добродушен гигант, смутен от тълпата в съда и странната обстановка около него. Той се закле, каза името и адреса си на чиновника и се обърна смутен към Данвърс.

— Вие сте П. Е. Овърбрук, притежател на ранчото Овърбрук? Виждал ли сте тази скица и можете ли да потвърдите, че това тук означава местоположението на къщата ви на скицата?

— Да, сър.

Мейсън се обърна към Данвърс:

— Така, както разбирам правилника, насочващи въпроси се разрешават само при директния разпит, когато са предварителни и необвързващи. Ако не искате да правя възражение, бих ви предложил оттук нататък да оставите свидетеля сам да дава показанията си.

— Въпросът ми беше просто въвеждащ. Опитвах се да спестя време.

— Повече време бихте спестил, ако оставите даването на показания на свидетеля — каза Мейсън. — Времето е важно, но има други неща, които са по-важни.

Данвърс се ухили и каза:

— Аз се опитвам да спестя време, а вие — да отървете шията на

обвиняемата.

— Достатъчно, господа — намеси се съдията Колтън. — Моля, продължете по същество, мистър Данвърс.

— Видяхте ли свидетеля Флийтуд, който току-що даде показания?

— Да, сър.

— Кога за първи път го видяхте?

— Той дойде при мен в понеделник през нощта.

— Приблизително кога в понеделник?

— Не мога да кажа. Беше след като си легнах. Събудих се, защото кучето лаеше. Никога не поглеждам часовника.

— Какво ви събуди?

— Първо чух да лае кучето, а след това мисля, че може би съм чул шум от кола.

— Значи сте бил буден, когато Флийтуд е пристигнал в къщата?

— Да, сър.

— И какво стана?

— Кучето наистина лаеше силно и аз знаех, че има някой на двора. Чух да му се говори и след това на вратата се почука.

— Хапе ли кучето?

— Не, не хапе, само лае, скача и души хората. Не зная какво би станало, ако някой се опита да направи нещо, което не би трябвало. Ако човек върви право към къщата и почука на вратата, кучето само ще лае и нищо повече.

— И така отидохте до вратата и отворихте на Флийтуд?

— Да, сър.

— Какво се случи после?

— Човекът ми каза, че се е лутал наоколо и предполага, че е станало автомобилно произшествие. Каза, че не знае кой е и не може да си спомни нищо за себе си. Тогава, естествено, аз го пуснах да влезе.

— Къде го настанихте?

— Разбирате, сър, аз не знаех нищо за него и мисълта, че като че чух шум от мотор на кола, спираща наблизо, ме правеше подозрителен.

— Нищо ли не му казахте за това, че сте чул някаква кола да спира?

— Не. Дори не бях сигурен, че съм я чул. Мислех си, че това е възможно, а и държането на кучето потвърждаваше същото.

— Каза ли мъжът нещо за това, че е пристигнал с кола?

— Не. Той каза само, че не може да си спомни нищо, че просто се е озовал на пътя.

— Знаехте ли, че това не е истина?

— Да ви кажа право, помислих, че е загазил.

— Какво направихте?

— Нощта беше студена и дъждовна и не исках да го отпращам, но не исках и да рискувам. Имам резервна стая с кушетка и няколко завивки. Казах му, че живея ергенски и ще трябва да си легне без чаршафи, само с одеало.

— Какво ви отговори той?

— Изглеждаше смъртно изморен, така че го заведох в стаята.

— И после?

— После взех Принц, така се казва кучето, и го отведох в дневната — отговори усмихнат Овърбрук. — Казах му да го наблюдава и да не му позволява да излиза. След това се върнах в спалнята и заспах. Знаех, че този приятел не би могъл да мръдне от стаята, без Принц да го сграбчи.

— Бяхте ли напълно сигурен, че не може да напусне стаята, след като е влязъл?

Овърбрук се ухили и каза:

— Когато кажа на Принц да пази някого и да не го изпуска от поглед, можете да се басирате, че ще го направи.

— Колко голямо куче е Принц?

— Тежи около осемдесет и пет фунта, сериозна работа.

— Какво стана след това?

— На другия ден пристигна този човек, Мейсън. Имаше и други хора с него и една жена, която каза, че е съпруга на мъжа тук. Всичко изглеждаше екстра. Състоя се грандиозно събиране на разделеното семейство с много целувки и гукане. Тази жена беше просто луда да отведе мъжа си далеч оттук, а и за мен това бе много добре.

— С други думи приехте всичко, така както изглеждаше външно?

— Продължавах да мисля, че момчето е загазило, но си траех — каза Овърбрук.

— Значи те си заминаха?

— Да.

— Какво се случи след това?

— Нищо, до следващата сутрин.

— А тогава?

— Около разсъмване на следващата сутрин започнах да обмислям всичко. Припомних си, че забелязах следите на Флийтуд и си помислих, че бих могъл да проверя, дали не мога да ги проследя.

— Във вторник сутринта ли стана това?

— Да.

— Какво направихте?

— Открих следите на Флийтуд и тръгнах по тях. Внимавах да не стъпвам отгоре им, а просто вървах успоредно...

— Върху тази скица има редица от точки, означени „отпечатьци на Флийтуд към къщата“ — прекъсна го Данвърс.

— Вярно е. Това са неговите следи.

— Има и друга редица, в обратната посока, означена „отпечатьци на Овърбрук, следващи отпечатьците на Флийтуд“.

— Правилно.

— Вашите следи ли са това?

— Да, сър.

— Тези следи вървят успоредно със следите, оставени от Флийтуд?

— Да, сър. Аз ги проследих до мястото, където е била спряна колата. Започнах да описвам кръг наоколо и изведнъж видях следите, където някаква жена е скочила от колата и се е втурнала към шосето. След това видях женски следи, идващи обратно от шосето и насочени към автомобила, очевидно с цел да го откарат. Изглеждаше, сякаш жената е била затворена в багажника.

— Какво направихте след това?

— Продължих да вървя към твърда земя, без да се оглеждам повече. Можете да видите, къде следите ми са описали кръг и съм стъпил на твърда почва. Оттук минава фермерски път, който отива до нивата ми.

— Път, обслужващ фермата?

— Да, сър.

— И какво направихте?

— Отидох до пътя и се върнах по него до фермата. През цялото време не преставах да мисля. После взех трактора с ремаркетото, натоварих отгоре куп стари дъски, така че хората да могат да се движат наоколо, без да объркват всичко и ги поставих на земята.

— Как ги подредихте?

— Както би ги поставил човек, за да запази следи. Слагах една

дъска и после минавах по нея и поставях друга. Минавах по нея и слагах още една, докато целият път до мястото, където е била спряна колата беше покрит с дъски. Минах все по тях, качих се на трактора и се върнах вкъщи. Изкарах таратайката си изпод навеса и отидох до място, където имаше телефон. Обадих се на шерифа и му разказах, че съм приел вкъщи мъж, твърдящ, че страда от амнезия, но според мен може би е загазил. Казах му, че съм проследил следите му до мястото, където е била паркирана колата му и със сигурност съм открил, че в задната ѝ част е имало жена. Тази жена е изскочила от колата и е избягала към шосето. Малко по-късно тя очевидно се е промъкнала обратно, качила се е на колата и е заминала.

— Бяхте ли чули за смъртта на Олрид по това време?

— Не, сър. Не бях.

— Можете да пристъпите към кръстосан разпит — обърна се Данвърс към Мейсън.

Мейсън се усмихна окуражаващо на свидетеля.

— И така Флийтуд е дошъл в дома ви в понеделник през нощта и е останал до някое време в сряда?

— Така е. Докато дойдохте вие и го отведохте.

— В къщата ли стоеше през това време?

— Не през цялото.

— Вие бяхте ли в къщата?

— Аз? Не. Занимавах се с домакинска работа наоколо.

— Оставил сте Флийтуд сам?

— За известно време, да.

— Той би могъл да излезе и да отиде където поиска?

— Разбира се.

— Тогава не сте нареждал на кучето си да го пази?

— Не, кучето беше с мен.

— Вие сте много близък с кучето си?

— Привързан съм към него и то към мен.

— Навсякъде ли ви придружава?

— Навсякъде — отговори Овърбрук — освен когато имам някаква работа за него, като например да наблюдава някого или нещо. Иначе е винаги с мен.

— И ви е вярно и предано?

— Да.

— Бихте могъл да го оставите да следи Флийтуд и кучето щеше да го задържи да не излиза?

— Сигурно, но Флийтуд щеше да забележи.

— А вие не искахте това?

— Нямахте да изглежда твърде гостоприемно.

— Не ви ли беше страх, че Флийтуд ще открадне нещо...

Овърбрук се ухили вяло и добродушно.

— Мистър Мейсън — отговори той, — това, което държа в килера си, едва ли е нещо, което мъж като Флийтуд би могъл да открадне. Имам малко бекон, малко брашно и сол, сода за хляб. Имам няколко одеала и походни легла, които покривам с тях, но... мистър Мейсън, там няма нищо за крадене. Живея доста скромно.

Мейсън попита:

— Не ви ли беше идвало на ум преди сряда сутринта да проследите откъде е дошъл Флийтуд?

— През цялото време не преставах да мисля за случилото се. Нещата се въртяха в главата ми и не можех да ги подреда. Начинът, по който вие се появихте и отведохте мъжа със себе си, и всичко останало. Не можех да се отърва от тези мисли, така че започнах да се оглеждам и после, веднага щом видях следите, оставени от жената... Виждаше се, че тя е бягала.

— Дори без да отидете до мястото, където са отпечатъците?

— Да, сър. Хората, които като мен живеят на село, са много добри при разчитането на следи. В момента, в който ги видях, без дори да се доближавам до тях, можех да разбера, че жената е излязла от колата. Наистина ги проследих до пътя и тогава видях къде се е върнала обратно. Беше вървяла бавно и спокойно. Реших, че ще е по-добре да разкажа всичко на шерифа.

— Какво направихте след това?

— Точно каквото ви казах.

— Възможно ли е, за когото и да е, да напусне колата и да се върне в нея, без да остави следи?

— Не и по земята, която е около колата. Не, сър. Там се получава някакво оттичане и почти винаги, когато е валил дъжд, почвата се задържа мека известно време след това.

— Намерихте ли пистолета?

— Да, сър. Намерих го.

— Кога?

— След като пристигна шерифа. Разгледахме малко следите и той ме накара да му кажа, каквото мога за тях. Показах му отпечатъците от този мъж, Флийтуд, оставени, когато е излязъл от

мястото при кормилото на колата и е заобиколил предницата ѝ. Гледайки следите, можех да кажа, че когато се е изравнил с предните фарове, той се е обърнал и е направил нещо. От леко размазания отпечатък на левия крак, реших, че е вдигнал или хвърлил нещо. Казах това на шерифа. Тогава двамата отидохме до мястото, където земята е твърда, огледахме се наоколо и го намерихме. Просто така се случи, че аз бях този, който намери пистолета.

— Какво стана? Вдигнахте ли го?

— Аз не — отговори Оувърбрук ухилен. — Прочел съм достатъчно детективски истории, така че знам нещо за отпечатъци от пръсти. Извиках шерифа и му казах, че оръжието е тук. Той не го вдигна, не веднага. Взехме един кол и го забихме в земята под пистолета. После шерифа взе парче канап, промуши го през предпазителя на спусъка и вдигна оръжието, без да го докосва. По този начин не изтрихме отпечатъците, които е имало върху него. След това чух, че са открили...

— Няма значение какво сте чул — прекъсна го Данвърс. — Кажете на мистър Мейсън само фактите.

— Да, сър.

— Мисля, че това е всичко — каза Мейсън.

— Готови сме, ваша светлост — рече Данвърс.

— Приключихте ли? — запита с известна изненада Мейсън.

— Разбира се — отговори Данвърс.

— Правя предложение съдът да прекрати делото и да освободи задържаната обвиняема — каза Мейсън. — Няма достатъчно факти, които да показват, че тя по някакъв начин е свързана със случилото се.

— Напротив — възрази Данвърс. — Има всички доказателства. Трябва да приключвам, ваша светлост, но предполагам, че бих могъл да посоча заради протокола това, с което разполагаме. Имаме показанията на свидетели, че мистър Олрид е бил в безсъзнание в колата и мисис Олрид е била в багажника на тази кола. Следите не могат да лъжат. Лицето, което е било в багажника е излязло и е изтичало към шосето. Скоро след това тя се е обърнала, върнала се е при колата, качила се е в нея и е заминала. През това време намиращото се в безсъзнание тяло на съпруга ѝ е било вътре. Той не би могъл да дойде в съзнание и да напусне колата, без да остави следи. От скицата на следите е ясно къде колата се е движила на заден ход, къде е завила и тръгнала обратно към пътя, насочвайки се в

посока на главния планински път. — Имам и много други факти, които мога да представя, но целта на защитата в момента е да ме накара да разкрия всичко, с което разполагам, без да изложи своето виждане. По-късно, когато делото отиде за разглеждане в съда, тя ще бъде в позиция, осигуряваща ѝ много преимущества. Единствената цел на това предварително заседание е да покаже, че е извършено престъпление и съществува разумно основание да се вярва, че обвиняемата е извършителката.

— Съгласен съм — каза съдията Колтън. — Искането се отхвърля. Има ли защитата друг свидетел, който да желае да представи?

— Забелязах, че Джордж Джеръм е в съда и до сега не е бил призован като свидетел.

— Аз не се нуждая от него.

— Ще го призова като мой свидетел — каза Мейсън.

— Хайде, ваша светлост — протестира Данвърс. — Това е стар трик и нищо повече. Защитата знае, че нейният клиент ще бъде задържан и не се интересува какво става в съда. Тя не е обвързана с него, ето защо призовава произволни хора, опитвайки се да получи някакви сведения от тях и...

— Познавам основните правила на съдебната тактика — засмя се съдията Колтън. — Не мисля, че можете да твърдите, че мистър Мейсън няма право да призове за свидетел всеки, който пожелае.

— Не, ваша светлост, но искам да отбележа, че Джордж Джеръм ще се яви като свидетел на обвинението. В случай че мистър Мейсън го призове, искам при разпита му защитата да бъде ограничена съгласно строгите правила на свидетелските показания. Не желая тя да започва кръстосан разпит на свидетеля.

— Когато и ако това се случи, можете да направите възражение — каза съдията Колтън. — Междувременно Джордж Джеръм се призовава като свидетел на защитата.

Джеръм се закле. Погледна малко ядосано към Мейсън, докато облягаше огромното си тяло на свидетелската банка.

— Името ви е Джордж Джеръм. Вие сте съдружник или бяхте съдружник на Бъртърнд К. Олрид?

— Да, сър.

— Познавал сте, разбира се, много добре Олрид, докато беше жив?

— Да.

— Кога за последен път го видяхте жив?

— Възразявам, тъй като въпросът е неправилно зададен, не е свързан непосредствено със случая и не е по същество — намеси се Данвърс.

— Възражението се отхвърля.

— Беше, нека си спомня, беше в понеделник вечерта, около... бих казал, около шест и половина.

— Къде?

— Имате предвид последния път, когато го видях?

— Да.

— Беше в неговата къща. По-точно в частта от къщата, която той наричаше свой офис. Място, което беше определил за работа.

— Това е било в понеделник вечерта, нощта на убийството? — попита Мейсън.

— Да, сър.

— За какво говорихте?

— Ако разреши съда, възразявам на въпроса, като неправилен, несвързан със случая и несъществен.

— Приема се.

— Имаше ли още някой с вас през това време?

— Не, сър.

— Когато си тръгнахте от къщата, взехте ли мистър Олрид с вас?

— Да, сър.

— С вас в колата?

— Да, сър.

— Закарали сте го до мотела „Гнезденцето“, нали?

— Възразявам на въпроса, като водещ и подсказващ.

— Приема се. Къде го закарахте?

— До едно място за даване коли под наем на седма улица.

— Какво направихте след това?

— Спрях колата, за да слезе.

— Каза ли ви мистър Олрид защо иска да го закарате до там?

— Каза, че иска да наеме кола.

— Каза ли, къде иска да отиде с колата?

— Не, сър.

Като си пробиваше път между зрителите, Пол Дрейк отвори вратичката на махагоновата преграда, която отделяше съда от публиката, премина тихо до мястото на Мейсън и прошепна:

— Пери, току-що разбрах, че в кантората на областния прокурор знаят всичко за това, как Олрид е стигнал до „Гнезденцето“. Наел е кола и шофьор да го закарат дотам. Пристигнал е между девет и половина и десет и половина, шофьорът не е сигурен за времето. Разбира се, това ни най-малко няма да ти помогне, защото въпреки че потвърждава показанията на мисис Олрид, то се връзва и с историята на Флийтуд.

— Благодаря — прошепна Мейсън. Адвокатът се обърна към Джеръм.

— Мистър Джеръм, вие знаехте къде ще отиде Олрид, нали?

— Не, сър.

— Но се досещахте?

— Възразявам на въпроса, като спорен, Това е опит за кръстосан разпит на собствения свидетел — намеси се Данвърс.

— Естествено — опита се да изтъкне пред съда Мейсън, — това е недоброжелателно настроен свидетел и...

— Съдът разбира — прекъсна го съдията Колтън. — Ако вие искате да го убедите, че това е ваш свидетел, когото сте призовал, за да докажете определено твърдение, което можете да формулирате пред съда, ситуацията щеше да е различна. Както изглеждат нещата в момента обаче, вашите въпроси към един от свидетелите на обвинението са на тъмно, с надежда да се доберете до някаква информация и съдът ще ви държи в строгите рамки на процедурата за директния разпит. Да приема ли, че не сте готов да направите каквото и да е изложение пред съда за това, което искате да докажете чрез този свидетел, мистър Мейсън?

— Да, ваша светлост.

— Така и мислех.

— Но — продължи мистър Мейсън, обръщайки се към свидетеля, — вие сте последвал Олрид, нали?

— Възразявам на въпроса, като подсказващ и водещ.

— Приема се.

— Бил ли сте в околностите на мотела „Гнезденцето“ по някое време в понеделник през нощта?

— Възразявам на въпроса, като непозволен, неотнасящ се към случая и не по същество. Не съдържа точното основание за действието.

— Приема се.

— Кога видяхте за последен път жив Бъртрънд Олрид?

— Възразявам, тъй като въпросът вече беше задаван и получи отговор.

— Приема се.

— Кога за последен път преди смъртта на Олрид, говорихте с Робърт Флийтуд?

— Не мога да си спомня.

— Говорихте ли с него по което и да е време в понеделник?

— Не мога да си спомня.

— Получихте ли в понеделник, някакво съобщение, оставено ви от Флийтуд?

— Възразявам, тъй като се предполага такт, който не е налице и се прави опит за кръстосан разпит на собствен свидетел.

Съдията Колтън каза:

— Мистър Мейсън, преди да се произнеса по това възражение искам да повтора позицията на съда, да се противопоставя на задаваните неточно въпроси на защитата. И така, ако имате някакво основание да вярвате...

— Имам, ваша светлост. Свидетелят Флийтуд даде показания, че е оставил съобщение за този свидетел.

— Много добре. Възражението се отхвърля. Отговорете на въпроса.

— Получих съобщение — каза Джеръм. — Предадох ми, че е оставено от Флийтуд. В него се казваше да не правя никакви уговорки с Олрид, преди да съм говорил с него.

— И какво ви каза Флийтуд, когато говорихте с него?

— Възразявам на въпроса като неконкретен, непозволен, несвързан със случая и несъществен.

— Приема се.

Съдията Колтън каза:

— Искам да обърна внимание на защитата, че позицията ми по отношение на всички тези въпроси ще остане същата. Ако тя може да потвърди пред съда, че е готова да докаже определен факт чрез свидетеля, ще бъдем по-снизходителни при разпита му. Както и да е — продължи той, — вече стана обяд и съдът ще се оттегли до два часа следобед. Междувременно, обвиняемата се връща в ареста, под попечителството на шерифа. Това е всичко, мистър Джеръм. Можете да напуснете свидетелското място и да се върнете за продължаване на разпита в два часа следобед.

Мисис Олрид се наведе и докосна ръката на Мейсън.

— Искам да говоря с вас — каза тя възбудено. Той се обърна към помощник шерифа:

— Клиентката ми иска да се консултира с мен. Може ли да поговорим за малко?

— Добре — съгласи се той, — но не много дълго. Мейсън кимна, хвана мисис Олрид за ръката и я отведе в ъгъла на съдебната зала. — Какво има? — запита той.

— Истина е, мистър Мейсън — каза тя.

— Кое?

— Което каза Флийтуд.

— Искате да кажете, че сте била в онзи автомобил.

— Да.

— Много време ви трябваше да ми го кажете — каза Мейсън мрачно.

— Не можех да направя нищо, мистър Мейсън. Трябваше да мисля за Пат.

— Какво за Пат? Какво общо има тя с това?

— Нищо, мистър Мейсън. Съвсем нищо. Не ме разбирайте погрешно. Моля ви, не разбирайте погрешно това, което казах. Това би преляло чашата.

— Аз само приех буквално това, което казахте.

— Не, не. Когато споменах, че трябва да запазя Пат, исках да кажа, че разбирам, колко лошо би било за нея, ако си призная, че аз съм подкарала колата по нанадолнището. Аз... това беше в главата ми през цялото време. Да се опитам и да не допускам Пат да изпадне в неудобно положение.

— Да предположим, че за разнообразие ми казвате истината. Какво точно се случи? — запита Мейсън.

— Беше почти, както го разказа Боб Флийтуд. Той отклони колата от пътя и спря. Аз излязох и изтичах по пътя. Той ми извика и каза, че съпругът ми е в безсъзнание. Тогава спрях и го видях да стои пред фаровете на колата. Видях го да изхвърля пистолета, колкото можеше по-далеч в тъмнината. После го видях да се отдалечава от автомобила. Мисля, че ме убеди с това, че изхвърли пистолета. Знаех, че за нищо на света не би го направил, ако съпругът ми беше в състояние да го нарани. Начинът, по който го направи, ме накара да мисля, че... Виждате ли, беше жест, който сякаш казваше, че всичко е свършено и нищо повече не може да се направи. Така че аз се обърнах и тихичко се върнах при колата. Надникнах вътре само за да

видя какво е положението. Бъртрънд лежеше отпуснат в ъгъла на колата, абсолютно неподвижен. Не се чуваше нито звук.

— Флийтуд каза, че е дишал тежко — отбеляза Мейсън.

— Флийтуд лъже за това. Мъжът ми беше мъртъв.

— Сигурна ли сте?

— Трябва да съм сигурна. За момент останах до вратата на колата, после стъпих на стъпалото, надигнах се и казах: „Бъртрънд“. Той не отговори. Наведох се и хванах китката му. Беше студена по характерен начин, който говореше сам за себе си... Но исках да съм сигурна. Опипах пулса му. Той беше мъртъв.

— Защо не се върнахте тогава и не се обадохте на полицията?

— Не осъзнавах ситуацията, в която се намирах, докато не влязох в автомобила — каза тя. — Тогава си дадох сметка, че земята около колата е толкова мека, че се вижда всяка моя следа. Боб Флийтуд е прав за едно. След като влязох в багажника, аз останах да лежа за малко, свита в тясното пространство. После си спомних, че винаги държим тук електрически фенер, в случай, че се наложи да сменяме гуми. Намерих го и го включих. След като огледах заключалката, бях сигурна, че ще мога да избутам езичето ѝ назад, ако имам някаква ръчка и да повдигна капака на багажника. После си помислих за щангата в колата. Намерих я и опитах. Доста трудно ми беше да манипулирам, докато колата се движеше. Особено по този черен път, който беше леко неравен. Накрая успях да мръдна назад езичето и да освободя капака, така че да мога да го вдигна. Точно докато го правех, колата сви от пътя и спря. Избутах капака на багажника достатъчно, за да мога да изляза и скочих на земята. Чух го да се затваря с шум зад мен и побегнах. Не мисля, че съм се отдалечила на повече от тридесет-четиридесет стъпки, когато чух Боб Флийтуд да вика, че всичко е наред и няма за какво да се тревожа, че Бъртрънд е в безсъзнание. Продължих да тичам, но погледнах назад през рамо и видях Боб Флийтуд да хвърля пистолета. После той тръгна, отдалечавайки се от колата. Както ви казах, аз се върнах при нея и намерих съпруга си мъртъв.

Едва тогава си дадох сметка, че поради състоянието на почвата, върху която стоеше колата, съм оставила следи, които точно показваха какво съм направила. Разбирах, че ако има следи, които да сочат, че съм се връщала до колата и след това съм я напуснала и съм тръгнала отново назад към пътя, ще изглежда, като че съм се върнала да убия съпруга си с щангата. Помислих си да я закарам до някое

място, където земята е твърда и ще мога да изляза, без да оставям отпечатъци. После ми дойде идеята, защо да не откарам колата до насипа и да направя да изглежда така, като че мъжът ми е загубил управлението? Направих го и тогава ми хрумна да кажа, че Боб е откраднал колата ми. Мислех, че това ще прехвърля отговорността върху него и после, ако нещо се разбере, той ще трябва да каже, че го е убил при самозащита, за да спаси кожата си. Аз... струва ми се, не го измислих добре, но през тази нощ преживях толкова много, мистър Мейсън!

— Това ли е истината? — попита Мейсън.

— Това е истината.

— Погледнете ме.

Тя го погледна в очите.

— Ако знаех това по-рано — каза Мейсън, — вероятно бих могъл да припиша убийство на Боб Флийтуд. Както се оказва — обаче, и двамата сте лъгали досега.

— Фактът, че Флийтуд е хвърлил пистолета, ме накара да мисля, че съпругът ви е бил мъртъв, когато той е напуснал колата, но тъй като излъгахте в началото, вие му дадохте всички козове, за да играе срещу нас.

— Съжалявам, мистър Мейсън.

Мейсън каза:

— Ако промените версията си просто защото мислите, че показанията на Флийтуд ви дават добра възможност да се измъкнете, постъпвате глупаво.

— Не, това не е просто друга версия. Аз, аз трябва да мисля за Пат... аз...

Тя започна да хълца. Мейсън каза:

— Няма да ви оставя да промените показанията си.

— Да.

— И никога не забравяйте, че добрата лъжа може понякога да притежава изящество на произведение на изкуството, но само истината може да звучи искрено.

Мейсън вдигна ръка и повика заместник-шерифа.

ГЛАВА XIX

Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк обядваха в ресторант на

провинциалния град, където съдията Колтън представляваше предварителното следствие.

Мейсън каза:

— Пол, в последния момент клиентката ми разказа нова история.

— Съвпада ли с това, което казва Флийтуд?

— Приблизително. Тя каза, че когато е влязла в колата, след като Флийтуд си е отишъл, мъжът ѝ е бил мъртъв.

— Аз казах, че Олрид е бил мъртъв, когато Флийтуд е хвърлил пистолета — каза Дрейк. — В противен случай той едва ли би го направил. Това е действие на човек, който се опитва да се отърве от оръдието на убийството. Той е ударил Олрид по главата достатъчно силно, че да го убие и го е знаел. Оръдието, което е използвал, е била цевта на пистолета и когато го е изхвърлил, това е бил естествен, логичен и характерен ход от страна на убиец да се избави от оръдието на убийството.

— Зная — каза Мейсън, — но не ми е ясно дали съдебните заседатели го знаят. По всяка вероятност по-добър е другият път. Ако това е истината.

— Кой друг път? — попита Дрейк.

— Да направя така, че съдебните заседатели да разберат характера на Бъртърнд Олрид. Нека да усетят, че Олрид е бил жив, когато жена му се е качила в колата. Тя е тръгнала да го закара вкъщи. Той е дошъл в съзнание и се е сборичкал с нея, опитвайки се да овладее положението и тогава тя го е ударила и го е убила при самозащита.

— Бихте могъл да направите случая много интересен така — каза Дрейк.

— Случай, в който ще апелираме към съчувствието на съдебните заседатели, особено в светлината на показанията на Флийтуд. Безпокои ме обаче, че не мога да съм сигурен дали това е истината.

— Е, защо се безпокоиш? Флийтуд трябва да я остави... сега.

— Но аз се страхувам да я забърквам в нещо, което не е истина. Повярвай ми Пол, когато си изпаднал в затруднение, единствено истината е достатъчно солидна и здрава, за да можеш да разчиташ на нея. Бих желал да подновя делото и да разпитам по-подробно Флийтуд за това, което го е накарало да хвърли пистолета и какво точно се е опитвал да постигне.

Мейсън отмести чиниите настрана, извади от джоба си скицата, направена от Хъмфрис и я разстла на масата. Внимателно разгледа следите.

— Това е необоримо — каза Дрейк. — Тази част от показанията на Флийтуд трябва да е истина. Тя съответства на оставените следи.

Изследвайки чертежа, даден му от Хъмфрис, Мейсън внезапно започна да цъка.

— Какво има? — попита Дрейк.

— Проклет да съм, ако знам, Пол — каза адвокатът, — но в главата ми се заражда една идея. Има твърде голяма вероятност мисис Олрид все още да не ми казва истината.

— Искаш да кажеш и сега?

— Точно сега. Настоящите й показания са фалшиви.

— Но защо би могла да го прави?

— Защото Флийтуд е разказал толкова дяволски добра лъжа, че тя си мисли, че няма смисъл да се опитва да се бори срещу нея. Защото като я потвърждава има по-добър шанс да спечели симпатиите на съдебните заседатели, отколкото като каже истината, на която никой няма да повярва.

— А каква е истината? — попита Дела Стрийт.

— Нещо, което предполагам, ще открием следобед — каза Мейсън.

ГЛАВА XX

Съдът се събра отново в два часа. Съдията Колтън започна:

— Мистър Джеръм, вие бяхте на свидетелското място, когато съдът се оттегли. Моля ви да го заемете отново. Господа, защитникът е в съда, свидетелят Джеръм е на мястото си. Бихте ли продължил с кръстосания разпит, мистър Мейсън?

Мейсън се обърна към съдията:

— Ваша светлост, случаят получи твърде неочаквано развитие. При тези обстоятелства, чувствам, че трябва да ми се разреши да призова свидетеля Овърбрук за допълнителен разпит.

— Възразявам на това, ваша светлост — намеси се Данвърс, — адвокатът имаше пълната възможност да разпита Овърбрук и той несъмнено се възползва от нея. Зададе изчерпателни въпроси и...

— И аз мисля същото — кимна утвърдително съдията.

— Ваша светлост — каза отчаяно Мейсън, — вече мога да твърдя, че преследвам конкретна цел с разпита на този свидетел. Ако ми бъде разрешено да го призова отново, мисля че бих могъл да изясня някои моменти, което ще оправдае обвиняемата и ще опровергае показанията на Флийтуд.

— Мислите ли, че можете да го направите? — попита съдията Колтън.

— Да, ваша светлост.

— Това съществено променя положението — каза съдията.

— Разбира се, ваша светлост, аз вече съм приключил случая за обвинението — каза Данвърс. — За нас той е завършен, приключен.

— Но ако съдът даде да се разбере, че не смята представените факти достатъчни за задържането на обвиняемата, веднага ще скочите на крака, твърдейки, че разполагате с допълнителни доказателства и молейки за разрешение да бъде възобновено разглеждането — каза строго съдията.

Данвърс не отговори.

Мейсън се обърна към свидетеля.

— Мистър Овърбрук, вие се представихте в известен смисъл, като експерт по разчитане на следи.

— Е, ние, хората, живеещи на село, разбираме нещо от това.

— Много пъти ли сте го правил?

— Да.

— И сте доста добър при разчитането на следите?

— Да, сър!

— Тогава — каза Мейсън, — тъй като сте толкова добър експерт в тази работа, ще бъдете ли така любезен да кажете на съда откъде знаете, че следите, оставени от тази жена, са следите на жената скочила от колата и изтичала до пътя, а после върнала се обратно в колата?

— Това е очевидно. Погледнете на скицата, от нея се вижда.

— Съвсем правилно. Тя показва следи, отдалечаващи се от колата и връщащи се обратно.

— Да, сър.

— Но откъде знаете какво се е случило там?

— То е написано върху земята. Никой не може да излезе от автомобила и да влезе вътре, без да остави отпечатъци. Така както се виждат, жената е изскочила от багажника и се е втурнала към пътя, а тук е дошла обратно и се е качила в колата. Единственият начин на

света, по който тя би могла да се махне оттам, е да замине с колата, освен ако не е имала криле.

— Но там има следи, тръгващи от колата — каза Мейсън.

— Какво?

— Има следи, които тръгват от колата.

— Не, няма такива. Огледах внимателно земята наоколо. Тази скица е вярна.

— Но това са следи, тръгващи от колата — каза Мейсън, посочвайки на скицата.

— Разбира се. Това са нейните следи, когато е напуснала колата първия път, преди да се върне обратно.

— Откъде знаете, че те са направени, преди тя да се върне обратно? — попита Мейсън. — Откъде знаете че не са първи, следите, които се връщат от шосето и отиват към колата? Откъде знаете, че жената не е вървяла от шосето до тази точка, после не е скочила до това място тук и е побягнала обратно към пътя?

— Е, наистина не може да се каже със сигурност! — ухили се Овърбрук. — Освен, разбира се, това, че от следите тук се вижда мястото, където тя се е качила в колата. След като го е направила, може би вие бихте могъл да ми кажете как е успяла да се добере до багажника, намирайки се вътре в колата.

Чу се хихикане в съдебната зала. Съдията Колтън почука с чукчето си, призовавайки зрителите към тишина.

— Да допуснем, обаче — каза Мейсън, — че когато тези следи са били направени, колата не е била тук.

— Ъ-ъ-ъ? — запита Овърбрук, застинал в напрегнато внимание. Мейсън се усмихна и продължи:

— Тези следи, мистър Овърбрук, чудесно биха могли да бъдат оставени, когато колата не е била тук. За всяка жена би било лесно да измине разстоянието от шосето до тази точка, където минават следите на колата и да изравни следите си с мястото, където би трябвало да се намира — предната лява врата. После, като използва прът, подобно на скакачите на висок скок, да скочи до тази точка и след това да побегне обратно към пътя.

— Има нещо вярно в това, мистър Мейсън! — каза Овърбрук, почесвайки се по главата. Няма нищо, което да показва кога са направени тези следи.

— Тогава, по същата логика, нищо не показва кога са направени вашите следи — продължи Мейсън.

— Какво искате да кажете с това?

— Вашите следи, отиващи до предната лява страна на колата, биха могли да бъдат направени в понеделник през нощта — отговори Мейсън. — В сряда бихте могъл да излезете по фермерския път, да поставите дъските и да минете по тях, докато се изравните с мястото, където са свършвали следите ви, оставени в понеделник през нощта. Тогава, като тръгнете обратно оттам и вървите до фермерския път, следите ви ще изглеждат като непрекъсната линия, все едно, че не сте спирал. Отпечатъците оставени в сряда, ще се съединят с тези от понеделник. Вие не можете да докажете кога са направени вашите собствени следи.

— Да, разбира се. Не съм прикрепял будилник към всяка от тях — отговори Овърбрук.

Някои от зрителите в залата се разсмяха.

— Не, но има едно интересно нещо — каза Мейсън, — което се вижда на фотографията, която държа, но не се вижда на скицата.

— Какво е то?

— Отбелязах, че тези малки отпечатъци тук ясно показват следите, оставени от кучето ви. Ще обясните ли на съда, как се получи така, че кучето ви е придружавало, когато са направени следите от колата към пътя, но не е било с вас, когато са направени следите от къщата до мястото, където е била паркирана колата?

Овърбрук се размърда на свидетелското място.

— Можете ли да отговорите на въпроса ми? — по, пита Мейсън.

— Опитвам се да намеря отговор.

— Отговорът е, че когато сте оставил следите от къщата до мястото на паркираната кола, кучето не е било с вас. Единственото време, през което то не ви е придружавало е, когато сте го оставил в къщата да пази свидетеля Флийтуд и това е било в понеделник, през нощта. Следователно, мистър Овърбрук, вие сте оставил тези следи в понеделник през нощта, след като сте сложил Флийтуд да спи. Оставил сте кучето да го пази, взел сте фенер и сте тръгнал по следите му. Видял сте какво се е случило при автомобила, който сте чули да се движи по пътя. Вие сте влязъл и сте намерили мъж в безсъзнание да лежи вътре. Този мъж е бил Бъртърнд К. Олрид, човек, когото сте ненавиждал, защото ви е измамил във връзка с минните далавери. Видял сте възможност да си разчистите сметките с него. Затова вие просто сте се качил на колата, закарал сте я над насипа и сте я пуснал надолу, където сте знаел, че ще бъде убит. След

това, един или два дни по-късно, вие сте започнал да се безпокоите за отпечатъците и сте решил, че ще е по-добре да направите нещо във връзка с тях. Затова сте отишъл, сложили сте дъските и сте свързал в непрекъснатата линия следите си от къщата до фермерския път. Когато сте отстранил дъските, обаче, вие с удивление сте открили там други, допълнителни следи. Те са били оставени от някаква жена и е изглеждало, като че тя е изскочила от багажника и после се е върнала в колата. Не е ли точно така?

— Ваша светлост, възразявам — извика Данвърс. — Въпросът е неправилно зададен, несвързан със случая, не по същество. Това не е истински кръстосан разпит и...

— Погледнете лицето на свидетеля, млади човече — каза съдията Колтън намръщено, — и ще разберете, че е правилен, точно по случая и по същество. Възражението се отхвърля. И ако искате да оспорвате фактите по делото в този случай, господин помощник на областния прокурор, съдът ви съветва да внимавате повече при въпросите на мистър Мейсън и при отговорите на свидетеля. Продължавайте, мистър Овърбрук, отговорете на въпроса.

Овърбрук се въртеше и се извиваше на свидетелското място, сякаш внезапно столът бе станал горещ.

— Отговорете на въпроса — прикани го съдията.

— Ваша светлост — избухна Овърбрук, — ще ви кажа истината. Всичко се случи почти точно така. В някои отношения обаче това не е вярно.

— В какво именно? — попита Мейсън.

— Когато стигнах до колата, аз светнах с фенера вътре и видях мъжа. Той беше мъртъв. Тогава познах в него Олрид и разбрах, че съм загазил, защото хората знаеха, че го мразя до смърт. Щеше да изглежда, като че ли... щеше да бъде доста лошо за мен, ако това тяло се намери на моя земя. Онзи мъж, който беше в къщата, разбира се, щеше да твърди, че не знае нищо. Аз бях на мушката. Взех колата, закарах я обратно на шосето и просто я блъснах по стръмнината. После се прибрах къщи. Върнах се някъде около три или четири часа сутринта. Естествено, кучето не вдигна никакъв шум, когато се вмъкнах вътре и аз отидох да си легна...

Във вторник през нощта започнах да се безпокоя за следите. Знаех, че рано или късно ще се появят полицаите и ще започнат да търсят отпечатъци, тъй като този човек, Флийтуд, е бил намерен тук и особено след като тези хора дойдоха и го отведоха. Така, че сте прав

за това, което се случи. Отидох на мястото в сряда, наредих дъските и довърших редицата от следи, така че да изглежда, че съм продължил да вървя, без да спирам. После казах на шерифа, че всички следи са направени в сряда сутринта и никой не помисли за кучето. Шерифът не се сети и, дявол да го вземе, аз също!

Ухилен, Мейсън се обърна към Данвърс и каза:

— Мистър Данвърс, случаят е ваш и свидетелят е ваш. Какво ще желаете?

— Искам делото да бъде продължено — отговори Данвърс.

— Докога? — попита съдията Колтън.

— Нека да бъде до... до четири часа следобед, ваша светлост.

— Много добре — каза съдията. — Съдът заповядва свидетелят да бъде арестуван. Тишина в залата! Моля зрителите да преустановят този шум! Случаят не е подходящ за аплодисменти. Това е съд. Съдът ще се оттегли... ще прекратят ли зрителите аплодисментите!

ГЛАВА XXI

Пери Мейсън седеше облеган назад на въртящия се стол, вдигнал крака на ръба на бюрото. Той се обърна усмихнат към Пол Дрейк и каза:

— Знаеш ли, Пол, не бях се сетил за възможното значение на тези следи, преди да започна да ги разглеждам на обед. Лошото на косвената улика е, че наистина може да те измами и да ти сложи капан.

— Казах ви, че Бърнис Арчър е хитро създание. Трег я е оставил да говори с Флийтуд в затвора. В минутата, в която е разбрала какво се е случило, тя е казала на Флийтуд да твърди настойчиво, че мисис Олрид е била в багажника на автомобила. Скочила е в колата си и е заминала за мястото. На разсъмване в сряда сутринта тя е оставила отпечатъци, които да потвърдят показанията на Флийтуд. Било е толкова лесна работа. Всичко, което е трябвало да направи, е било да вземе какъв да е къс прът, да мине бавно от шосето до мястото на паркиране на автомобила, после да забие пръта в земята, за да се опре на него и да ѝ служи като опорна точка при скока до мястото, където би трябвало да бъде багажника. След това е трябвало да изтича обратно до пътя. Докато го е правила, тя не е забелязала следите, оставени от Овърбрук, които са идвали до автомобила и са спирани

там.

— Добре, но кой по дяволите го е убил?

Мейсън отговори:

— Когато Овърбрук е излязъл на разузнаване в понеделник през нощта, трябва да е имал със себе си някакво оръжие. Очевидно не е било пистолет. Той е едър, силен, мощен гигант и трябва да е носил някаква тояга, може би лост. Предполагам, че Олрид е бил вече в съзнание, когато Овърбрук е пристигнал, и вероятно е стенел. Овърбрук се е качил в колата, изкарал я е на заден ход до пътя и е тръгнал за лекар. По някое време той е открил кой е пасажерът му и те са започнали да спорят и да се обвиняват помежду си. Може би Олрид е сграбчил Овърбрук и той му е строшил главата.

— Откъде правиш това заключение?

— От кръвта в багажника — отговори Мейсън. — Някое показание досега не обяснява съществуването на тази кръв. Бърнис Арчър е била достатъчно умна да разбере, че първият, чийто разказ даде обяснение за кръвта в багажника, би имал преимущество. Затова тя целенасочено създава версия, която Флийтуд да разкаже и прави отпечатъците, които да я потвърдят. Толкова е бързала да се намери виновник за пред полицията, че е прекалила с измислиците си. От момента обаче, когато Флийтуд разказва историята, която обяснява петната кръв и съществуват следи, които да я подкрепят, той се превръща в доброто, искрено момче на полицията. Ако тя беше стояла настрана отпечатъците щяха да покажат накрая, че Флийтуд не е виновен, но тя не е можела да го разбере. Никой от тях не си е давал сметка какви чудесни условия за съхраняване на следите е имало на мястото, където е стояла колата.

— Твърдя, че ако тази кръв не е от разкъравения нос на мисис Олрид, тя трябва да е от раната на Олрид. Мисля, че Овърбрук е изпаднал в паника, когато е разбрал какво е направил. Той се е заел да скрие тялото и го е напъхал в багажника. После си е дал сметка, че това няма да му помогне и е стигнал до идеята да извади тялото, да го сложи отпред и да бутне колата по нанадолнището.

— Защо това да не е бил Флийтуд?

— Защото Олрид тежеше повече от осемдесет и пет килограма. Флийтуд е твърде деликатен мъж и не е особено силен. Овърбрук е силен, як фермер, който би могъл да се справи с подобно тяло без особени затруднения. Що се отнася до мен, мисля че това е грижа на полицията. Те са снесли яйцата, те трябва да си ги мътят.

Дрейк се изкиска.

— Какво ще кажеш за подправения чек? — полита Дела Стрийт.

— Това е интересен случай, в който Олрид е надхитрил сам себе си. Ясно е какво е планирал да направи. Той е възнамерявал да залови Флийтуд с жена си, да убие и двамата и да блъсне колата им в някоя планинска пропаст. Имал е чудесна схема. После мисис Олрид ме моли да защитавам Пат. Съпругът ѝ не иска аз да се забърквам в случая, иска ръцете му да са развързани. Той я придумва да унищожи писмото, което ми е написала, но тя все още се готви да ми изпрати чека. Тогава на него му хрумва блестяща идея. Защо да не ме възпре да започна работа по случая, като ми сервира два чека? Един от тях би могъл да бъде фалшив. Той е бил сигурен, че когато получа два чека за една и съща сума, няма да предприемам никакви действия, докато не се свържа с мисис Олрид.

Олрид е чувствал, че му трябва само един ден. В понеделник през нощта всичко е щяло да бъде свършено. Ако би могъл да обърка нещата така, че чекът, изпратен ми от мисис Олрид, да не бъде осребрен в понеделник, това е нямало да стане никога, защото смъртта на приносителя автоматично анулира всеки неизплатен чек.

Бързайки, мисис Олрид напечатва писмото до банката в Лас Олитас. То е лежало на масата до пишещата машина и чековата книжка. Олрид е сложил лист индиго отдолу, прекопирал е подписа и върху един от чековете с някакъв остър предмет, вероятно пиличка за нокти и го е попълнил, след като тя е излязла. Спомнете си, че той не е заминал за Спрингфийлд с тях, но ги е последвал след няколко минути. Той кара жена си да повярва, че Патриша Факсън е блъснала Флийтуд с колата си. Можете да проследите разсъжденията на Олрид изцяло. Той е искал да убие Флийтуд и прави два опита за това. Мислел е, че го е убил първия път, когато го е ударил с тоягата и го е оставил да лежи до живия плет. Олрид е изтичал покрай плета, когато Флийтуд е тръгнал да си отива. Застанал до оградата, откъм страната на улицата, той е чакал появяването на Флийтуд от вътрешния двор при началото на автомобилната алея. Необходим е бил само един добър, силен удар, за да се срути Флийтуд на земята. Олрид е мислил, че го е убил. След това той е издърпал тялото малко назад, взел е колата си и я е паркирал така, че когато Пат се върне, да бъде почти сигурно, че ще пресече ъгъла на живия плет с колата си. Дори и да не го бе направила, той би могъл да излезе и да огъне бронята на колата, когато е вече в гаража, така че Патриша да мисли, че тя е ударила

Флийтуд, когато е завивала. После Флийтуд идва в съзнание, което ще рече, че Олрид е трябвало да измисли някаква друга сигурна схема. Когато Флийтуд се преструва, че има амнезия, Олрид съзира в това нова възможност. Тон нагласява Флийтуд да замине с мисис Олрид, която му казва, че е неговата омъжена сестра. Сам той идва при мен и заявява, че Флийтуд е забягнал с жена му.

— Олрид със сигурност си е падал по сложните планове — каза Дрейк.

— И този план го е пратил право в гроба — отбеляза Мейсън. — Очевидно той е наел кола и шофьор, за да го закарат до мотела „Гнезденцето“. Точно когато е пристигнал там, Флийтуд се е опитвал да се измъкне. Олрид е имал пистолет и го е накарал да спре колата и да го вземе. От този момент нататък разказаното от Флийтуд може да е истина. Единствената част, която е лъжа, е, че мисис Олрид е била в багажника. Флийтуд и Бърнис Арчър скалъпили тази история, за да обяснят петната от кръв върху мокета в багажника.

— И мисис Олрид е променила показанията си, защото е мислила, че така ще бъде най-добре за нея? — попита Дела Стрийт.

— Разбира се. Флийтуд и онова момиче, Бърнис Арчър, са измислили толкова убедителна история, че мисис Олрид изведнъж осъзнава, че има по-голям шанс да избегне затвора, ако подкрепи техните показания, отколкото ако каже истината. Въображението, с което Бърнис е натъкмила всичко, осигурява оправдателна присъда за мисис Олрид, ако адвокатът ѝ пледира убийство при самозащита, и напълно оневинява Флийтуд.

— Косвените улики никога не лъжат, но не винаги е лесно да бъдат вярно изтълкувани.

— Всичко е добре, щом свършва добре — каза Дела Стрийт. — Започна се с един фалшив чек, а до каква развръзка се стигна! Струва ми се, че именно този чек събуди подозренията ви.

Мейсън се засмя:

— Усъмних се, защото в показанията на всички Флийтуд бе представен като ленивия любовник. Как така ще избяга с мисис Олрид, а после преспокойно си седи в колата и чака тя да урежда всичко, тя да ангажира стая в мотела, направо го мързи да се помръдне. Тогава ми хрумна, че може би Олрид крие в ръкава си цяла колода белязани карти.

— Чудесна идея под какво име да фигурира това дело в картотеката — усмихна се Дела Стрийт. — „Ленивият любовник“.

